

№
166
ΔΡΑΧΜΑΙ 6

ΖΟΡΗΥΔΟΣ

Η ΘΥΣΙΑ μιας άθώας

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η σκέψις πώς έπρεπε να δώση το ίδιο εκείνο θρόνου την απάντησή της στον Πιέρ, έκανε την Μαργκαρέτ να είναι πολύ σκεπτική και φινισμένη. Κά' όσο περνούσε η ώρα, έρριχνόταν σε μεγαλύτερη άμυνα, νια και δεν ήξερε τί απόφαση να πάρη. Μά' άρνηση την πρότασή του; Μά' τον άγαστοσε; Μά' την δέχθη; Μά' δεν ήξερε αν ο πατέρας της θα δέχονταν να άρνηση τις πιεστικές του συστάσεις και να εγκαταστήσει στο σπίτι του γαμψό, μάστιγ.

Και αν ο πατέρας της άρνούταν πώς θα μπορούσε να τον έγκυατα λείψη τώρα που είχε μεγαλύτερη ανάγκη της βοήθειας της εκ αίτιας της κλονισμένης υγείας του; Αυτά σκεφτόταν η Μαργκαρέτ, όταν ο πατέρας της άφηνοντας έναν άναστεναυγτό της είπε:

— "Όσο ζω εγώ, η σύνταξίς μου μάς άρκει. Σ' αν πεθάνω όμως, δεν έχω να σου αφήσω τίποτε άλλο από ένα έμψυχο όνομα. Τι θα άπογίνης παιδί μου, μετά τον θάνατό μου; Άν μπορούσα τουλάχιστον να σε παντρώω μ' έναν καλό γαμψό."

— Μην άνησυχής, πατέρα μου, άπάντησε η Μαργκαρέτ προσπαθώντας να φανή εύθυμη, θα δίνω μαθήματα και θα ζωώ...

Και άρπαχόντας την εύκαιρα, έπρόσθεσε:

— Μπορεί βέβαια και να παντρευθώ. Μά' τότε θάρρης να κάτσης και σ' μαζί μας...

— "Α, όχι! Εγώ δεν φεύγω από το σπίτι αυτό... από το μέρος αυτό... άπάντησε με άποφασιστικότητα ο πατέρας της.

Και με το βλέμμα του έχαιδεψε τα έπιπλα που τον περιτριγύριζαν, τον χώρο που φαίνονταν από το παράθυρο.

— "Αμέσως όμως τον έκυριευσαν ξανά η πρώτη άσπονητήσιν."

— Δυστυχώς, είπε, ποτέ δεν θα έρεθώμε στην άνάγη να διαχωρήσωμε γι' αυτό το ζήτημα. Άλλοι όμως! Είσαι τόσο φτωχή, κορούλα μου... Ποιος θα δέχονταν να σε πάρη χωρίς προίκα;

Η Μαργκαρέτ άγρίωσε και γιό να μην προδοθή έσκυψε έπάνω στο θώρακό του κρατούσε.

Η Μαργκαρέτ ένοιωσε τα μέλη της να τρέμουν σαν ένυχτους και διευσθύνθηκε στην άκρη του κήπου όπου την έπεριμενε ο άγαπημένος της.

Καθώς έπληγαινε, προσπαθούσε να θρηπά κατάλληλα λόγια που θα τον έπειθαν να περιμένη. Μά' τότε θα ήταν σαν να έπεριμενε να πεθάνη ο πατέρας της, σαν να έπιθυμούσε τον θάνατό του.

Στην ιδέα αυτή ένοιωσε μία θαυμάσια άποστροφή και άλλαξε άμέσως γνώμη. "Έτσι, σαν έρέθηκε κοντά στον Πιέρ, προσπάθησε να τον παρηγορήσει."

— Ξεχάσε με, Πιέρ, το είπτε. Δεν θέλω να παντρευθώ...

Μά' το μικρό παράπνο και η θλίψη που έξωγραφίσθηκαν στο πρόσωπό του νέου, την έσυγκίνησαν άκόμη περισσότερο και την έκομαν χωρίς να θέλη να προσκινήσει ή μέτρηση της σκληρότητάς της.

— "Όχι, δεν πρέπει, το είπτε. Δεν μπορώ... δεν μού επιτρέπεται να παντρευθώ..."

Εκείνος συνήλθε κάπως και την έρώτησε:

— Μήπως ο πατέρας σου άρνήθηκε;

— "Ο πατέρας μου δεν έζει τίποτε. Ξέρω καλά όμως πώς ποτέ δεν θα δέχονταν να έγκαταλείψη το από άναμνήσεις εύτυχισμένο και άνοητο του θάρρος να τον έγκαταλείψω." Το λογικό του, καθώς έφερε, έστρεψε από τόσες δυστυχίες, δεν λειτουργεί κανονικά. Ποιος θα μπορούσε να τον περι-

ποιήση καλύτερα από μένα; — "Τότε γιατί δεν μ' άφηνες να το μιλώω εγώ; Ποιος έζει αν δεν..."

— "Α, όχι, σε παρακαλώ! Μπορούμε να θυσιάσθης και να δέχθης. Και στην περίπτωση αυτή, εκείνη που θα άρνούταν θα ήμουν εγώ."

Και άμέσως ξανάρχισε να τον παρακαλή:

— Ξεχάσε με, Πιέρ. Η μόνη εύτυχία που τού μένει άκόμη στη ζωή είναι εγώ."

Ο Πιέρ έσκυψε λυπημένος το κεφάλι και είπε:

— Με όλο τον βαθμό πόνο που κοιτάω αυτή τη στιγμή, Μαργκαρέτ, δεν μπορώ παρά να υποκλιθώ μπροστά στο τόσο εύγενικό αίσιόμα σου. Μη μου ζήτης όμως να σε ξεχάσω. Άφρησε με να σε βλέπω, θα έρχωμαι κάθε τόσο και θα σε περιμένω στο ίδιο μέρος."

Η Μαργκαρέτ δεν έθηκε την δύναμή ν' άρνηθ.

— "Ετσι, πολλές φορές έπειτα από τη θέρση άκείνη, την ώρα που κοιμόταν ο πατέρας της, η Μαργκαρέτ έπρεπε κοντά στον άγαπημένο της. Και η άγάπη τους έμεγάλωνε της διαρκώς και τους έκανε να νοιώθουν καινούργιες συγκινήσεις."

Σ' αν έφθασε το φθινόπωρο και οι συναντήσεις τους έγίνονταν ά-

ραιότερες, ο Πιέρ την ξαναπαρεκάλεσε να μιλήση στον πατέρα της.

— "Α, όχι, όχι άκόμη, το είπτε η Μαργκαρέτ."

Ξαφνικά, ενώ μιλούσαν στο σκοτάδι, άκουσαν θήματα. "Έμειναν άκίνητοι στη θέσι τους, τρομαγμένοι και πισμένοι από τα χέρια. Άσφαλώς κάποιος είχε θνή από το σπίτι και έρχονταν προς το μέρος τους. Μά' ήταν άρα γε ο πατέρας της;

— "Όταν επί τέλους ο Πιέρ έσκέφθηκε να φύγη, έπρόβαλε μπροστά τους ο πατέρας της Μαργκαρέτ."

— Πατέρα! έδοκίμασε να πη ή νέα.

Μά' την ίδια στιγμή ένα μουγκρητό λυσσης θήηκε από τα στήθη του.

— "Έλθεινε!"

— "Ηταν όπλισμένος μ' ένα τουφέκι και είχε έρθει ως εκεί, νομίζοντας πως είχε να κόψη με κά νέναν κλέφτη. Μά' μήπως και ο άγνωστος αυτός που καθόταν πλάι στην κόρη του δεν ήταν και αυτός κλέφτης; Κλέφτης της οικουγειακής του τιμής; Έτσι φαντάσθηκε. Και πριν η Μαργκαρέτ προλάβη να τη κάτσει, μία έκπυρσοκρητική έφώτισε το σκοτάδι."

Ο Πιέρ έπεσε στο χόμα νε-

κρός και η Μαργκαρέτ δέηλα του λιπόθυμη...

Ο πατέρας της Μαργκαρέτ, λόγω της παθησούς του, άφηνε κε προσωρινά έλεύθερος από τη φυλακή, όπου ώδιγύθηκε μετά το φόνό και έγύρισε στο σπίτι του.

Βρήκε την κόρη του άδύνατη, σχεδόν άγνώριστη, γιατί μόλις είχε άναλάβει από την άρρώστεια της. Τον ύποδέχθηκε ώστόσο με ένα θλιμμένο χαμόγελο, με έγκαρτερή μαρτυρική και χωρίς τα χείλη της να προφέρουν κανένα παράπνο.

Σ' έλο αυτό το διάστημα είχε σωτηρία. Ήξερε πώς αν άπεκαλυπτε την άλήθεια στον πατέρα της, αν του ώμολογούσε την ήρωική της θυσία, θα τον έδούζε για πάντα σε έθελια έμπελεια.

— "Επειτα σκεφτόταν πώς άφου και η ίδια θα πέβαινε σε λίγους μήνες, ήταν περιττό να του προέσθη από τώρα και αυτή τη θλίψη. Έτσι προτίμησε να τον άφήση να πιστεύη ότι η πράξις του ήταν έπιβεβλημένη."

Και ποτέ, μά ποτέ ως την ημέρα που πέθανε, δεν έμαθε πώς άγνη και μαρτυρική υπήρξε η κόρη του, που πέθανε και αυτή έναν χρόνον άργότερα από μαρτυρία.

ZAN P.E.I. ΜΠΡΑΧ

Η ΑΝΟΔΟΣ — ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗ

— Παναγιώτη!
— Τί θέλεις, ζαργάνα μου;
— Τί θα γίνη τέλος πάντων με σενα; Έτσι θα περιφέρεσαι διαρκώς και αιωνίως σουλατσάρος; Καθότι από τον καιρό που έκλεισε το ψαροπώλειον ένεκα έλλείψεως ψαριών δεν σε βλέπω να σκεπτεσαι δια τίποτος άλλο. Και η άνεργία εις τον άνδρα άσχημο πράγμα.

— Είμαι έτοιμος, Σουσού.
— Άπλάγη παρακαλώ.
— Θα ήθες σε λίγες μέρες.

Ο Παναγιωτάκης δεν ήταν τεμπέλης. Όύτε, φυσικά του άρεσε να κάθεται. Γι' αυτό τον τελευταίο καιρό έπαγώθηκε να συγκεντρώσει το ποσόν που έχρειάζονταν για να άνοιξη ένα μικρό έστιατόριον.

— Έστιατώ, Παναγιώτη;
— Τί να κάνω;
— Από πωλητής άστακών του Κολωνακιού να καταντήσης μάγειρος; Αυτά δεν είναι άδιοπρητή επαγγέλματα και άπορώ πώς δεν με ήρώτησες έγκαίρως εάν το έγκρινω.

Δεν είχε όμως καμμιάν όρεξιν ο Παναγιωτάκης να συμβουλευθή την Σουσού έπάνω σ' ένα τέτοιο ζήτημα. Διότι εάν έκανε τον παραμικρότερο λόγο ήταν βέβαιος ότι η Σουσού θα του συνιστούσε να γίνη... προεδευτής και τίποτε άλλο. Η έποχή ριζεύσε πρέπει να είναι άπολύτως καθαρή. β) Βυθίζετε την άκρη της θούρτσας στο ζεστό νερό και ύστερα την τρίβετε στο μάσκαρον, πού χρησημοποιείτε.

17) Άν την ώρα που μακιγιάρετε τις έλεφαρίδες σας έπεσε λιγο μάσκαρον στα έλεφάρια, γιατί οι περισσότερες γυναίκες θα φουν πολύ άσχημα τα ματάκια τους. α) Η θούρτσα που μεταχειρίζεστε πρέπει να είναι άπολύτως καθαρή. β) Βυθίζετε την άκρη της θούρτσας στο ζεστό νερό και ύστερα την τρίβετε στο μάσκαρον, πού χρησημοποιείτε.

17) Άν την ώρα που μακιγιάρετε τις έλεφαρίδες σας έπεσε λιγο μάσκαρον στα έλεφάρια, γιατί οι περισσότερες γυναίκες θα φουν πολύ άσχημα τα ματάκια τους. α) Η θούρτσα που μεταχειρίζεστε πρέπει να είναι άπολύτως καθαρή. β) Βυθίζετε την άκρη της θούρτσας στο ζεστό νερό και ύστερα την τρίβετε στο μάσκαρον, πού χρησημοποιείτε.

17) Άν την ώρα που μακιγιάρετε τις έλεφαρίδες σας έπεσε λιγο μάσκαρον στα έλεφάρια, γιατί οι περισσότερες γυναίκες θα φουν πολύ άσχημα τα ματάκια τους. α) Η θούρτσα που μεταχειρίζεστε πρέπει να είναι άπολύτως καθαρή. β) Βυθίζετε την άκρη της θούρτσας στο ζεστό νερό και ύστερα την τρίβετε στο μάσκαρον, πού χρησημοποιείτε.

17) Άν την ώρα που μακιγιάρετε τις έλεφαρίδες σας έπεσε λιγο μάσκαρον στα έλεφάρια, γιατί οι περισσότερες γυναίκες θα φουν πολύ άσχημα τα ματάκια τους. α) Η θούρτσα που μεταχειρίζεστε πρέπει να είναι άπολύτως καθαρή. β) Βυθίζετε την άκρη της θούρτσας στο ζεστό νερό και ύστερα την τρίβετε στο μάσκαρον, πού χρησημοποιείτε.

17) Άν την ώρα που μακιγιάρετε τις έλεφαρίδες σας έπεσε λιγο μάσκαρον στα έλεφάρια, γιατί οι περισσότερες γυναίκες θα φουν πολύ άσχημα τα ματάκια τους. α) Η θούρτσα που μεταχειρίζεστε πρέπει να είναι άπολύτως καθαρή. β) Βυθίζετε την άκρη της θούρτσας στο ζεστό νερό και ύστερα την τρίβετε στο μάσκαρον, πού χρησημοποιείτε.

17) Άν την ώρα που μακιγιάρετε τις έλεφαρίδες σας έπεσε λιγο μάσκαρον στα έλεφάρια, γιατί οι περισσότερες γυναίκες θα φουν πολύ άσχημα τα ματάκια τους. α) Η θούρτσα που μεταχειρίζεστε πρέπει να είναι άπολύτως καθαρή. β) Βυθίζετε την άκρη της θούρτσας στο ζεστό νερό και ύστερα την τρίβετε στο μάσκαρον, πού χρησημοποιείτε.

17) Άν την ώρα που μακιγιάρετε τις έλεφαρίδες σας έπεσε λιγο μάσκαρον στα έλεφάρια, γιατί οι περισσότερες γυναίκες θα φουν πολύ άσχημα τα ματάκια τους. α) Η θούρτσα που μεταχειρίζεστε πρέπει να είναι άπολύτως καθαρή. β) Βυθίζετε την άκρη της θούρτσας στο ζεστό νερό και ύστερα την τρίβετε στο μάσκαρον, πού χρησημοποιείτε.

17) Άν την ώρα που μακιγιάρετε τις έλεφαρίδες σας έπεσε λιγο μάσκαρον στα έλεφάρια, γιατί οι περισσότερες γυναίκες θα φουν πολύ άσχημα τα ματάκια τους. α) Η θούρτσα που μεταχειρίζεστε πρέπει να είναι άπολύτως καθαρή. β) Βυθίζετε την άκρη της θούρτσας στο ζεστό νερό και ύστερα την τρίβετε στο μάσκαρον, πού χρησημοποιείτε.

17) Άν την ώρα που μακιγιάρετε τις έλεφαρίδες σας έπεσε λιγο μάσκαρον στα έλεφάρια, γιατί οι περισσότερες γυναίκες θα φουν πολύ άσχημα τα ματάκια τους. α) Η θούρτσα που μεταχειρίζεστε πρέπει να είναι άπολύτως καθαρή. β) Βυθίζετε την άκρη της θούρτσας στο ζεστό νερό και ύστερα την τρίβετε στο μάσκαρον, πού χρησημοποιείτε.

17) Άν την ώρα που μακιγιάρετε τις έλεφαρίδες σας έπεσε λιγο μάσκαρον στα έλεφάρια, γιατί οι περισσότερες γυναίκες θα φουν πολύ άσχημα τα ματάκια τους. α) Η θούρτσα που μεταχειρίζεστε πρέπει να είναι άπολύτως καθαρή. β) Βυθίζετε την άκρη της θούρτσας στο ζεστό νερό και ύστερα την τρίβετε στο μάσκαρον, πού χρησημοποιείτε.

17) Άν την ώρα που μακιγιάρετε τις έλεφαρίδες σας έπεσε λιγο μάσκαρον στα έλεφάρια, γιατί οι περισσότερες γυναίκες θα φουν πολύ άσχημα τα ματάκια τους. α) Η θούρτσα που μεταχειρίζεστε πρέπει να είναι άπολύτως καθαρή. β) Βυθίζετε την άκρη της θούρτσας στο ζεστό νερό και ύστερα την τρίβετε στο μάσκαρον, πού χρησημοποιείτε.

17) Άν την ώρα που μακιγιάρετε τις έλεφαρίδες σας έπεσε λιγο μάσκαρον στα έλεφάρια, γιατί οι περισσότερες γυναίκες θα φουν πολύ άσχημα τα ματάκια τους. α) Η θούρτσα που μεταχειρίζεστε πρέπει να είναι άπολύτως καθαρή. β) Βυθίζετε την άκρη της θούρτσας στο ζεστό νερό και ύστερα την τρίβετε στο μάσκαρον, πού χρησημοποιείτε.

17) Άν την ώρα που μακιγιάρετε τις έλεφαρίδες σας έπεσε λιγο μάσκαρον στα έλεφάρια, γιατί οι περισσότερες γυναίκες θα φουν πολύ άσχημα τα ματάκια τους. α) Η θούρτσα που μεταχειρίζεστε πρέπει να είναι άπολύτως καθαρή. β) Βυθίζετε την άκρη της θούρτσας στο ζεστό νερό και ύστερα την τρίβετε στο μάσκαρον, πού χρησημοποιείτε.

17) Άν την ώρα που μακιγιάρετε τις έλεφαρίδες σας έπεσε λιγο μάσκαρον στα έλεφάρια, γιατί οι περισσότερες γυναίκες θα φουν πολύ άσχημα τα ματάκια τους. α) Η θούρτσα που μεταχειρίζεστε πρέπει να είναι άπολύτως καθαρή. β) Βυθίζετε την άκρη της θούρτσας στο ζεστό νερό και ύστερα την τρίβετε στο μάσκαρον, πού χρησημοποιείτε.

17) Άν την ώρα που μακιγιάρετε τις έλεφαρίδες σας έπεσε λιγο μάσκαρον στα έλεφάρια, γιατί οι περισσότερες γυναίκες θα φουν πολύ άσχημα τα ματάκια τους. α) Η θούρτσα που μεταχειρίζεστε πρέπει να είναι άπολύτως καθαρή. β) Βυθίζετε την άκρη της θούρτσας στο ζεστό νερό και ύστερα την τρίβετε στο μάσκαρον, πού χρησημοποιείτε.

ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡΝΤ

Ο ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡΝΤ σας δίνει 20 συμβουλές — ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Η άραιοτάτη Καρόλ Λομπάρντ έξακολουθεί πάντοτε να φέρη στο Χόλλυγουντ τον τίτλο της «ένεττ» τας που έζει να μακιγιάρεται. Κατωτέρω δημοσιεύουμε 20 συμβουλές σχετικές με το μακιγιάζ, στις θαυμάστιές της.

1) Άν το μακιγιάζ σας δεν στέκει καλά, αυτό όφειλεται κατά πάσαν πιθανότητα σε δύο πράγματα: α) Η υγεία σας δεν είναι καλή, διερχεσθε άσφαλώς μίαν έποχή υπερκοπώσεως ή ταξιδιώσεως. β) Το δέρμα σας είναι σε κακή κατάσταση. Πρέπει να το περιποιηθήτε για να γίνη σφιχτό και να κλείσουν οι πόροι. Έν τώ μεταξύ να χρησημοποιήτε ξηρό ροζ ή όχι λιπαρό.

2) Μή μακιγιάρεσθε ποτέ πρό του πάρτε το μπάνιο σας. Ο λόγος είναι άπολύτως απλός. Οι ύδρατμοί καταστρέφουν τη πούδρα της την κρέμα που έβάλατε στο πρόσωπό σας και χρειάζεται να έανα πούδραρισθήτε από την άρχη, πράγμα που ούτε εύχάριστο είναι, ούτε πρακτικό, ούτε ώφέλιμο.

3) Μή μακιγιάρετε ποτέ τα έλεφάρια σας και τα ματάκια σας προ του άφαιρέσετε καλά το προηγούμενο μακιγιάζ. Η έγκαίρις αυτή άφαιρέσε των διαφόρων ούσιων του μακιγιάζ παίζει πολύ μεγάλο ρόλο στην καλή διατήρησι του δέρματός σας.

4) Άν μακιγιάρεσθε για την ημέρα, να προτιμάτε να κάντε αυτή τη δουλειά σ' ένα δωμάτιο φωτισμένο από το φώς της ημέρας. Άν μακιγιάρεσθε για το θρόνο, φροντίστε να κάντε το μακιγιάζ σας σε δωμάτιο φωτισμένο με ήλεκτρικό.

5) Μή μακιγιάρετε ποτέ τα χείλη σας προ του άφαιρέσετε κάθε ίχνος προηγούμενου μακιγιάζ. Πολύ λίγες γυναίκες δεν κατορθώνουν να ζωγραφίσουν καθαρά το περίγραμμα του στόματος γιατί το ροζ των χείλων άφαιρείται άρκετά δύσκολα. Είσοχωρεί στις λεπτές ρυτίδες που περιβάλλουν το στόμα. Πρέπει λοιπόν να έπιμενετε στο έπιμελέες καθαρίσμα των χείλων. Δυό φορές την έβδομάδα να κά καθαρίζετε με αλθέρα, έκτος άν εις πολύ νεαλάτα.

6) Άπλώνετε στο πρόσωπό

και τον λαϊμό σας την κρέμα που κά κρατήση την πούδρα. Άρχίζετε το μακιγιάζ όταν το πρόσωπό σας είναι άκόμη ύγρο, και δεν σφουγγίζετε την κρέμα, όπως κακώς συνηθίζουν μερικοί.

7) Άρχίζετε πάντοτε το μακιγιάζ από τα μάτια και όχι από τα μάγουλα. Όταν σκιάσετε τα έλεφάρια σας, θα παρατηρήσετε μόνη σας ότι το πρόσωπό σας παίρνει έντονιότερη έκφρασι. Αυτό το θα σας επιτρέψη να χρησημοποιήσετε λιγώτερο ροζ.

8) Άν χρησημοποιήτε για τα μάγουλα ξηρό κόκκινο χρώμα, θα το θέλατε ενώ τα μάγουλα είναι άκόμη ύγρα από την κρέμα, ώστε να μπορή να διαλυθή εύκολα. Άν χρησημοποιήτε έκείνο το ροζ που έχει χρώμα ροζ κρέμης, σκουπίζετε το πρόσωπό σας προ του βάλετε το ροζ αυτό.

9) Τώρα χρειάζεται μία μικρή παύση που έχει μεγάλη σημασία. Για να έπιτυχί το μακιγιάζ σας πρέπει να χρησημοποιήτε έκείνο το ροζ που έχει χρώμα ροζ κρέμης, σκουπίζετε το πρόσωπό σας προ του βάλετε το ροζ αυτό.

10) Άν έπεσε πολύ το ροζ, άφαιρέστε το έπί πλέον με μία πετσέτα ξεμακιγιάριματος. Μπορείτε να άπλώσετε μία πετσέτα, στο πρόσωπό και να την χτυπάτε πολύ έλαφρά με τα δάχτυλα έπάνω στο πρόσωπό.

11) Μ' ένα χονδρό χαμνόν ή δροφίλον άμείωσας ή με ένα πομπόν πούδρας, πούδραρισθήτε έφθονα σαν ένας άληθινός πιερρότος με μία πούδρα λίγο άνοιχτότερη από το χρώμα σας. Πούδραρετε τα χείλη σας, έλεφάρια καθώς και τον λαϊμό σας.

12) Έπιχειρήσετε τώρα το μακιγιάζ στο στόματός που απαιτεί άρκετή λεπτότητα. Σχεδιάσατε πρώτα το περίγραμμά του στόματος σας μ' ένα έλαφρό κραγιόν του ίδιου χρώματος με το μπανόν ύστε ροζ που χρησημοποιείτε και ύστερα γεμίζετε καλά το έσωτερικό με το συνηθισμένο μπανόν.

13) Μά μικρή λεπτή θούρτσα ελκική για την άφαιρέσι της πούδρας άφαιρείτε από το πρόσωπό σας το περίσσευμα της πούδρας που έβάλατε κατά το μακιγιάζ. Με τον τρόπο αυτόν έξασφαλίζετε η έπιτυχία του δεύτερου σας μακιγιάζ.

ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡΝΤ

λά και από μπουρμπουάρ μην άνησυχής. Κι' εγώ φτωχαδάκι σαν και σενα ήμουν. Η δουλειά δεν είναι ντροπή. Λοιπόν έχει γουρουνόπουλο;

— Έχει, κύριε.
— Κοτόπουλο;
— Έχει, κύριε.
— Και από ψάρι.
— Βραστά και ψητά.

— Για την κυρία μία τσιπούρα ψητή κι' έμένα μαγονιέζα εάν το λάδι σου είναι καλό.

— Πρώτης ποιότητας κύριε.
— Και κρασιά.
— Και σαλάτες.
— Μάλιστα, κύριε.
— Και φρούτα.
— Μετά, κύριε.

— Όχι. Όλα να τα φέρης μαζεμένα και να τα βάλης έπάνω στο τραπέζι.

Η Σουσού διαφωνούσε μόνο στον τρόπο. Στην ουσία ήταν ικανοποιημένη. Ήλθαν τα φαγητά, τα κρασιά, οι σαλάτες, τα φρούτα, όλα μαζί άκριδώς όπως είχαν παραγγελλή. Έφαγαν. Ήπιαν. Η Σουσού γούλια • γούλια, ο Παναγιωτάκης άγρίως. Και όσο έπινε, τόσο μεγάλωνε η διάθεσις του και έβλεπε όλο τον κόσμο σαν μινιγες.

— Γκασόν!
— Διατάξετε, κύριε.
— Τα βιολιά.
— Θέλετε κανένα ταγκό;
— Όχι. Θέλω ναρθουν εδώ έπάνω από το κεφάλι μου να παίξουν τον Μενούση.

Η Σουσού έσήκωσε τα φασμαίν και έχτύπησε με την άκρη τους το χέρι του Παναγιωτάκη. Άλλά ο τώος «ψαροπώλης» ήταν άσυγκράτητος:

— Ακούσ;
— Μάλιστα, κύριε.
— Άρπα και την κατοστήρα.

Έπέρασε ένα έκατοστάριο στο χέρι του γκαρσόνιου, το όποιον έτασκήθηκε να είδοποίηση την όρχηστρα. Σε λιγάκι τρία βιολιά, μία κιθάρα και ένα άκοντρεόν έδροντούσαν έπάνω από το κεφάλι του Παναγιωτάκη:

Ο Μενούσης κι' ο Μπριμπίλινς κι' ο Ρεσούλ • α • α • αγάς.

Έχάλασε ο Θεός τον κόσμο. Στις δέξες του ήταν ο Παναγιωτάκης. Άρπαξε την πιναέλλα με το ψάρι και την έθρυμνιαν παταγωδώς, σε τρόπο που παρ' όλη γιον να σπάση στα γόνατα ένός κυρίου με μονόκλ που έτρωγε με την παρέα του στο πλαγιόν τραπεζάκι.

— Κελ άντάς!
— Μόν ντιέ.

— Άποκτίσανε τώρα, βλέπετε, και οι ψαριάρηδες λεπτά!

Και άπέστρεψαν όλοι οι καθώς πρέπει πελάται της ταβέρνας τα βλέμματά τους με άβδαν. Άλλά η μέν Σουσού δεν έδινε δεκάρα ποτέ για τις τέτοιες έκδηλώσεις, ο δε Παναγιωτάκης εύρίσκετο στον έβδομον ούρανόν.

Ήπτε. Έτραγουδούσε. Τα έσπασε.

Και κατά τις ένδεκα επέταξε μερικά χιλιάρικά με την χούφτα του — έπληρώσε και τα σπασμένα με δαυτάτην ίκανοποίησιν (τα σπάμε, τα πλερώνουμε κύριος) — έπηρε την Σουσού άγκαζέ και έβήγκαν από το κέντρον, υπό την γενικήν άγανακτισίν των πελατών.

— Τί άβδία!
— Τί άσχος!
— Τί φρίκη!

Και η μέν Σουσού έγύρισε άπλώς και έκύτταξε με περιφρόνησιν τον κόσμο. Ο Παναγιωτάκης όμως τώπει:

— Πτωχοί άνθρωποι! Τσοκαρίες! Καλά σας λέει η ζαργάνα μου.

Δ. ΨΑΘΑΣ

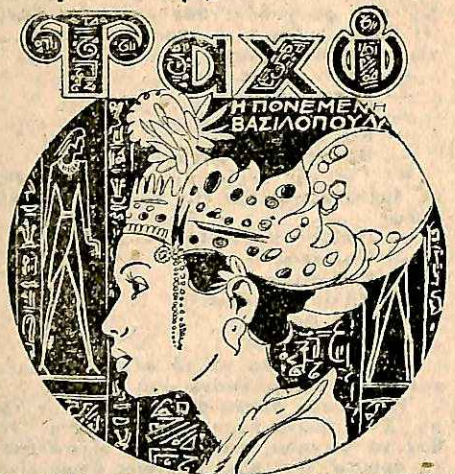
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

★ Στην άγάπη, η φρόνιμη γυναίκα λέει «όχι» Η παθητική «ναί». Η καριτιστική και «ναί» και «όχι». Και η κοκέτα ούτε «ναί» ούτε «όχι».

★ Η άμορφη γυναίκα άρέσει στα μάτια, η καλή στην καρδιά. Η πρώτη είναι κόσμημα, η δεύτερη θησαυρός.

★ Στον έρωτα, οι γυναίκες παραχωρούν πάντοτε πολύ περισσότερα από όσα ύπόσχονται στην άρχη.

Γκεόρκ "Εβερς

ΔΙΟΥΣ ΚΡΕΜΑΣΤΟΥΣ ΚΗΠΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ

Κατά διασκευήν

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

10ον

Στην αρχή άκουγε άτάραχος ο Σμερόνης. Άλλα όταν ο Κρόισος έπρόφερε τη λέξη «πάτησα», εσφίχτηκεν οι γροθιές του και έ φώναζε χτυπώντας με τό πόδι του τη γη: — Σώπα, γέροντά! Η ηλικία σου, η άδυναμία σου και η εύγνωμοσύνη που σου χρωστώ σε προστατεύουν, άλλωώς αυτές οι λέξεις θα ήσαν οι τελευταίες σου!

Ο Κρόισος τόν έκοψε με άπάθεια: — Ο Καμθύσης και εσύ έχετε τό ίδιο αίμα. Παρά να κινήσ τόσο θόρυβος, θα σου έπαύσαζε περισσότερο να μετανοήσεις για τά κακουργήματά σου και να μου ζητήσης συχώρεσι.

Τά λόγια αυτά έσβυσαν τόν θυμό του Σμερόνη. Κατάλαβε πως κάτι θα είχε μεσολαθήσει, που είχε πείσει τόν Κρόισο για την ένοχλή του.

Ο Κρόισος, αλλάζοντας και αυτός εαφνι κα ύφρος, έπιασε τόν νέο από τό χέρι και του έλεπε παρηγοϊά:

— Έλα, ομολόγησέ μου, δυστυχισμένε, πως παραστράτησες έτσι! Τι σ' έκανε να τά ξεχάσης όλα;

Ο Σμερόνης πήγε κατί να πη, μά η φωνή του έκτόπηκε εξαφνα από τό κλάμα. Έχρε πο λύ εύτυχισμένος έως τώρα, δεν είχε ποτέ θά λει από του του ότι ήταν προωρισμένος για τίποτε άλλο παρά για την εύτυχία. Η συμφορά αυτή που έπεφτε έτσι άπροσδόκητα στο κεφάλι του, τώρα με τά λόγια του Κρόι σου, άρχισε να τόν τσακίζει.

— Σώπα πιά, γέροντά! έφώναζε θυμω μένος ο Ζώπυρος. Δεν άρκεί η θλίψις του θανάτου; Θέλεις να τόν πικράνης τώρα και με τά άστοχα σου λόγια;

— Σαθίητε! έφώναζε ο Δαρείος σοβαρά. Μου φαίνεται πως κάτι δεν καταλαβαίνω εδώ. Γιατί δεν πιστεύεις πιά στην άθάωτητά του Σμερόνη, Κρόισε;

Ο Κρόισος διηγήθηκε για τό γράμμα της Ταχώς, που τόν είχε πείσει όριστικά για την ένοχλή του Σμερόνη, και είχε καταστρέψει και την τελευταία άμφιβόλεια του Καμθύση.

— Δεύτερο πατέρα μου! έφώναζε ο Σμερόνης, πως να σέ πείσω για την άθωότητά μου; Άν μ' αγαπούσε, θα πίστευες στα λόγια μου...

— Παίδι μου! τόν έκοψε ο Κρόισος σοβαρά. Πριν από λίγα λεπτά, για να σώσω τη ζωή σου, έδωσα στη δική μου. Μόλις έμαθα ότι σε κατεδίκασε όριστικά σε θάνατο, έπρεσε στον Καμθύση και γονατιστός τόν παρακάλεσα να σου χαρίση τη ζωή. Έπειτα, άν και τόν έλλεπα έξω φρενών, έρριψα κινδύνους να του κάνω παρατηρήσεις. Τότε έχασε την ύπομονή του και διάταξε τούς δορυφόρους να μου κόψουν τό κεφάλι. Ο άρχηγός τόν μαστιγοφόρον Γίδ, που έχει πολλές υποχρεώσεις σε μένα, με φυλάκισε, αλλά μου χάρισε ως άσριο τη ζωή. Είμαι χαρούμενος παιδιά μου, που δεν θα επιζήσω ρομέως τόν θάνατόν σας, άλλα θα πεθάνω άθώς εγώ μεταξύ σας, ενώ έσεις είσαστε ένοχοι.

Θύλλα διαμαρτυριών σηκώθηκε πάλι. Οι λοι άναδηγηθήκαν πως δεν είχαν άσφηση τόν Σμερόνη στιγμή εκείνο τό έρώς. Ο ίδιος ο Σμερόνης άρτίσθηκε πάλι, ώπου στο τέλος ο Κρόισος τόν άγκάλιασε και τόν διεβεβαίωσε με δάκρυα στα μάτια ότι πιστεύει στην άθωότητά του.

Τό μυστήριο έμενε πάντως άλυτο. Πως τόν είχαν ιδή τόν Σμερόνη στους κρεμαστούς κήπους; Αυτό δεν μπορούσε κανένας να τό εξηγήσει. Όλοι όμως έμεναν ύμφωνοι ότι ο Σμερόνης μόν ήταν άσως, άλλα η ίσχω ένοχη, τό γράμμα έπίσταν ότι ήταν έξομολόγησις έρώτος προς τό ώραιο θασυλόπουλο και αλοι την κατερίωνταν που με την άνομη άγάπη της έφερε τούς συμφορές στον Σμερόνη.

Με τις συζητήσεις έπέρασε η νύχτα και η αύγη έημερώσε ολόφωτη. Οι άχτιές του ήλιου μήλκαν θερμές και χαρούμενες την φυλακή.

— Για κутаξέτε μερα! ψιούρισε ο Σμερόνης. Ο Μίθρας βελίς να μάς κάνει πιο δύσκολο τόν χωρισμό μας από τη ζωή.

— Όχι, αποκρίθηκε ο Κρόισος. Θέλει να μάς φωτίση μοναχα τό δρόμο προς την αιώνια τιηά.

Εγώ ιδή τόν Σμερόνη στους κρεμαστούς κήπους; Αυτό δεν μπορούσε κανένας να τό εξηγήσει. Όλοι όμως έμεναν ύμφωνοι ότι ο Σμερόνης μόν ήταν άσως, άλλα η ίσχω ένοχη, τό γράμμα έπίσταν ότι ήταν έξομολόγησις έρώτος προς τό ώραιο θασυλόπουλο και αλοι την κατερίωνταν που με την άνομη άγάπη της έφερε τούς συμφορές στον Σμερόνη.

Με τις συζητήσεις έπέρασε η νύχτα και η αύγη έημερώσε ολόφωτη. Οι άχτιές του ήλιου μήλκαν θερμές και χαρούμενες την φυλακή.

— Για κутаξέτε μερα! ψιούρισε ο Σμερόνης. Ο Μίθρας βελίς να μάς κάνει πιο δύσκολο τόν χωρισμό μας από τη ζωή.

— Όχι, αποκρίθηκε ο Κρόισος. Θέλει να μάς φωτίση μοναχα τό δρόμο προς την αιώνια τιηά.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

Ένώ οι κατάδικοι περνούσαν τις τελευταίες ώρες της ζωής τους ποτε ευνομοι, ποτε με λυγχοτικοι, η ίσχω, η άσφα υπαίτιος όλης αύτης της ύμφορας, περνούσε ώρες μαρτυρικές.

Όταν έγυρισε από τό σμήνισο, ώιωμενη μαζί με τις άλλες γυναίκες, έμενε παλλίωρα ακίνητη, σαν κερυνόχνητημένη, να ουλώγεται τι είχε κάνει για να σωθή τόσο ο ηαμθύσης. Ξέσπια, είχε λιποθυμήσει. Μά έφταγε και αυτή; Δεν της ήφρε καιρό να έζηγηση. Ο ηαμθύσης όμως ήταν δικαίος, έτσι τόν ελεγαν όλοι. Γιατί δεν την άφρε να μη λησι; έπρεπε οπωσδήποτε, να μανη την άλλη βελίς. Η αληθεία να κυτεφράνει τόν θυμό του.

Η σκέψις αυτή την παρηγορήσε. Έστειλε άμεσαως την Μαϊοανη να πη ότι σελει να πάη να ιόη την Κασσανδράνη. Αυτό ήταν τό σωστό. Πά τά εξήγηση όλα στη μητέρα του άρραώνισατικού της. Η τυφή βασιλίσσα να την καταλαβαίνει, ένοιωσε τόν πόνο της; για την άμοιρη άσέλη της, την Νίτητι, και ο Καμθύσης άκούеше την αληθεία από τό στόμα της μητέρας του και ύναλεπε ότι είχε λόγους μολον να τόν ύμνησση, παρά να θυμώση.

Άλλά σέ λίγο, η Μαϊοανη εύγινε φοδισμένη και της είπε ότι ο Κασσανδρής, ο εύνοχός που ανεπαίρωνα εκείνη την ήμερα τόν Μούνη, της άποκρίθηκε με ύφος αποτομώ ότι έχει ρητή έντολη να μην άφήση την ίσχω να πάη που θενά.

Καί έρράγισε μέσα της. Πάει λοιπόν και αυτή η ελπίδα, να κατορθώσει να ώσην έκή γησις στην Κασσανδράνη. Ο Καμθύσης φαίνεται ήταν πιο θυμωμένος παρά όσο ύπωφια ζοταν αυτή, μόνο η χηλεία μπορούσε να τόν κανη έτσι έξω φρενών. Ναι, την έζηλευσε...

Άρχα, οχηματίστηκε αυτή η πεποιθήσις στη σκέψη της. Ένοιωσε στην αρχή άφαναστη θλίψη γι' αυτό. Έπειτα λίγο, λίγο η καρδιά της, που δίωσσε για χαρά, έθηκε κάποιαν παρηγορία. Για να την ζηλεύει τόσο, να πη ότι την άσπασει πολύ, άφαναστα. Η άγρια άγάπη φερνει την άγρια χηλεία. Ήταν παρηγορη αυτή η σκέψις, και της εύλόκαινε τόν καυτερό πόνο. Στιγμές στιγμές όμως της έρχοταν σαν τρέλλα όσο συλλογίζοταν ότι ήταν έρημη στον ζένο τόπο, τόν έλεος ένος άνδρα που την αγαπούσε, άλλα πό ο χαρακτήρας του τόν έκανε σκληρό, και τυραννικό.

Έτσι, ανάμεσα σε πολλή άπελπισία, σε κακή προαίσθημα και σε λίγες ελπίδες, έπέρασε η άσκη αυτή ήμερα. Από στιγμή σε στιγμή, έπεριμενε να έλθη κάποιο μήνυμα από αύτους που αγαπούσε. Πως ο Καμθύσης θα μετανόει, να, πως η Κασσανδράνη θα την ύμνησση, πως η Άτσοσα να ένοιωσε με την καιοαίτη της ή άθωότητά του δικη η, τέλος, πως ο Σμερόνης θα έλαμψανε τό γράμμα της και θα έβρισκε τρόπο να την συναντήση και να την βοηθήση. Κοντά στην άπελπισία της για την δική της κατάρσις, ένοιωσε και άφαναστη θλίψη για τούς δικούς της που τόσο μακριά από αύτήν τώρα, ύπεφραν, πρό πάντων για την άμοιρη Νίτητι, που καρτερούσε από αύτην τό χαρυσμένο μήνυμα, για να σωθή.

Όταν άνοιξε η πόρτα της, τό σούρουπο, η καρδιά της έκόρηψε. Έσφίχθηκε όμως μόλις άντίκρουσε τό παχύ, άντιπασιτικό πρόσωπο του Βόγη.

— Σοφ φέρνω νέα, έφώναζε ο άρχιευνόχος ειρωνικά. Ήνα εύχάριστος, όχι όμως για σένα, όμορφη μου. Αιγυπτιακό γατάκι μου, τά κατηφένια πόδαράς σου φοδάμα πως θα τα τήσουν στις λάντες...

— Έστειλες ένα γράμμα στον Σμερόνη, έ, άμωλήτη περφόνη;

— Ναι, ψιούρισε η Ταχώς με μάτια όρθώνοντα από κακό προαίσθημα.

— Και τώστελεις με τό παιδί του κήπου; — Ναι.

— Δεν τό ληπήθηκες, που είνε και μοναχό παιδί; Πάει τό κακόμοιρο, έπληρώσε με τη ζωή του τη γνώσι πως δεν πρέπει τίποτε να γίνεται εδώ, μέσα χωρίς να τό έρω εγώ.

— Τι λέει, έφώναζε χλωμή η Ταχώς. Έσκά τώσαν τό παιδί;

— Ναι, κατά διαταγήν του Καμθύση, για να καταλάβουν όλα τα άλλα παιδιά πως δεν μπορούν να φέρουν έρωτικά μηνύματα από τις γυναίκες του θασυλά προς τόν άδελφό του.

— Έρωτικά; έπρωλλισε η άμοιρη θασυλόπουλα.

— Πάντως, την έκοψε χαιρέκακα ο εύνοχός, ο κύριός μου έχει τώρα στα χέρια του τό γράμμα, την καλύτερη απόδειξη και για σένα...

δική σου ένοχλή και για την άπιστία του άδελφού του.

Στά λόγια αυτά, τά κλονισμένα νεύρα της Ταχώς δεν έβασταζαν. Μ' ένα θλιμένο σογυητό, σωριάσθηκε άναίσθητη στο πάτωμα. Ο Βόγης έγέλασε εύχαριστήμενος και την πήρε στα χέρια του. Την πήγε στην κρεβάτοκάμαρά της και την έξέλασε άναίσθητη στο κρεβάτο τής της. Έπειτα έκλείδωσε την πόρτα και έφυγε γρήγορα.

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Λίγα λεπτά, άφού έφυγε ο Βόγης, δυό άνδρες έπρόβαλαν με προφύλαξη τά κεφάλι τους από μία καταπακτή που έριοκόταν στους κρεμαστούς κήπους και άκρίβως κάτω από τά παραθύρα της Ταχώς. Ένας γέρος και ένας νέος.

Ο γέρος έστάθηκε κοντά στον τοίχο. Κάποιο άσπρο γυναικείο χέρι από μέσα έκανε ένα νόημα, ο γέρος ψιούρισε στο νέο και αύτος, εύκινητος, σκαρφάλωσε στο παράθυρο κι έξασθε μέσα σ' ένα δωμάτιο.

— Γαυμάτα!

Τά λόγια ψιούρισθηκαν σαν λυγμός. Παιτα, μόλις σαν πνοή άκούσθηκαν και χίλια άλλα γλυκολογα, με φωνή γεμάτη λαχάρια. Τα δυό παιδιά που άγανίζονταν από μικρά, ο Γαυμάτας, ο άδελφός του άρχιερέως Πατιείδη και η Μαϊοανη, η ύπηρετρία της Ταχώς, είχαν τρία χρόνια να συναντηθούν. Ο Πατιείδης δεν ένοιωσε τόν έρωτά τους και η άντίστας, αυτή είχε αύξησει την άγάπη τους. Φιλία έδωθον στο σκατάδι, και όρκοι, πως ό,τι και άν συνέβαινε, θαμεναν πιστοί στον έρωτά τους. Πόση ώρα έπέρασε, ό έρωτευμένοι θέσπια δεν μπορούσαν να καταλάβουν. Η Μαϊοανη έτρεψε στην αρχή, έπειτα όμως πήρε θάρρος όσο συλλογίζοταν πως δεν είχε τίποτα να φοβηθή, μία και είχε την προστασία του Βόγη.

Άεφνα, ο γέρος από κάτω από τό παράθυρο εσφίριξε σιγά.

Τό συνήματι ψιούρισε ο Γαυμάτας και πετάχθηκε τρομαγμένος.

Φύγει! έκαμε τρέλλη από φόβο η μικρή, φιλήθηκαν άλλα μία φορά με χυποκαρούς κι ο Γαυμάτας έπήδησε στον κήπο. Η Μαϊοανη πήγε τρέχοντας στο δωμάτιο της Ταχώς. Έκει όμως έστάθηκε τρομαγμένη. Η κυρία της κοιτόταν άναίσθητη στο κρεβάτο της. Έτοιμάσθηκε να φωνάξη βοήθεια, όταν άκουσε τό ρυθμό στον κήπο. Η καρδιά της έσταμάτησε.

Άν έπιαναν τόν Γαυμάτα, ήταν χαμένη! Έκει όμως που στεκόταν, χλωμή σαν κέρνη, άκούσε κοντά της τη φωνή του άρχιευνούχου: — Μη φοβάσαι! Κατάρωσε να ξεφύγη!

Τά λόγια αυτά έφεραν τό αίμα ζανα στα μάγουλά της. Όλα της έφάνηκαν πάλι εύκολα. Έφώνασε τις άλλες ύπηρετίες και με χίλια θάνατα κατάρωσαν να κάμουν την Ταχώς να συνελθή.

Όταν είδε την κυρά της καλά η Μαϊοανη ένοιωσε μία τρέλλη χαρά. Έτσι λοιπόν, όλα ήταν εν τάξει! Είχε ιδή επί τέλους τόν άγάπη της και η Ταχώς, που ήταν τόσο καλή, και την αγαπούσε τόσο, δεν είχε τίποτε, μία μικρή λιποθυμία.

Δεν έβασταζε όμως πολύ η χαρά της καπέλλας. Μόλις άνοιξε η Ταχώς τά μάτια, μήκε ο Βόγης πάλι στο δωμάτιο. Τό ύφος του ήταν άσθητό, και πίσω του έρχονταν δυό άλλοι εύνοχοι, κρατώντας θωρείες άλυσσίδες στα χέρια τους.

Δεύτε τήν! διάταξε κοφτά δείχνοντάς τους την Ταχώς.

Τραχέια χέρια άγγιξαν τά άδρά, τωρνευτά μπράτσα της θασυλόπουλας. Οι θωρείες άλυσσίδες έδωθηκαν σε μία στιγμή, έσφισαν άσπλαχνα τά παρνευτικά χέρια που ήταν συννημένα μόνον στο χυροσφιού και στο μεταξωτό τό χαδί.

Η Ταχώς άφανε να την δέσουν, άκίνητη, σαν άγαλμα. Όταν είχε τελειώσει η θλιδερή έργασία, έφάνηκε να συνέχεται.

— Πως τωμάς; ψιούρισε με χείλη πονιασμένα. Αυτή η προσβολή στην καρη ένος θα σιλήσι!

— Χά, χά! Γατούλα μου, έγέλασε ο Βόγης. Όταν η γυναίκα άπιστήση, εδώ στην Περσία, δεν λογαριάζεται άν ο πατέρας της είνε θασυλάς ή άλλος στρατιώτης.

— Ο Καμθύσης θα θυμώσει, έπρωλλισε η Ταχώς ασυτοιμένη.

Πάλι έγέλασε ο άρχιευνόχος.

Αυτό θα μούκανε έντύπωσι νανθώωση κα νείς με τόν έαυτό του. Δεν καταλαβαίνει, ό μορφή άμωρταλή, πως ο ταπεινός σου Βόγης δεν θα τολμούσε να κάνει τίποτε χωρίς την διαταγή του άφέντη του;

— Άλλοθι, τί είνε εκείνο που σάς έκα με να μάθετε τό μυσό. Μήπως η άγάπη σας προς τό ώραιο αύτό σπέρ;

— Ά, όχι! άπάντησε αδιάφορα ο κ. Άλτης.

— Μά τότε, άν επιτρέπεται, τί άλλο;

— Άπλουσότητα, ο χαρακτήρας της γυναίκας μου! άπάντησε ο κ. Άλτης έξακλουθώντας να γρονθοκοπή με μανία τό κρεμαστό ύπαλόνι έξοκλήσεως.

ΣΟΝΑΘ

θαίνε τίποτε, τό μυαλό της ήταν σαν σταματημένο.

Όταν έφυγε επί τέλους ο άρχιευνόχος, έρώναζε με φωνή σδυομένη την Μαϊοανη κοντά της.

— Έλα εδώ, παιδί μου, της είπε γλυκά. Μπορείς να μου εξηγήσεις όλα αυτά;

Η Μαϊοανη έδίστασε μία στιγμή. Ο Βόγης της είχε κάνει τό μυσό. Γι' αυτό, άν και ένοιωσε κάποιαν τόμή άποκρίθηκε με φωνή κομμένη:

— Κάτι φοβερό έστάθηκε, κυρά μου... Ο εύγενής Σμερόνης μήκε κρυφά στους κρεμαστούς κήπους και προσπαθώσε να σκαρφάλωσση τό παράθυρό σου... η μάλλον θα τό έσκαρφάλωσε, έπειδή πολλοί Άχαμενίδες τόν είδαν που προσπαθώσε να φύγη κρυφά. Οι συγγενείς αύτοι τά είπαν όλα στον Καμθύση...

— Όλα; Ποιά όλα; έκαμε η Ταχώς ασυτοιμένη.

— Ναι, άποκρίθηκε η κοπέλλα με σέσωμένη φωνή. Νομίζον πως ήρθε για σένα εδώ ο Σμερόνης. Ο Καμθύσης είνε έξω φρενών για την προσδοα του άδελφού του. Ώ, κυρά μου, φοβάμαι...

Μπορεί να κάνει ό,τι θέητε στον θυμό του ο θασυλάς.

Τά δάκρυα σταμάτησαν την διήγησι της Μαϊοανης. Όσο μιλούσε, τόσο μεγαλωναν και οι τύψεις της. Τόσο τό μυαλό της που ήταν ακόμη παιδικό, ένοιωσε άμυδρα πως κάθε της λέξις έσήμαινε θάνατο για την καλή της την κυρά.

Και όμως, έλεγε σαν όπνωτισμένη τό μάθημα που της είχε διδάξει ο Βόγης. Και η Ταχώς, μέσα στην δυστυχία της, ένοιωσε σαν κάποια εύγνωμοσύνη για την μικρή αυτή κοπελίτσα που φαίνεται να ύποφέρη τόσο με την δική της δυστυχία.

Όταν έτελείωσε επί τέλους η διήγησις, έμεινε η Ταχώς πολλή ώρα σαν άγαλμα. Η έργασία από μυαλό της γινόταν άργα. Άργησε να καταλάβη την τραγικότητα της θέσεως της. Έκόνταζε με μάτια όρθώνοντα τις άλυσσίδες της, σαν να τις έβλεπε τώρα μόλις για πρώτη φορά. Και έξαφνα ένα σύγκρου έπέρασε σε όλο της τό κορμί.

Για πρώτη φορά έννοιε πως αίσθηθηκε ά νωτρησιαστικό τόν φόβο του θανάτου.

Ναι, θα την θανάτωναν! Δεν ύπηρχε καμία έλπίς. Θα της έτοιμάσαν θάνατο έξευτελίστικο. Ώ, ήταν πολύ σκληρό, πολύ φριχτό!

Με τά άλυσσοδεμένα της χέρια που ήταν παγωμένα, πήρε τό γράμμα που είχε έρσει από την πατρίδα της και έγραψε άπαντα δυό λέξεις:

— Έλα εδώ, παιδί μου, είπε έπειτα στην Μαϊοανη που έξακολουθώσε να κλαίη άπαρηγόρητη. Μην κλάεις... Αυτό τό γράμμα να τό δώσης μετά τόν θάνατό μου στην μητέρα του Καμθύση. Θα καταλάβουν όλοι πως πεθαίνω άδωα. Ά πάψε πιά τά κλάματα, καλή μου κοπέλλα, φύλαξε τό θραχιόλι που σου δώσα για να με θυμάσαι και πόρε και αύτό τό περιδέραιο, να τάχης όταν παντρευθής.

Η Μαϊοανη σωριάσθηκε στα πόδια της κυρού της.

Τό διηγηματάκι σας του ένος λεπτού

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΥΓΜΑΧΙΑΣ

Δεν ήταν μόνον οι γείτονες του κ. Τέλη Άλχη που είχαν σκανδαλισθή και που παρακολουθώσαν κατάπληκτοι την μονία που τόν έπιασε τελευταίως, άλλα και οι ίδιοι οι φίλοι του, που τόν ήξεραν ως έναν ήσο χο οικογενειακήν, που έπρόσφερε με την σύνταξη τού άνωτερου τελειώσεως ύπαλληλου.

Τακτικός βασιών του Ζαχαράτου επί όλο κληρα, χρόνια, ο κ. Τέλης Άλτης έπαισε εαφνικά να συνηθίση στο άγαπημένο του κέντρο και δεν άργησε να διαδοθή ότι ο άγαθός και πρσος αυτός συνταξιούχος έπληγαιε κάθε άπόγευμα έξω από ένα γυμναστήριο και έπ' ώρες ολόκληρες παρακολουθώσε τις άσκήσεις πυγμαχίας στις οποίες έπιδίδοντο οι νεαροί του γυμναστηρίου, που κατάπληκτοι και αύτοι τόν είδαν ύστερα από λίγες μέρες να έγγραφεται στον συλλόγο τους και ν' άρχίζη να έξασκήται μαζί τους στην πυγμαχία με έξαιρετικών μάκισια ετήλο.

Όπως ήταν έπόμενον, η παρουσία του ήλικιωμένου αυτού άνάνιασ στους νεαρούς τών 18 και 20 έτών έσανδαλίσσε και αύτον τόν πρωτοπυγμαχό που έκελούσε χρεη δισωκόλου, ο οποίος και έρώτησε τόν κ. Τέλη Άλχη κάποια άπόγευμα:

— Άλλοθι, τί είνε εκείνο που σάς έκα με να μάθετε τό μυσό. Μήπως η άγάπη σας προς τό ώραιο αύτό σπέρ;

— Ά, όχι! άπάντησε αδιάφορα ο κ. Άλτης.

— Μά τότε, άν επιτρέπεται, τί άλλο;

— Άπλουσότητα, ο χαρακτήρας της γυναίκας μου! άπάντησε ο κ. Άλτης έξακλουθώντας να γρονθοκοπή με μανία τό κρεμαστό ύπαλόνι έξοκλήσεως.

ΣΟΝΑΘ

ρας της. Αυτός ο γλυκός πόνος, αυτή η καλή σύνη της έρρόγιζε την καρδιά. Τά λόγια που θα έωσαν την καλή της την κυρά, άνέδερκαν στα χείλη της. Μά πάλι έδεδίλασε να τά εκστομήση, και έμεινε κούλουριασμένη στα πόδια της Ταχώς, ενώ αυτή έγραψε στον Καμθύση την έπιστολή του άποχαριστήσιμου.

Έτσι της ήρθε εαφνικά η ιδέα να γράψη να τόν άποχαριστήση. Και έγραψε:

«Ο Καμθύσης θα λάβη αύτό τό γράμμα όταν δεν θα ύπάρχω πιά. Άς τού πουν οι φίλοι αύτες γραμμές πως τόν αγαπώ περισσότερο από κάθε τι στον κοσμο, πιο πολύ από τη ζωή μου. Η Κασσανδράνη και η Άτσοσα άς με θυμούνται στοργικά. Από τό γράμμα της μητέρας μου θα καταλάβουν ότι είμαι άδωα και ότι μόνον για χατήρη της άμοιρης της άδελφής μου θέλησε να μιλήσω στον Σμερόνη. Ο Βόγης μου είπε ότι άσφαίστηκε ο θάνατός μου. Όταν πληρώση ο δήμιος, θα δώσω τέλος στη ζωή μου. Κανω έγκλημα έναντιον του έαυτού μου, για να σέ προφυλάξω έσένα, Καμθύση, από μία φριχτή πράξη!»

Με στερρό χέρι έγραψε τά λόγια αυτά η νεαρή θασυλόπουλα. Και έξαφνα, ένοιωσε πως ο θάνατος δεν την έτρόμαξε. Μάλιστα, σε μία στιγμή χαλογέλασε. Δεν ήταν πιο καλό τυχή αυτή από την άμοιρη την Νίτητι; Είχε γνώρισε ήμερες εύτυχίας. Είχε άγαπήσει και είχε άγαπηθή. Και τώρα η άγάπη του Καμθύση την εκόκλωνε. Σίγουρα την θανάτωνε έπειδή την άγαπούσε...

Μία πανεμένη χαρά την έπλημμύρισε σ' αύτή τη σκέψη... Το γράμμα της όμως ο Καμθύσης έπρεπε να τό λάβη μετά τόν θάνατό της. Άλλωώς θα ένόμιζε ότι τό έγραψε για να ύσση τη ζωή της. Και αύτο, όχι, δεν τό ήθελε η ύπερφυση θασυλόπουλα. Προτίμωσε να πεθάνη με τό κεφάλι ύψηλά, χωρίς να κατενώνη στα μάτια του άνδρα που αγαπούσε. Ποιος έφεί αν η ψυχή της δεν θα άισθανταν άφαντάστη εύτυχία όταν έβρεχε τό γράμμα της με κεντερα δάκρυα ο άγαπημένος της;

— Μαϊοανη, είπε, όταν έτελείωσε τό γράμμα, τώ γράμμα μου αύτό και τό γράμμα που έλασα από την πατρίδα μου θα τά παραδώσης στον Καμθύση όταν δεν θα ύπάρχω πιά. Μου τό ύποσχόσαι;

— Ναι, άποκρίθηκε η Μαϊοανη και έννοιε πως θα πέδαζε από τύψεις και από λύπη και αύτη.

Ήουχασμένη η Ταχώς έγονάτισε και άρχισε να κινή την προσευχή της στους δικούς της θεούς.

— Φοβάσαι τόν θάνατο; ρώτησε σε μία στιγμή η Μαϊοανη χλωμή.

— Όχι, αποκρίθηκε η θασυλόπουλα. Φοβάμαι μοναχά για την ψυχή μου. Έμεις θαλάμωμονε τους νεκρούς και σώζουμε την ψυχή τους. Έμένα, όμως, κατά τό περικό έθιμο θα με άφήσουν να με φανεί τά άγρίματα και τά γεροκία. Ώ, γιατί φέρεσθε έτσι σκληρά προς τούς νεκρούς εσείς;

— Ο νεκρός είνε άκάθαρτος, άποκρίθηκε η ύπηρετρία. Δεν πρέπει να μολύνη την καθαρή γή...

Η Ταχώς έξακολούθησε την προσευχή της. Και σε λίγο η Μαϊοανη, που καίγοταν από τύψεις, παρέμεινε με μεγάλη της έκπληξις πως η μελοθνήσθη είχε κοιμηθή.

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΦΑΙΔΥΜΗΣ

Υπέρλαμπρη άντέτειλε η άλλη ήμερα, που θα ήταν η τελευταία για τούςους άθώους.

Τό φός του ήλιου που δεν διακρίνει δικαίους και άδικούς, έχάιδε με τό ίδιο θερμό φίλι και τούς νεαρούς καταδικώους στη φυλακή τους και την κομνημένη και άλυσσοδεμένη Ταχώς και την άγνυνη από τις τύψεις θασυλομένη Μαϊοανη και τόν Βόγη.

Η χαρά του θωαίβου είχε κρατήσει και τόν Βόγη άγρυπνο όλη τη νύχτα. Τα πλάσρα του μάγουλα όμως ήταν ροδόκκινα και όταν έπέτασθηκε από τό κρεβάτο του, νωρίς - νωρίς, δεν ένοιωσε καμμία λούρασι.

Η πρώτη του σκέψις ήταν να πάη στην Φαιδύμη.

Βρήκε τη γυναίκα αυτή του Καμθύση έαπλωμένη στο ντιβάνι της. Φορούσε μοναχα ένα έλαφρό μεταξωτό πουκάμισο, και παπλωμένες κίτρινες. Ήταν περιστοιχισμένη από είκοσι δουλές.

Μόλις τόν είδε, έπήδησε και έβλωξε τις σελές της. Έπειτα, τόν ρώτησε με μάτια που άσφαρταν από άνημπονησία.

— Έλα, έλα γρήγορα, πές μου τί συνέθε χέρι; Καί άκουσα...

— Σιγά, περισσότεράκι μου, άποκρίθηκε ο Βόγης απολαύοντας την άγωνία της. Δεν θα σου πώ τίποτε άν με διακόψης. Ώ, άρνάκι μου! Έχω τώσε δουλειές σημερα, που δεν πρέπει να με χασιμερήσης, άλλα να μ' άφήσης να σου τό διηγήσω όλα με τη σειρά...

Πρώτα πρέπει να παρευρεθώ σε μίαν αγγυπτιακή διόεσσις... Έπειτα σε μίαν αγγυπτιακή θανατική έκτέλεσις... Άκου. Μπορείς να κλάψης, να γελάσης... Μόνο μη με διακόψης...

— Θα είμαι θωθή σαν άγαλμα, είπε η Φαιδύμη.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ! Η συνέχεια

19-ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

Μετά την άφήγησι της τρομακτικής σκηνης, που έξετυλίχθη εκεί κάτω σε μία γωνία της Βραζιλιακής ζούγκλας και στην όποιαν παρέστη άκούσιος μάρτυς, ο Νίκος Άλέρης έβριζε τό κεφάλι του με σα στα χέρια του και για λίγες στιγμές έμεινε άφωνος και με κλειστά τά μάτια σαν ναβέλε να μη βλέπη έμπρός του και τι που τόσο ζωηρά είχε ζωντανέψει στη μνήμη του καθώς τό άφήγειτο στον έξω δελφό του.

'Αδιόρθωτη ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΥΠΟ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Εκείνη κι' Εκείνος συναν-
τάνται τυχαίως, ύστερα από
χρόνια πουχουνε 'να συναντη-
θούνε και ύστερα από τόσα
που τους έχουνε ενάψει στο
παρελθόν. Εκείνη, δεμένη μ'
άλλον άνδρα τώρα, Εκείνος μ'
άλλη γυναίκα διαγράφουν τις
τροχιές τους μακριά ο ένας
από τον άλλον. Με την και-
νούργια συνάντησή τους δεν
ξαναζωντανεύει τίποτε από τα
παλιά και λησμονημένα, που
χουνε βαρύνεται βαρύνεται, στις
καρδιές τους. Ζωντανεύει ο-
μως μια έντελώς ακίνδυνη κι'
απαρνητική υπόνοια στο-
γής, που τους κάνει ν' αρχί-
ζουνε σιγά - σιγά ένα είδος
φιλικάτης συζητήσεως, περι-
ανέμων και υδάτων στην άρ-
χή, για κάπως πιο ενδιαφέρον-
τα θέματα της σημερινής ζω-
ής τους ύστερα.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά, επιφυλα-
κτικά): Καί... Είσ' εύτυχι-
σμένη;

ΕΚΕΙΝΗ (συγκρατημένα):
"Όσο μπορεί νάν' εύτυχημένη
μια γυναίκα με τον χαρακτή-
ρα μου στην εποχή μας..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (έγκαταλείπει λί-
γο την επιφύλαξή του): Διότι
δὴ... Δεν είσαι!

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει μελα-
χολικά): "Ας πούμε κι' έτσι...
Αφού εκτιμάς τόσο λίγο τον
χαρακτήρα μου..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (πιο θερμά):
Και κάνεις πολύ άσχημα! Η
ζωή σου χρωστάει πολλή εύ-
τυχία, ώστε έχεις κάθε δικαίω-
μα, είτε απαιτώντας την, είτε
ζητιανεύοντας την, να την έπι-
δώξεις με κάθε τρόπο...

ΕΚΕΙΝΗ (με κάποια πι-
κρία): Μιλᾷς για τα παλιά.
"Η αναγνώρισις ή δική σου ότι
ή ζωή μου χρωστάει πολλή εύ-
τυχία, με πείθει ότι νοιάζε-
ις, τουλάχιστον σήμερα, το κακό
που μοιάζουμε άλλοτε..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ας μη μιλάμε
για τα παλιά, κι' ἄς μη ξύνω
με πληγές έπουλωμένες από
καιρό τώρα. "Ας μιλήσουμε κα-
λύτερα για σένα και για τη
συγκεκριμένη περίπτωση της
σημερινής εύτυχίας σου. "Ο
άνδρας σου δεν σ' αγαπάει;

ΕΚΕΙΝΗ: Με τον τρόπο του.
"Η καλύτερα, με τον τρόπο
σου. "Η, ακόμα πιο καλά, με
τον τρόπο όλων των ανδρών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή;

ΕΚΕΙΝΗ: Νά. Τα θέλει όλα
δικά του και δεν άφηνει να πε-
ρισσέψω τίποτα για μένα. Λες
και ή ζωή έγινε αποκλειστικά
για κέρδος του και για ζημία
δική μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μίλησε πιο κα-
θαρά. Σ' άπατάει;

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα ανεπαίσθη-
το κούνημα των ώμων της):
Μπορεί. Πάντως ένω έγω, δε
φροντίζω ούτε στιγμή να μη το
δείχνω τη μείωσή μου, όταν
δείχνει πως προτιμάει μίαν άλ-
λη από μένα, αυτός γίνεται έ-
ξω φρενών όταν κάνω το πιο
άσημαντο και άβδω παράπτω-
μα. Αυτός έχει δικαιώματα

στη ζωή, έγω ύποχρεώσε-
ις. Είμαι ή νοικοκυρά, ή έρωμένη,
κάτι μεταξύ οικονομού και παλ-
λακίδος και είτε ο άφεντης ή ο
υπέρτατος, ο άνεξέλεγκτος, ο
αλλανθαστος και ο άσυδοτος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καύμενούλα!
Και ύποφέρεις...
ΕΚΕΙΝΗ (με μια λάμψη στο
μάτι): Ξέρεις ότι δεν έχω
καμμία ανάγκη να με λυπούν-
ται. Έχω άρκετη ιδέα για τον
εαυτό μου, ώστε να μη μου
χρειάζεται ο οίκτος των αν-
δρών, τουλάχιστον όσο μπορώ
να έμπνέω ακόμα άλλα αισθή-
ματα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πεισματῶνεις.
Αυτό είναι το μεγάλο, το ά-
γιάτρευτο, το επικίνδυνό σου
έλαττωμα.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν μ' άρσσει
στη ζωή να παίζω τον ρόλο
κοιταράσου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και, θέλοντας
να παίξεις τον ρόλο που αξί-
ζεις να παίξεις, χαλαρεύεις ή
ίδια τη δυστυχία σου.

ΕΚΕΙΝΗ: Βρίσκε-
ις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα κάνω κι' έ-
γώ τώρα, μια μικρή αναδρομή
στο παρελθόν. Και στη ζωή τη
δική μας το πείσμα σου άνακα-
τεύτηκε για να χαλάσει το σπι-
τικό μας και να διώξει την εύ-
τυχία μας, σαν φοβισμένο που-
λί. Πριν από λίγο, θέλησες να
ρίξεις επάνω μου όλες τις εύ-
τυχίες για, τι, έμεσολάβησε
για να μάς χωρίση. Δεν θέλω
να άποσείσω τις εύτυχίες, θέ-
λω όμως να σου θυμίσω ότι,
άν έφταιξα σε κάτι, έφταιξα
γιατί έπροκάλεσα το πείσμα
σου. Έπεσες στην παγίδα που
σούστησα άθελά μου, γιατί,
στα τελευταία, άπ' το πείσμα
σου ζημιώθηκα και έγω τουλά-
χιστον όσο και έσύ, πιστέψέ
με.

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι δά! Μία γυ-
ναίκα ζημιώνεται πάντα. "Ε
νας άνδρας ποτέ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τυπικά, ίσως. Ού-
σιαστικά όμως, ή ζημία είναι
ίδια. "Ας μην επιμεινόμε όμως
επάνω σ' αυτό το θέμα, που,
επί τέλους μπορεί να μάς οδη-
γήσει σ' επικίνδυνα ξεγλιστρή-
ματα. Και ἄς επιμεινόμε σ' αυ-
τό: Είσαι πεισματᾶρα και ο-
σον πεισματῶσης γίνεται, επι-
κίνδυνη. Και επικίνδυνη, κυρί-

ως, για την εύτυχία τη δική
σου. "Ας πάρωμε τα πράγματα
στη σειρά τους. "Ο άνδρας κά-
νει κάτι που σέ μειώνει, ή
νομίζεις πως σέ μειώνει, και
που ονομάζεται άπλο κόρτε σε
μιάν άλλη, ή και άπάτη. "Α
μέσως έσύ βρίσκεις άπαραίτη-
το ν' ανταποδώσης τα ίσα,
και με το δικό σου το φλερτ
σ' έναν τρίτο δημιουργείς την
άσυνενοησία, τον καυγά, και
ίσως την τελική διχόνοια, που
φέρνει τον ανεπανόρθωτο χωρί-
σμό. Την ώρα που έσύ φέρεσαι
έτσι, νομίζεις ότι ανταποδί-
δεις τα ίσα σε κάποιον που
νομίζεις ότι του το χρωστάς
αυτό. Ένώ, πραγματικά, δεν
κάνεις τίποτ' άλλο παρά -
συχώρεσέ με... - να λιμάρεις
τη γλώσσα σου σαν τη γάτα
του μωθού και να βρίσκεις νό-
στιμο το αίμα σου...

ΕΚΕΙΝΗ (πικαρισμένη):
"Όποτε έσύ βρίσκεις ότι ή γυ-
ναίκα πρέπει να είναι πάντα άν
δράποδο, αντίκειμενο και όχι
υποκείμενο, και ότι για να έ

Το ζήτημα αυτό της ηλικίας
του γάμου είναι σπουδαίο.
Στις "Ηνωμένες Πολιτείες, όπου
καθώς έρετες, εκδίδονται εκατον-
τάδες διαζύγια την ώρα, οι ειδί-
κοι άρχισαν τελευταίως να παρα-
κολουθούν την οικογενειακή ζωή
μερικών χιλιάδων ανδρών, να
παιρνόντας άκριτως ως βάση
την ηλικία του καθενός. Και κα-
τέληξαν στο συμπέρασμα ότι ύ-
πάρχει μια σταθερή σχέση με-
ταξ των δύο στοιχείων: της συζυ-
γικής εύτυχίας και της ηλικίας
του άνδρος και της γυναίκας.

Η μελέτη, λόγω χρόνι, των
διαζυγίων που έχουν χορηγηθή
στην πόλη Ταιντινάντι, απέδειξε
ότι μια νέα μικρότερη των 20
χρονών, παντρεμένη με ένα άν-
δρα κατά πέντε χρόνια μεγαλύτε-
ρόν της, χωρίζει πιο εύκολα από
μια γυναίκα που παντρεύεται άρ-
γότερα και παίρνει έναν άνδρα
κάπως μεγαλύτερο στην ηλικία.

Το ίδιο αποτέλεσμα έδωσαν οι
έρευνες που έγιναν σε άλλες πό-
λεις της "Αμερικής, εις τρόπον
οστε οι "Αμερικανοί ψυχολόγοι έ-
κριναν άπαραίτητο να συντάξουν
πρός χρήση εκείνων που πρόκει-
ται να παντρευθούν, έναν πίνακα.

Ο πίνακας αυτός είναι άπλου-
στατος, ώστε μπορείτε να τον κα-
ταρτίσετε και μόνι σας. Παίρνετε
ένα χαρτί και το χαρακάνετε με
κάθετες και οριζόντιες γραμμέ-
ς. Στην άρχη κάθε γραμμής, άρχι-
ζοντας από το 20 και προχωρών-
τας ανά 5, θέσετε και από έναν
αριθμό. Οι οριζόντιες γραμμές είναι
του άνδρος και οι κάθετες της γυ-
ναίκας. Θα ίδουμε τώρα πως θα
μπορέσετε να τους συμβουλευθήτε.

"Ας υποθέσουμε ότι ο άνδρας εί-
νε 30 χρονών και ή γυναίκα 25.
Στο σημείο όπου συναντώνται οι
δύο αυτές γραμμές, κάνετε έναν
σταυρό. Αυτή είναι ή κατάλληλο-
τερη ηλικία γάμου για τον άνδρα
και τη γυναίκα. Για τα άλλα ζεύ-
γη, όσο περισσότερο απομακρύνον-
ται από τον σταυρό αυτόν, τόσο
λιγώτερες πιθανότητες έχουν να
ζήσουν καλά όταν παντρευθούν.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

άντρες είναι ίδιοι. "Εσύ πρέπει
ν' αλλάξεις...

ΕΚΕΙΝΗ (πεισισμένη):
"Ε, λοιπόν, όχι! Δέ θ' αλλά-
ξω, κι' ἄς γίνη ό,τι θέλει..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δικαίωμα σου.
Μην παραπονιέσαι όμως...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν παραπονέθη-
κα. Μου μίλησες μόνο και έ-
νόμισα πως μπορούσα να σου
έμπιστευθώ τον πόνο μου. "Ε
καμα λάθος. Γειά σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γειά σου, αδιόρ-
θωτη πεισματᾶρα! Γειά σου
και καλά μυαλά!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Είρων: Σ. Ξ. Ορφανίδη)

Η ΗΛΙΚΙΑ

στο γάμο

"Ενα υσαρῶτατο πρόβλημα,
που φαίνεται εκ πρώτης όφως λυ-
μένο, αλλά που άπασχολεί πολύ
τελευταία τους ψυχολόγους, τους
βιολόγους και άλλους σοφούς ο-
λου του κόσμου, είναι το ζήτημα
της ηλικίας κατά την οποίαν πρέ-
πει να παντρεύεται κανείς, τόνον
ο άνδρας όσο και ή γυναίκα.

Θά ύπάρχη, θέλεια, μια ώριμέ-
νη ηλικία κατά την οποίαν πρέπει
να παντρεύεται κανείς, αφού κάθε
χώρα έχει σχετικούς νόμους, έστω
και άν είναι άρκετα έλαστικοί.
Στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώ-
ρες δεν επιτρέπεται να παντρευθή
ο άνδρας προτού συμπληρώσει τα
16 χρόνια και ή γυναίκα τα 14.
Από την ηλικία αυτήν, άνδρες και
γυναίκες μπορούν να δημιουργή-
σουν δική τους οικογένεια, χωρίς
να πάρουν την άδεια των γονέων
ή των κηδεμόνων τους.

Εκτός όμως από αυτό που, προ-
έλεπε ο νόμος, ποιά είναι ή κατά-
λληλότερη ηλικία για παντρεία;
Γιατί ο νομος, με το όριον αυτό
που έρισε, δεν λέει μεγάλα πρά-
γματα και το πρόβλημα εξακο-
λουθεί να μένη άλυτο.

Το ζήτημα αυτό της ηλικίας
του γάμου είναι σπουδαίο.

Στις "Ηνωμένες Πολιτείες, όπου
καθώς έρετες, εκδίδονται εκατον-
τάδες διαζύγια την ώρα, οι ειδί-
κοι άρχισαν τελευταίως να παρα-
κολουθούν την οικογενειακή ζωή
μερικών χιλιάδων ανδρών, να
παιρνόντας άκριτως ως βάση
την ηλικία του καθενός. Και κα-
τέληξαν στο συμπέρασμα ότι ύ-
πάρχει μια σταθερή σχέση με-
ταξ των δύο στοιχείων: της συζυ-
γικής εύτυχίας και της ηλικίας
του άνδρος και της γυναίκας.

Η μελέτη, λόγω χρόνι, των
διαζυγίων που έχουν χορηγηθή
στην πόλη Ταιντινάντι, απέδειξε
ότι μια νέα μικρότερη των 20
χρονών, παντρεμένη με ένα άν-
δρα κατά πέντε χρόνια μεγαλύτε-
ρόν της, χωρίζει πιο εύκολα από
μια γυναίκα που παντρεύεται άρ-
γότερα και παίρνει έναν άνδρα
κάπως μεγαλύτερο στην ηλικία.

Το ίδιο αποτέλεσμα έδωσαν οι
έρευνες που έγιναν σε άλλες πό-
λεις της "Αμερικής, εις τρόπον
οστε οι "Αμερικανοί ψυχολόγοι έ-
κριναν άπαραίτητο να συντάξουν
πρός χρήση εκείνων που πρόκει-
ται να παντρευθούν, έναν πίνακα.

Ο πίνακας αυτός είναι άπλου-
στατος, ώστε μπορείτε να τον κα-
ταρτίσετε και μόνι σας. Παίρνετε
ένα χαρτί και το χαρακάνετε με
κάθετες και οριζόντιες γραμμέ-
ς. Στην άρχη κάθε γραμμής, άρχι-
ζοντας από το 20 και προχωρών-
τας ανά 5, θέσετε και από έναν
αριθμό. Οι οριζόντιες γραμμές είναι
του άνδρος και οι κάθετες της γυ-
ναίκας. Θα ίδουμε τώρα πως θα
μπορέσετε να τους συμβουλευθήτε.

"Ας υποθέσουμε ότι ο άνδρας εί-
νε 30 χρονών και ή γυναίκα 25.
Στο σημείο όπου συναντώνται οι
δύο αυτές γραμμές, κάνετε έναν
σταυρό. Αυτή είναι ή κατάλληλο-
τερη ηλικία γάμου για τον άνδρα
και τη γυναίκα. Για τα άλλα ζεύ-
γη, όσο περισσότερο απομακρύνον-
ται από τον σταυρό αυτόν, τόσο
λιγώτερες πιθανότητες έχουν να
ζήσουν καλά όταν παντρευθούν.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

άντρες είναι ίδιοι. "Εσύ πρέπει
ν' αλλάξεις...

ΕΚΕΙΝΗ (πεισισμένη):
"Ε, λοιπόν, όχι! Δέ θ' αλλά-
ξω, κι' ἄς γίνη ό,τι θέλει..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δικαίωμα σου.
Μην παραπονιέσαι όμως...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν παραπονέθη-
κα. Μου μίλησες μόνο και έ-
νόμισα πως μπορούσα να σου
έμπιστευθώ τον πόνο μου. "Ε
καμα λάθος. Γειά σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γειά σου, αδιόρ-
θωτη πεισματᾶρα! Γειά σου
και καλά μυαλά!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Είρων: Σ. Ξ. Ορφανίδη)

Γ υιός της "Ηρας, που έ-
μάλωνε διαρκώς με τον
άνδρα της και του Διός
δ' "Αρης, ο θεός του πολέμου,
είχε πάρει το επιβλητικό μεγα-
λείο του πατέρα του και την
ιδιότητα της μητέρας του να
κάνη διαρκώς καυγάδες. "Αν
και ύπάρχουν και άλλοι, οι ο-
ποιοι για να εξηγήσουνε την
τελευταία αυτήν ιδιότητα του
θεού, παραδέχονται ότι ο "Α-
ρης ήτανε γιός μονάχα της
"Ηρας, ή οποία τον έγέννησε
κατά τρόπον υπερφυσικό. Λένε
δηλαδή ότι ή βασίλισσα των
θεών, όταν είδε τον άνδρα της
να γεννᾷ από το κεφάλι του
την σοφή "Αθηνά, τόσο εύθυ-
σε, ώστε έγέννησε και αυτή
μόνη της, προς έκδίκηση, τον
"Αρη, στον οποίο μετέδωσε
την ιδιότητά της να βρίσκειται
διαρκώς τσακαμένος. Μερικοί
έπίσης ισχυρίζονται ότι ή θεά
"Ανδούσα είχε δωρήσει στην
"Ηρα ένα όμορφο άνθος και έ-
κείνη μόλις το μύρισε, αισθάν-
θηκε τις πρώτες ένδειξεις της
έγκυμοσύνης της, ότι δέ ή γο-
νιμοποιός ευωδία του διέπλε-
σε στην κοιλιά της τον πολε-
μόχαρο γιό.

Οι θρύλοι αυτοί ποικίλλουν
ανάλογως των εποχών και των
λαών. "Εκείνο όμως που παρα-
δέχονται όλοι είναι ότι ο "Α-
ρης, ο θεός της καταστροφής
ήταν ένας από τους πιο τρομε-
ρούς συναδέλφους του, με μορ-
φήν επιβλητική και πελώρια ο-
νάστημα, που έπιανε έννεα πλέ-
θρα γής όταν έφευγε, όρμητι-
κός, αίμοχαρής, εξαιρετικά τα-
χύποδος, που έσπερνε τον θά-
νατο από όπου περνούσε.

Γεννήθηκε στην Θράκη - ή-
σως γιατί ή χώρα αυτή ήταν
ή πιο πολεμικότερη από τις
άλλες - και ανατράφηκε α-
πό την Θηρύν. "Ηταν γιγάν-
τειος το κορμί, άτρόμητος, όρ-
μητικός, σαν την καταιγίδα,
ενώ ή φωνή του ήταν όμοια
σὴν την βροντή, τόσο που άπ'
αυτήν μονάχα καταλαμβάνοντο
οι μαχητές από πανικό, γιο-
τί, όταν μιλούσε, νόμιζε κα-
νείς πως αλάλαζαν δέκα χιλιά-
δες πολεμιστές μαζί.

Φορούσε χάλκινη πανοπλία,
από την οποία έδωγαναν φλό-
γες και κρατούσε δόρυ, με το
όποιον ήμπαρπούσε να διατρυ-
πήση την κάθε άσπίδα. Κο-
τέστρεφε τα πολεμικά άρματα,
και τα τείχη και έπέβαινε σ'
άρμα, τα άλογα του, όποιοι
ήταν χρυσά.

Η συνοδεία του ήταν επί-
σης επιβλητική. Πρώτη επήγαι-
νε ή "Ενυώ, που έσυμβόλιζε
τον άλαλαγμό του πολέμου.
"Ηταν κόρη του Διός και ή
δεσφή του "Αρεως, κατ' άλ-
λους μητέρα, σύζυγος, κόρη ή
και παραμάνια του. "Ηταν
ή αϊωνία ακόλουθός του στις μά-
χες και ή δύναμις που κατέ-
στρεφε τις πόλεις. "Επειτα
έρχονταν ή "Ερις, ή θεότης που
προκαλούσε παντόν την διχο-
νοια, και είχε συντρόφους την
Βοή και τον Θυμό, κι' έπειτα
οι ύπηρετες του Δείμος και
Οόθος, που ζώνανε το πολεμί-
κόν άρμα του. Συνοδοί του έ-
πίσης ήταν οι Κήρες, δαίμονες
δηλαδή των θανάτων, που ά-
νακατεύοντο στις μάχες, φορού-
σαν αίματολούστα ρούχα και
συνεπλέκοντο μεταξύ τους γύ-
ρω στα πτώματα, ποιά να τα
πρωταρπάξη και τραβώντας
τα από τα πόδια να τα πάη

ΓΑΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεταξ
'Ιστορίας
θρύλου
ΝΕΑ ΖΕΡΑ

ΑΡΗΣ

μακριά από τον τόπο της συμ-
πλοκής. "Ητανε θυγατέρες του
Μόρου, του Θανάτου, του "Υ-
πνου και των "Ονείρων, τρο-
μερές στην όψη, με δόντια και
νύχια θηρίων.

Ο "Αρης άνακατευότανε
στις μάχες και μετέδινε στους
μαχητάς το άδαμοντο θάρρος
και την όρμητικότητα του. "Α-
πό όπου περνούσε σκορπούσε
την καταστροφή. "Εχει άδμα
στη δύναμη, που την έδειχνε
πάντοτε στους αίματοχυσούς α-
γώνες, όπως και σε κάθε άλ-
λη περίπτωση.

"Όταν ο Ζεύς άπήγαγε την
Αίγινα, την θυγατέρα του "Α-
σωπού, ο βασιλιάς της Κορίν-
θου Σίσυφος είπε στον άπαρη-
γόρητο πατέρα ότι θα του μαρ-
τυρούσε το καταφύγιό της, αν
εκείνος έπήγαγε νερό στην "Α
κροκύνθον. Ο "Ασωπός έδη
μιούργησε εκεί μια πηγή και
ο Σίσυφος του απέκαλυψε την
αλήθεια, αλλά αυτό θυμωσε τον
Δία, ο οποίος διέταξε τον Θέ-
νατο να πάη άμέσως να παρα-
λάβη τον καταδότη. "Αλλ' ο
περίφημος αυτός βασιλιάς της
Κορίνθου είχε κατορθώσει να
κρατή τον Θάνατο δεμένον
στον "Αδην. Ποιος λοιπόν θα
είχε την δύναμη και το θάρρος
να κατέβη στα θεοσκότεινα
βάθη για να τον λύσει; Μόνον
ο θεός της καταστροφής θα
μπορούσε να κάνει το επιχείρη-
μα και ο Δίας τον έστειλε.

Πραγματικώς δέ έφερε την α-
ποστολήν του εις αίσιον πέρας.
"Ελυσε τον Θάνατον και του
παρέδωσε τον προδότην.

Εν τούτοις ο θεός του πολέ-
μου και οι άπόγονοί του όφει-
σαντο διαρκώς ήπτας. Η "Α-
θηνά τον ένίκησε εις τον Τρωί-
κόν πόλεμον. Και ο "Ηρακλής
ακόμα φάνηκε δυνατότερος
του. Ο γιός του Φλεγύας ένι-
κήθηκε από τον "Απόλλωνα, ο

Κατά τον Τρωϊκόν πόλεμον
ήτανε σύμμαχος των Τρώων.
Και μολοντί είχε ύποσχεθή
στην "Αθηνά ν' άποσυρθή, έ-
ξακολούθησε έν τούτοις να
μαχεται με την μορφή του "Α-
κάμαντος, αλλά τότε ή "Αθηνά
πήρε την μορφή του Διομήδους
και έπλήγωσε τον πολεμικό
θεό. Και όταν ανέθηκε στον Ού-
ρανόν ο "Αρης έδειχνε τις πλη-
γές του στον βασιλέα των
θεών και πατέρα του, έκφρα-
ζοντας φρικτά παράπονα έναν

Κατά τον Τρωϊκόν πόλεμον
ήτανε σύμμαχος των Τρώων.
Και μολοντί είχε ύποσχεθή
στην "Αθηνά ν' άποσυρθή, έ-
ξακολούθησε έν τούτοις να
μαχεται με την μορφή του "Α-
κάμαντος, αλλά τότε ή "Αθηνά
πήρε την μορφή του Διομήδους
και έπλήγωσε τον πολεμικό
θεό. Και όταν ανέθηκε στον Ού-
ρανόν ο "Αρης έδειχνε τις πλη-
γές του στον βασιλέα των
θεών και πατέρα του, έκφρα-
ζοντας φρικτά παράπονα έναν

τίον της "Αθηνᾶς. "Εκείνος τον
εμάλασε γιατί του άρεσε ν'
ανάκαυεται στις μάχες, στις
ταραχές και στο θορυβό, παρ'
όλες τις συμβουλές του, άλλα
σαν καλός πατέρας διέταξε
έπειτα τον Παιήωνα να θερ-
πέυση τις πληγές του άτίθασ-
του γιου. Η δε άδελφή του
"Ηθη, τον έπηρε και του φόρε
σε άλλα ρούχα, αφού του βγαλε
τα καταματωμένα δικά του.

"Αλλά ή εχθρότης της "Αθη-
νᾶς εναντίον του εξεδηλώνετο
διαρκώς. "Όταν ο "Αρης έμα-
θε ότι ο Διόφοβος έσκότασε
τον γιό του τον "Ασκάλαον,
ώρμησε να τον ξεσπίσει. "Αλλ'
έμπηξε πάλι στη μέση ή "Αθη-
νᾶ και τον έμποδισε, όπως ή
δία αυτή έδούλησε τον "Ηρα-
κλέα να τον νικήση. "Αλλά την
φορὰν αυτήν ο Δείμος και ο
Φόθος, άρπάζαν τον άφεντή
τους και θεόν τους και τον
ανάβασαν στον ουρανό για
να τον γλυτώσουνε.

"Όταν ο "Αρης τάφτιαζε
με την "Αφροδίτην, ο "Ηλιος
που είχε ανακαλύψει τις ένο-
χές συναντήσεις των, έδοποίη-
σε τον "Ηρακλῆον, τον άνδρα
της και εκείνος άπλωσε στο
κρεβάτι των έρώτων τους έ-
να λεπτό αδιάσπαστο δίχτυ,
και τους έπιασε στη στάση
της προδοσίας των. Τους έρε
ζίλεψε στους άλλους θεούς και
δεν τους έλυσε παρά μονάχα
όταν ο Ποσειδών έγγυήθηκε
ότι θα τούδιναν πίσω τα δώρα
που είχε χάρισει στην άπιστη
γυναίκα του.

Καρπός των σχέσεων του με
την θεά των έρώτων ήτανε και
ή "Αρμονία, την οποία έπαν-
τρεύθηκε ο Κάδμος, ο ιδρυτής
των Θηβών και σ' αυτήν οι α-
θανάτοι, ως γαμήλιον δώρον,
έδωσανε δύο περίφημα στολί-
δια, τον όρμον και τον πέπλον,
που γίνηκαν αργότερα ή άφορ'
μη δραμάτων, πολέμων και κα-
ταστροφών.

Υπεστηρίζετο ότι τον θεόν
του πολέμου τον άνέθρεψε ή
Θηρώ, άλλοι έν τούτοις πι-
στεύουν ότι έσπούδασε τον θεό
των έρίδων ο Πρίαπος, της "Α
φροδίτης ο γιός. Στην άρχη
τούμαθε τον χορό και έπειτα
την τέχνη του πολέμου, στην
όποιαν εύδοκίμησε τόσο, ώστε
ν' αναγορευθή βασιλιάς, θεός
και άρχηγός του. "Αλλ' ο δά-
σκαλός του ο Πρίαπος, δεν έ-
νοούσε να πάνε χαμένοι οι κό-
ποι του και ο καιρός πούχα-
σε διδάσκοντάς τον. Ζήτησε
λοιπόν από την "Ηρα τα διε-
δάκτρα του παιδιού της και
έκείνη, αναγνωρίζοντας το δί-
κιο του, διέταξε να του δινω-
ται το ένα δέκατον από τα λά-
φυρα κάθε πολέμου και κάθε
άρπαιγής.

Μερικοί επίσης ισχυρίζονται
ότι τον άνέθρεψε ή "Ενυώ και
γι' αυτό μάλιστα ονομάσθηκε
"Ενυάλιος. "Αλλοι όμως έξη-
γούνε διαφορετικά αυτό το έ-
πίθετο, Ζούσε - λένε - στη
Θράκη, ένας άήτητος ήρας
που τον έλεγον "Ενυάλιο και
πήγε στο σπίτι του να καταλύ-
ση κάποτε, νεαρός ακόμα, ο
"Αρης. "Αλλ' ο φαντασμένος
πολεμιστής του έδήλωσε ότι
δεν ήμπαρούσε να δεχθή κάτω
από την ίδια στέγη όπου έμε-
νε και αυτός έναν άνδρα κατά-
περ το στην τέχνη της μά-
χης. "Αγρίεψε τότε ο βασιλιά,
ας του θυμού, και άγανακτι-

5ον "Όταν ξαναπήγε, έφημε-
ρωμα την άλλη μέρα, όταν
ισοκοιμήει η Κλάρα, είδε
στον διάδρομο πάλι τον
πατέρα. Από το ύψος του κατάλα-
βε πως τα πράγματα & πηγαίνουν
καλύτερα.

— Κλάρα, της είπε αυτός, Ελα
γρήγορα, ήμιας σε ζήτησε τόσες
φορές... Έλα, μωό φαίνεται πως
εσύ δες τον κάμης καλά.

Ο Ρενέ ήταν καταφανώς καλύ-
τερα. Της έχαιμονέλασε και όταν
έσκυψε επάνω του την επιδίωξε κλε-
φτά. Έπειτα της ψιθύρισε:

— Νά μη φύγεις από κοντά μου.

— Όχι, του αποκρίθηκε αυτή
σιγά και ένοιωσε μία παράξενη
ευσυχία να την πλημμυρίσει.

Σε λίγο ο γιατρός τόν έβριχε
καλύτερα τόν άρρωστο. Άλλά δεν
έδωσε και την δεσινότητα ότι όρί-
σκειται εκτός κινδύνου. Η Κλάρα
όμως μέσα της ήθελε πως ο Ρενέ
είχε σωθεί.

Και πραγματικά, σε δυο μέρες,
είπε επί τέλους ο γιατρός τη λέξι
που όλοι έπερίμεναν με αγωνία:

— Έκτός κινδύνου...

Η Νόρα εξέπασε σε κλάματα
δυστηρικά. Ο Μωρίς έλαμψε δολο-
κλήρος από την ευσυχία του. Ο
Ρενέ και η Κλάρα κυττάθηκαν
και τα μάτια της κοπέλλας εδάκρυ-
σαν.

— Τώρα πιά τίποτε δεν μ'ας χω-
ρίζει, της ψιθύρισε ο Ρενέ.

Όταν έφτασε, ο Μωρίς ντε Σαν-
τέρ την συνόδευσε πάλι στον διά-
δρομο:

— Κλάρα, της είπε με φωνή θα-
θεία. Έκαμες μεγάλο καλό στο
παιδί μου. Από τη στιγμή που σε
είδε, πήρε το καλύτερο. Καταλα-
βαίνω πως σ' αγαπάει τρελλά...

Είσαι και αλήθεια μία κοπέλλα
με καρδιά, και σου όμολογώ πως
και εγώ, τώρα που σε γνώρισα,
σ' εκτίμω... μπορεί να σου πω
ότι αισιόδομος μία εξαιρετική συμ-
πάθεια για σένα...

Έδίστασε μία στιγμή, έπειτα
της πήρε το χέρι και της το έ-
χαιδεψε απαλά.

Τα μάτια της Κλάρας δακρυμό-
ρισαν δάκρυα. Ήταν τόσο άπρο-
σδοκητή αυτή η ευσυχία, που την
ετρόμαξε. Δεν μπόρεσε να αποκρί-
θι λέξι. Ο ντε Σαντέρ συνέχι-
σε:

— Νά ξέρεις, Κλάρα, πως εγώ
δεν θα έναντιώθοι στον γάμο σας.
Βέβαια, τα προηγουμένα εινε πολ-
λά, αλλά έχω την ιδέα πως θα κα-
της ετυμολογούν το παιδί μου.

— Θα προσπαθήσω, ψιθύρισε η
Κλάρα, με φωνή του μόλις άκου-
γώταν. Θα προσπαθήσω, δυνάστες
ευσυχία στον γυιό σας, να έπα-
νορθώσω το κακό που σας έκαμε
η μητέρα μου.

Τα λόγια αυτά έκαναν τόν ντε
Σαντέρ να χλωμάσει από συγκί-
νησι. Έκτύταξε γύρω και έσκυψε
και έφίλησε πατρικά την κοπέλλα
στο μέτωπο. Έπειτα, της είπε πά-
λι σιγά:

—Δεν ξέρω τί θα πη η μητέρα
του. Πάντως, έρόσον σ' αγαπάει ο
Ρενέ τόσο, μω φαίνεται έγκλημα
να σας χωρίση κατείς.

Έφωγε η Κλάρα πετώντας. Τα
πόδια της θοορείς και δεν άκου-
πύσαν στη γη. Και της έφάνηκε
όταν έβγαζε στο χωριό, πως τα
λουλούδια είχαν ξαναβίσει πως
οι φράγγες είχαν ξανασβή την
εωδιότα τους.

ΓΑΜΟΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Τα παιδιά του σχολείου ήσαν με-
ζέμενα έξω από την εκκλησία.
Κρατούσαν λουλούδια και έπερί-
μεναν πότε θα έδιναι η νύφη, η
αγαπημένη τους δασκάλιντα, για
να την ράνουν. Όταν παρουσιά-
στηκε η Κλάρα, ότάν μπράτσο το
αγαπημένου της, τα πανδύτικα με
φαλία αναδεδείχτηκαν σαν στάχνα
σόν άνεμο και χαρούμενες φωνές
λές ψιθύριζαν:

— Νά την! Νά την! Τι όμορφη!
Ούτε ο ίδιος ο Ρενέ την έφρατα
ζόταν τόσο όμορφα, όσο ήταν εκεί-
νο το πρωινό του 'Ιουλιού, ντυ-
μένη νύφη. Γόρω, τα στάχνα όλ-
γύστα έπλεμιναν τόν θορύβο κί
έστελλαν ως την εκκλησία εύλογη
μένες τις ελπίδες τους.

Η Κλάρα άνάστανε με συγκίνη-
ση τόν γνώριμο αστόν αέρα και
κάτι σφιγγόταν μέσα της, όσο συλ-
λογίζεταν πως άφαινε από το
χωριό και θα πηγαίαν μακριά από
12

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Περίληψη των προσηγουμένων:—Στην εκκλη-
σία του χωριού άγγέλλονται οι προσέγγι-
σεις γάμου τόν νεαρό ζωγράφου
Ρενέ ντε Σαντέρ με την δασκάλα Κλάρα Περνώ. Την επομένη η γρή-
κη Λουκία πεθαίνει και τους δυο νέους και τους ψιθύριζει: «Φρί-
κη... αθέλεια...» Ο Ρενέ ρωτάει τόν πατέρα του και ο Μωρίς
ντε Σαντέρ διηγείται στους μελλοντικούς την ιστορία του. Ήταν
παντρεμένος με την Νόρα (τη μητέρα του Ρενέ). Είχε όντως ότι
τόν άπτάει με τόν Γκακτόν Ταντέ, χωρίζει και παίρνει την Άγνη (μη-
τέρα της Κλάρας). Αμέσως μετετέθη στο Άλγερσι. Εκεί έκαμε ένα
άνόνημο γράμμα, όπου του κατηγόρησαν ότι η γυναίκα του εν τη ά-
πουσία του άπείκτησε κοριτσάκι νόθο, που εινε πραγματικό παιδί του
Γκακτόν Ταντέ, επειδή η Άγνη και όχι η Νόρα ήταν έρωσμήρι του Γκα-
κτόν Ταντέ.

Γυρίζει στο Παρίσι και την ώρα που μπαίνει στο σπίτι του, βλέ-
πει τη γυναίκα του (την Άγνη), σαν τρελή στην πόρτα του δωμα-
τιου της και κάτω, νεκρά, τόν Γκακτόν Ταντέ. Βέβαιος πως αυτή έ-
κόστωσε τόν έρωσά της, άρπάζει το κοριτσάκι (την Κλάρα) και το
δίνει στην κυρά Λίζα, να την ανατρέφει. Κλείνει την Άγνη σαν τρε-
λή σε μία κλινική και εξαναγκάζεται η Νόρα.

Μ' αυτή την διήγησι οι δυο έρωσμήριοι πείθονται πως δεν εινε
αδέλφια. Ο Ρενέ μονομαχεί με κάποιον Κάρλο Παρτέν, που κάνει οί-
πανηγυμούς προσδλητικούς για τούς γονείς του. Πληρώνεται βαρειά.
Η Κλάρα πηγαίνει με αγωνία κοντά στον άρρωστο. Η Νόρα, η
μητέρα του Ρενέ, της φέρειτα ψυχρότητα, ενώ αντίθετως ο Μωρίς ντε
Σαντέρ συγκινείται από την αγάπη που δείχνει στον γυιό του.)

την κυρά Λίζα. Η λύπη όμως αυ-
τή πνιγόταν μέσα στη θάλασσα
της ευσυχίας της. Έλαμπε
προσώπο της το παιδιότικο, το
γλυκό και τα καπνά της μάτια
είχαν μία παράξενη λαμψη. Ο
Ρενέ την έθαύμαζε και σαν έρω-
τευμένος και σαν ζωγράφος.

Πίσω τους κατέδιναν άσ σκαλο-
πάτια της εκκλησίας ο Μωρίς ντε
Σαντέρ και η Νόρα και λίγο πιο
πίσω η κυρά Λίζα, που έκαμνε με
αναφυλλήτα.

Ετσι είχαν αποφασίσει οι γο-
νείς του Ρενέ. Νά γύρη ο γάμος
στο χωριό χωρίς καμία δημοσίευ-
σι στις παριανές έφημερίδες. Ο
ντε Σαντέρ ήθελε να άποφυγή τα
σχόλια. Ο γάμος αυτός βέβαια
θα ξανάφερνε στην επιφάνεια πολ-
λά πράγματα έσχισμένα. Αυτό δεν
του έρεσε, βέβαια, τα σχόλια θα
έγινονταν άνωσώδησι μία μέρα.
Άλλά μετά τόν γάμο, δεν είχε
και τόση σημασία.

Ο Μωρίς ντε Σαντέρ φαίνονταν
ετυμολογικός. Η σοδάρ άριστο
κρατικό του φυσιογνωμία έδειχνε
μία θεαία συγκίνηση. Έκτύταξε
τόν γυιό του που έλαμπε από χα-
ρά και άκτινοβολούσαν και τα δι-
κά του μάτια. Όταν άκουμπόυσε
η ματιά του στη νύφη, χαμογέλω-
σε με έλπιμένη συγκίνηση και σιγο
αναστενάξε.

Η Νόρα έδειχνε από μεγάλη
συγκίνηση ακόμα. Άλλά στην πα-
ράξενη της φυσιογνωμία δεν έλαμ-
πε ούτε ένα ίχνος χαράς, και όταν
έκτύταξε τη νύφη της, το πρόσω-
πο της γινόταν σκληρό και η ματιά
της γυάλινη.

Σε μία στιγμή της τελείης τα
μάτια της εδάκρυσαν. Άλλά δεν
έμοιαζαν τα δάκρυα αυτά με τα
δάκρυα τόν άνδρος της. Το στή-
θος της έφούσκωνε, όχι από έστυ-
χία, αλλά από τρυκισμένο πά-
θος, ίσως από πικρυνμένο θυμό, ή
σως από κανένα άλλο άνομολόγη-
το αίσθημα, που κανέναν από
τούς γύρω της δεν μπόρουν να
μαντέψι. Πάντως, όταν έβλεπαν α-
πό την εκκλησία, καθώς κατέβαι-
ναν τις σκαλές, ήταν άπολυτα κυ-
ρία το έκαυτο της και πολλά με-
τα κορφώνονταν με θυσμώματα έ-
πάνω της, γιατί ήταν πάντα όμορ-
φη, παρά την ηλικία της και τρω-
βόσσε τις ματιές.

Έφραγαν ότάν σπύτι, όπου είχε ά-
νατραφή η Κλάρα. Η κυρά Λίζα
τούς είχε έτοιμάσει ένα γεύμα με
ριποτισμένο, αλλά λιτό. Έτσι έ-
πρωτίστησαν, για να άποφύγουν τις
περίεργες ματιές. Κανέναν δεν
μπορούσε να μαντέψι ότι νεό
ζώμοι ήσαν παιδιά δυο γυναικών

της Κλάρας σ' αυτόν τόν όπαινο
γμο. Ο Ρενέ όμως έκαμε νόημα
της Κλάρας να μην άπαντήση και
έτσι άπεσοδήθη το έπεισοδιο.

Έκόντευε να τελειώσει το γεύ-
μα, όταν είπε η κυρά Λίζα:

— Μου σჩίζεται η καρδιά που
θα χάσω την καλή μου την Κλά-
ρα. Δεν την έξεχωρίζα από άληθη
νό παιδί μου. Άχ, καρδιά που
την έχουν οι γονείς να δίνουν τα
παιδιά ους σε ξένα χέρια!

Δεν της είχε πη τίποτε η Κλά-
ρα για την οικογενειακή της τρω-
γωδία. Έως τώρα δεν είχε κανένα
μυστικό από τη γυναίκα αυτή που
την είχε ανατρέψει. Άλλά τό οι
κογενειακοί αυτό μυστικό της ήρθε
κακό να το μαρτυρήσει.

Μία στενωχρή στιγμή άπλάσθηκε
στο τραπέζι. Η κυρά Λίζα έζακο
λουήθηκε άνδρη:

— Ο Θεός το έπροσπάτεψε το
όργανό. Τώρα έβριχε οικογένεια
καλύτερη βέβαια από ό,τι θα μπο-
ρούσε να όνειρευθή.

Τόσα χρόνια έπαυσε από τόν
Μωρίς ντε Σαντέρ ρακτικά τα χρή-
ματα για την διατροφή της Κλά-
ρας, χωρίς ναχρη άδια ποιάς της
τα στέλνει. Θάφευτε από τα συν-
φα η άσχημή γυναίκα από της έφρα-
νισαν την αλήθεια. Η Νόρα όμως
όπιστεύετο πως ήταν πλαστή η
άγνοια αυτή και πως έπίπτεςε το
είπε αυτό η κυρά Λίζα. Γι' αυτό
άποκρίθηκε τώρα τωλχητρά:

— Όταν τα παιδιά με την πα-
ρουσία τους ντροπιάζουν τούς γο-
νείς, το καλύτερο εινε να φύγουν
από το σπίτι.

— Α, μητέρα! Έκαμε ο Ρενέ
θυμωμένος.

Η Κλάρα έκοκκίνισε και το
δάκρυα ανέστηκαν στα μάτια της.
Ο Μωρίς ντε Σαντέρ είχε δυσ-
ρεστημένους:

— Νόρα! Δεν έχει τη θέσι της
μιά τέτοια κουέδντα.

Η γυναίκα του τόν έκτύταξε
στα μάτια. Έπειτα έκτύταξε τόν
γυιό της. Και έξαφνα το όθος
της, από προκλητικό έγινε θλιμμέ-
νο. Τα παχεία της χείλη έσοφώρη-
σαν παραπονεμένα. Έκει που δεν
το περιμένο κανέναν, έξέσπασε σε
κλάμα.

— Μητέρα, είπε ο Ρενέ άναστα-
τημένος. Τι σημαίνει αυτό; Γιατί
αυτή η τραγωδία είναι καλή καθού-
μενα;

Δεν άποκρίθηκε για πολλή ώρα
η Νόρα. Στο τέλος, η φωνή της
άκούστηκε πνιγμένη.

— Ω, μη με λαμβάνετε όη' θύνι.
Και σύ, Κλάρα, σε παρακαλώ,
συχωρα με άν σου είπα τίποτε που
σ' έπείραξε. Δεν είμαι κυρία τόν
νεύρων μου αυτό τόν καρόδο...

Ο άνδρας της την έκτύταξε έ-
ρευνητικά στα μάτια.

— Άλήθεια, είπε σε λίγο. Πολ-
λές φορές, Νόρα με τρωμάεις.
Αυτή την ταραχή την είχες μόνη-
κα όταν...

Έδίστασε μία στιγμή, έπειτα έ-
τέλειωσε τη φράσι του γρήγορα,
ψιθύριζα:

— Όταν πανδρευθήκαμε για δεύ-
τερη φορά... τις πρώτες ημέρες.
Το γεύμα επί τέλους έτελείωσε,
σε μία ταρραμένη άμείσησφα. Ο
τον μπήκαν στο άμάξι που τούς
έπεριμένο, οι νεόνυμφοι άνάσταναν
με άνακούφισα. Και ο Ρενέ άγκα-
λιάζοντας τη γυναίκα του πα-
ράφορα, ψιθύρισε:

— Επί τέλους! Άς έξαώσωμε
για λίγον καιρό τούς γονείς μας
και τις άμαρτίες τους. Άς σκε-
φώμε μόνον τόν έαυτό μας και
την αγάπη μας.

Η Κλάρα έβγαζε το καστονά
της κεφαλής με λατρεία σόν όμο-
το άνδρος της και ένόμισε πως
έκει είχε βρή πια γιά' όλη της τη
ζωή μία ετυμολογική γαλήνη.

ΜΙΑ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

Έπείρασαν την πρώτη νύχτα τόν
γάμο τους σ' ένα παθόχειο, σε
μία τοποθεσία μαγευτική. Το δω-
μάτιό τους είχε δύο παράθυρα. Το
ένα έδινε σ' ένα δάσος και το άλ-
λο σε μία μικρή λίμνη. Ήταν παν
σέληνος. Άφρασαν διάπλατα τα πα-
ράθυρα τους, άν και ο νυκτερινός
άέρας ήταν κίοςας ψυχρός. Και
έτσι, κάτω από το μάτι του Θεού,
αγαπήθηκαν τα δυο αυτά παιδιά
η κοπέλλα που είχε ανατραφή με
σε στη φύσι, και ο νέος που εινε
σε μελετητή χρόνια για να άνα-

καλύψει το μυστικό της φύσεως,
όπως την προηγουμένη ημέρα. Κά-
τι της έξάρανε την νύχτη. Και έ-
πειδή την άγαπούσε, δεν άργησε
να μαντέψει πως η γειτονία αυτή
του φρενοκομείου της έφανε στη
σκέψη τη μητέρα της. Ήταν φυσι-
κό να πηγαίη ο νους της στην ά-
γνοστη αυτή μητέρα που, αφού εί-
χε κάμει τόσο κακό, ήταν τώρα
τρελή.

Το άπογνυμα, άκούγοντας την ν'
άναστενάξε, της είπε ο Ρενέ:

— Κλάρα, άγάπη μου! Ξέρω τί
σκέπτεσαι. Μά δεν πρέπει πιά να
τά σκέπτεσαι τα παλιά, δεν εί-
παμε;

Έχαμήλωσε τα μάτια η κοπέ-
λα και άποκρίθηκε:

— Ναι, έχεις δίκιο, μά δεν
μπορώ, χωρίς να το θέλω συλλο-
γίζομαι πως και η μητέρα μου μπο-
ρεί να εινε έτσι, μπορεί και αυτή
να φωνάζη τόσο θάσανισμένα με
σα στη νύχτα.

Την άγκαλιάσε ο Ρενέ τρωφικά
και της είπε με γλυκό παράπονο:

— Δεν είπαμε πως πρέπει να
έξαώσωμε τούς άλλους δούους;

— Ναι, άποκρίθηκε η κοπέλλα
με δακρυμένο χαμογέλο. Μά όλε-
μεις, η τύχη μούφερε αυτή τη θω-
μησι.

— Θα φύγωμε σήμερα από δω,
είπε ο Ρενέ. Δεν θέλω να περά-
σωμε άλλα έφραδα εδώ. Κρίμα!
Ήταν όμορφο το τοπίο.

— Όχι, άς μείνωμε, παρακάλε-
σε η Κλάρα.

Μά ο Ρενέ το άπέκλεισε.

— Όχι, άγάπη μου. Αυτές εινε
οί πιο ετυμολογικές ημέρες της
ζωής μας. Πρέπει να άποφύγωμε
ότι ήσποτε θα μπορούσε να μας
τίς σκεταίνωσι.

Το άπογνυμα, πηρανό το άμάξι
και έφυγαν, αφήνοντας πίσω τούς
τη μαγεμένη λίμνη, το δάσος που
τούς έταξε τόσες χαρές και την
κόκκινη σκεπή του άσπλου τόν
τρελλών, όπου έμάντευαν τόσες
τραγωδίες.

Κατέφυγαν σ' ένα σπιτάκι σάν
περιτορφωλή, στην πλαγιά έ-
νος έσους. Από πάνω τούς έ-
λαμπα στον ήλιο τα πρώτα χιόνια
νι. Κάτω, μακριά, η γη έαυό-
νι. Αλλά ακόμα μία μυραδιά γο-
νιμώτων και φαινομενικής γε-
λαγχολάς.

Περνούσαν τις ημέρες τούς ψά-
χνοντας για δατόμωρα στα μονο-
πάτια, σκαφαλώνοντας κορυφές
πάτια, άνασκαίνοντας τόν κρύο άέρα,
και άνασκαίνοντας στο γρασιδί.
Ξαπλωμένοι κάτω από γρασιδί,
ένώθηκαν πάλι σ' άχόρτογα φίλια.

Ήσαν ετυμολογικά δυο παιδιά
να εινε ετυμολογικά με όλη την τρε-
λα των έκοις χρόνων τους.

Ο Ρενέ έξωγράφισε και σ' έ-
λα τα τοπία έσους και την Κλά-
ρα, σαν θεα και σαν νεαρά, να
ρα, σαν θεα και σαν νεαρά, να
ρα, σαν θεα και σαν νεαρά, να

— Α, δεν το έβρετε;... Κυτά-
ξε από το πίσω παράθυρο, προς
το δάσος. Βλέπετε τόν όλοφο; Δια-
κρίνετε μία κόκκινη σκεπή άνάμε-
σα στα δένδρα; Αυτό εινε το άσυ-
λο του Άγίου 'Ιωσήφ.

— Και νοσηλευόνται πολλοί έ-
δω; ρώτησε ο Ρενέ.

— Καμιά πενήντα.

— Εσείς τούς έλέπετε; ρώτησε
η Κλάρα.

— Όχι, άποκρίθηκε η γυναίκα.
Πού να τούς δούμε έμέις; Είμε μα-
κριά, δυο ώρες με τα πόδια. Έξ
άλλου, οι τρελλοί που νοσηλεύον-
ται εδώ εινε, λένε, άδερσώτοι
και έπικινδυνόι. Τούς πιά άπείλη-
σμένους τούς φέρνουν εδώ. Βλέπε-
τε, εδώ εινε έσοχη και να φύγ-
κανέναν δεν έχει τόσο φόβο όπως
άν ήταν κοντά σε πόλι.

Έπείρασαν το πρώτο τους παι-
δίον στη λίμνη οί νιόνυμφοι. Ο
Ρενέ όμως που έκτύταξε την Κλά-
ρα στα μάτια, παρατήρησε πολλές
φορές τη ματιά της έστραμμένη με
πόνον προς τόν όλοφο, όπου μόλις
διακρίνονταν η κόκκινη σκεπή.

Η Κλάρα γελοόσε μιλώσσε,
άλλά κάτι σόν τόν της φωνής
της τούδειχνε καθαρά πως η χαρά

Η ΣΚΟΠΙΑ
ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑ.

Σημαντικές λεπτομέρειες

Σ τις σχέσεις ενός ζευγαριού, υπάρχουν μερικές λεπτομέρειες, φαινο-
μενικά άσημαντες, μά που στην πραγματικότητα εινε σημαντικά.
τατες. Παίζουν όλησδήποτε έναν ρόλο πολύ σημαντικό στην εξέλιξη τόν
σχέσεων. Μία χειρονομία, μία κίνηση, μία λέξις, ένας μορφασμός, άκό-
μη και μία σιωπή που τηρείται σε στιγμή που θέπρεπε κατι να ειπωθή, εινε ίκανά να
διαμεινώνουν το χάσμα, την άπογοήτευση που οδηγούν μοιραίως στη
διάλυσι, στην καταστροφή.

Γι' αυτό δεν εινε λογικό να καταδικάζουμε έπιστάλεια και έδασκόνισια
έκείνον από τούς δυο που μία μέρα άδιαφορεί για τόν άλλον, φεύγει.
Πολλές φορές μπορεί να μην έχη φταίξει δίλοιο.

Αίφνης, μία άναγνώστρια μου γράφει:

«Ενώ έξ άρχής μου έξηγήθηκε ότι δεν νιώθω για μένα κανένα
περαστικό πάθος, με αντίθετα μίαν ήμερη αγάπη, μίαν έκτιμηση και με
θεωρώ ως την μέλλουσα σύντροφη της ζωής του, σήμερα με στενωχάρει
η ψυχρότης του, η άδιαφορία του και με κάνουν να σκεπτομαι άν θα
έρω σ' αυτόν την ψυχική συννενοήσι που άνείρευόμουν.»

Την στενωχάρει η ψυχρότης του!

Πόσο μεγάλη έννοια δεν περικλείει η φράσις αυτή!

Θα μου πητε: Καλά, μά αυτό εινε ζήτημα χαρακτήρος. Μπορεί να
εινε χαρακτήρ ψυχρός, χωρίς και κατά βάθος ν' άδιαφορή για την κο-
πέλλα αυτήν. Σ' αυτό συμφωνώ. Μά δεν παραδεχόμαι ότι δεν έχει ά-
ψυχρότητα του, η άδιαφορία του και με κάνουν να σκεπτομαι άν θα
έρω σ' αυτόν την ψυχική συννενοήσι που άνείρευόμουν.»

Πόσο μεγάλη έννοια δεν περικλείει η φράσις αυτή!

Θα μου πητε: Καλά, μά αυτό εινε ζήτημα χαρακτήρος. Μπορεί να
εινε χαρακτήρ ψυχρός, χωρίς και κατά βάθος ν' άδιαφορή για την κο-
πέλλα αυτήν. Σ' αυτό συμφωνώ. Μά δεν παραδεχόμαι ότι δεν έχει ά-
ψυχρότητα του, η άδιαφορία του και με κάνουν να σκεπτομαι άν θα
έρω σ' αυτόν την ψυχική συννενοήσι που άνείρευόμουν.»

Πόσο μεγάλη έννοια δεν περικλείει η φράσις αυτή!

Θα μου πητε: Καλά, μά αυτό εινε ζήτημα χαρακτήρος. Μπορεί να
εινε χαρακτήρ ψυχρός, χωρίς και κατά βάθος ν' άδιαφορή για την κο-
πέλλα αυτήν. Σ' αυτό συμφωνώ. Μά δεν παραδεχόμαι ότι δεν έχει ά-
ψυχρότητα του, η άδιαφορία του και με κάνουν να σκεπτομαι άν θα
έρω σ' αυτόν την ψυχική συννενοήσι που άνείρευόμουν.»

Πόσο μεγάλη έννοια δεν περικλείει η φράσις αυτή!

Θα μου πητε: Καλά, μά αυτό εινε ζήτημα χαρακτήρος. Μπορεί να
εινε χαρακτήρ ψυχρός, χωρίς και κατά βάθος ν' άδιαφορή για την κο-
πέλλα αυτήν. Σ' αυτό συμφωνώ. Μά δεν παραδεχόμαι ότι δεν έχει ά-
ψυχρότητα του, η άδιαφορία του και με κάνουν να σκεπτομαι άν θα
έρω σ' αυτόν την ψυχική συννενοήσι που άνείρευόμουν.»

Πόσο μεγάλη έννοια δεν περικλείει η φράσις αυτή!

Θα μου πητε: Καλά, μά αυτό εινε ζήτημα χαρακτήρος. Μπορεί να
εινε χαρακτήρ ψυχρός, χωρίς και κατά βάθος ν' άδιαφορή για την κο-
πέλλα αυτήν. Σ' αυτό συμφωνώ. Μά δεν παραδεχόμαι ότι δεν έχει ά-
ψυχρότητα του, η άδιαφορία του και με κάνουν να σκεπτομαι άν θα
έρω σ' αυτόν την ψυχική συννενοήσι που άνείρευόμουν.»

Πόσο μεγάλη έννοια δεν περικλείει η φράσις αυτή!

Θα μου πητε: Καλά, μά αυτό εινε ζήτημα χαρακτήρος. Μπορεί να
εινε χαρακτήρ ψυχρός, χωρίς και κατά βάθος ν' άδιαφορή για την κο-
πέλλα αυτήν. Σ' αυτό συμφωνώ. Μά δεν παραδεχόμαι ότι δεν έχει ά-
ψυχρότητα του, η άδιαφορία του και με κάνουν να σκεπτομαι άν θα
έρω σ' αυτόν την ψυχική συννενοήσι που άνείρευόμουν.»

Πόσο μεγάλη έννοια δεν περικλείει η φράσις αυτή!

Θα μου πητε: Καλά, μά αυτό εινε ζήτημα χαρακτήρος. Μπορεί να
εινε χαρακτήρ ψυχρός, χωρίς και κατά βάθος ν' άδιαφορή για την κο-
πέλλα αυτήν. Σ' αυτό συμφωνώ. Μά δεν παραδεχόμαι ότι δεν έχει ά-
ψυχρότητα του, η άδιαφορία του και με κάνουν να σκεπτομαι άν θα
έρω σ' αυτόν την ψυχική συννενοήσι που άνείρευόμουν.»

Πόσο μεγάλη έννοια δεν περικλείει η φράσις αυτή!

Θα μου πητε: Καλά, μά αυτό εινε ζήτημα χαρακτήρος. Μπορεί να
εινε χαρακτήρ ψυχρός, χωρίς και κατά βάθος ν' άδιαφορή για την κο-
πέλλα αυτήν. Σ' αυτό συμφωνώ. Μά δεν παραδεχόμαι ότι δεν έχει ά-
ψυχρότητα του, η άδιαφορία του και με κάνουν να σκεπτομαι άν θα
έρω σ' αυτόν την ψυχική συννενοήσι που άνείρευόμουν.»

Πόσο μεγάλη έννοια δεν περικλείει η φράσις αυτή!

Θα μου πητε: Καλά, μά αυτό εινε ζήτημα χαρακτήρος. Μπορεί να
εινε χαρακτήρ ψυχρός, χωρίς και κατά βάθος ν' άδιαφορή για την κο-
πέλλα αυτήν. Σ' αυτό συμφωνώ. Μά δεν παραδεχόμαι ότι δεν έχει ά-
ψυχρότητα του, η άδιαφορία του και με κάνουν να σκεπτομαι άν θα
έρω σ' αυτόν την ψυχική συννενοήσι που άνείρευόμουν.»

Πόσο μεγάλη έννοια δεν περικλείει η φράσις αυτή!

Θα μου πητε: Καλά, μά αυτό εινε ζήτημα χαρακτήρος. Μπορεί να
εινε χαρακτήρ ψυχρός, χωρίς και κατά βάθος ν' άδιαφορή για την κο-
πέλλα αυτήν. Σ' αυτό συμφωνώ. Μά δεν παραδεχόμαι ότι δεν έχει ά-
ψυχρότητα του, η άδιαφορία του και με κάνουν να σκεπτομαι άν θα
έρω σ' αυτόν την ψυχική συννενοήσι που άνείρευόμουν.»

Πόσο μεγάλη έννοια δεν περικλείει η φράσις αυτή!

Θα μου πητε: Καλά, μά αυτό εινε ζήτημα χαρακτήρος. Μπορεί να
εινε χαρακτήρ ψυχρός, χωρίς και κατά βάθος ν' άδιαφορή για την κο-
πέλλα αυτήν. Σ' αυτό συμφωνώ. Μά δεν παραδεχόμαι ότι δεν έχει ά-
ψυχρότητα του, η άδιαφορία του και με κάνουν να σκεπτομαι άν θα
έρω σ' αυτόν την ψυχική συννενοήσι που άνείρευόμουν.»

Πόσο μεγάλη έννοια δεν περικλείει η φράσις αυτή!

Θα μου πητε: Καλά, μά αυτό εινε ζήτημα χαρακτήρος. Μπορεί να
εινε χαρακτήρ ψυχρός, χωρίς και κατά βάθος ν' άδιαφορή για την κο-
πέλλα αυτήν. Σ' αυτό συμφωνώ. Μά δεν παραδεχόμαι ότι δεν έχει ά-
ψυχρότητα του, η άδιαφορία του και με κάνουν να σκεπτομαι άν θα
έρω σ' αυτόν την ψυχική συννενοήσι που άνείρευόμουν.»

Πόσο μεγάλη έννοια δεν περικλείει η φράσις αυτή!

Θα μου πητε: Καλά, μά αυτό εινε ζήτημα χαρακτήρος. Μπορεί να
εινε χαρακτήρ ψυχρός, χωρίς και κατά βά

Η Στέλλα μου

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΘΗΣΑΥΤΟΥ

ΖΕΣΤΗ... ΖΕΣΤΗ

Νέοι και γέροι

Απόσπασμα από το προπολεμικό «Βιβλίο Εξόδων, του Εμπορίου

Κ. Πάλ Μαρτέν:	Φράγκα
Σ ε π τ έ μ β ρ ι ο ς	2.95
4 Ένα μπιρρεδάκι για τον μικρόν Ριρή	32.50
11 Ψάσμα για το φόρεμα της γυναίκας μου	12.—
12 Μιά ομπρέλλα για τη μαμά μας	25.—
13 Μισθός υπηρετριάς	0.40
14 Ξύρισμα (Κυριακή).	
15 Τράφι για τον Κινηματογράφο, με την γυναίκα μου, την μαμά της και τον Ριρή.	2.—
Είσοδος στον Κινηματογράφο	2.—
Δείπνο με τους ίδιους	22.—
15 Στή γυναίκα μου για έξοδα του σπιτιού, όπως κάθε μήνα	300.—
29 Μισθός του 'Ονσεμ, του καλού μου ταμία	150.—
29 Ταχυδρομικά επιστολής προς το μεσιτικό γραφείο υπαλλήλων για να μου έρθη μία καλή ταμιά, αντί του 'Ονσεμ, που παρατείνεται (Ένα κορίτσι θα στοιχίσει και λιγότερο)	0.50
Ο κ τ ω β ρ ι ο ς	Φρ.
4 Ένας καινούργιος κονδυλοφόρος για την δεσποινίδα Σ.	0.50
Ντανιέλ, τη νέα μου ταμιά	3.—
5 Ένα μελανοδοχείο για την δεσποινίδα Στέλλα Ντανιέλ	0.45
Ξύρισμα (αν και δεν είναι Κυριακή)	
6 Ένα αμπαζούρ από μουσελίνα για να μη χτυπή το φως στα μάτια της δίδος Στέλλας	8.—
7 Ένα μαξιλάρι για τα πόδια της δίδος Στέλλας (έκείνο το σκαμνί είναι πολύ ψηλό για μία γυναίκα)	5.—
Ένα μπουκατάκι βιολέττες και ανθοδοχείο για το ταμείο (οι πελάτες προτιμούν πάντα ένα μαχαίρι περιποιημένο)	6.—
Ξύρισμα, σιδέρασμα μουστακίου, φριξιδόν βιολέττα	2.—
Ένας λακιοδέτης καινούργιος	7.—
12 Ένα γλυκό φενελένιο	7.—
Καλτσόδετες μεταξωτές μπλέ σιέλ - -	5.—
Ένα μπουκατάκι βιολέττα για το μουστακάκι	7.—
Προσληρομιά στον κούρσα ενός μηνός: για καθημερινό ξύρισμα και σιδέρασμα μουστακίου	20.—
Γλυκά για την δεσποινίδα Στέλλα	6.—
13 Μισθός υπηρετριάς	25.—
Λουτρό	3.—
Τηλεγράφημα με την υπογραφή του φίλου μου Πιέρ που είναι τόχα άρρωστος και με θέλει κοντά του για δουλειές, πληνν ώρα πριν από το δείπνο	2.—
Δείπνο σε ιδιαίτερο διαμέρισμα με τη Στέλλα	46.—
Ταξί επιστροφής στο σπίτι της	6.—
Τράφι δικό μου	0.50
14 Στή γυναίκα μου, τη μαμά της και τον Ριρή για να μη μείνουν την Κυριακή στο σπίτι, αλλά να πάνε περπάτο στο δάσος. Έξοδά τους	2.—
Γεύμα για δύο άτομα στο σπίτι της Στέλλας	22.—
Δύο διακεκριμένες θέσεις στο θέατρο, απογευματινή Σ' έναν φαγάχο, στην έξοδο του θεάτρου	30.—
Δείπνο στο σπίτι της Στέλλας	0.50
Τράφι δικό μου	28.—
15 Στή γυναίκα μου, μπιρρεδάκι έξοδα του σπιτιού	250.—
Τρεις μισθοί προπληρωτέοι στη Στέλλα	300.—
Μιά ομπρέλλα στην πεθερά μου, που έχασε πάλι τη δική της	8.—
Ν ο ε μ β ρ ι ο ς	Φρ.
10 Ένα χρυσό μανταλινό για τη Στέλλα	200.—
Μιά ντουζίνα κομπινιζόν για τη Στέλλα μου	380.—
12 Για τη Στέλλα μου: 6 κουτιά πούδρα άσπρη και 6 ροσέλ	75.—
Για το Στελλάκι μου 12 ντουζίνες ρούζ για τα χείλη	90.—
Τελευταίος μισθός υπηρετριάς (κάτι πρέπει να κάνει και η γυναίκα μου στο σπίτι για να περνάει η ώρα της)	25.—
Μισθός καιμαριέρας της Στελλούλας μου	35.—
13 Στον εξάδελφο της χρυσής μου Στέλλας (μου τον παρουσίασε σήμερα, είναι φαίνεται χωρίς δουλειά, το καμμένο το παιδί) εις χείρας της ίδιας	100.—
14 Μιά τουαλέττα βελουδένια για το αγαπημένο μου Στελλάκι	450.—
Για τον 'Ανρύ, τον εξάδελφο της Στελλούλας μου	100.—
να έρθει δουλειά	100.—
Για τον 'Ερνέστο, τον εξάδελφο της Στελλούλας μου	100.—
Στή γυναίκα μου για τα έξοδα του σπιτιού	150.—
Μιά θαμνοκακή ομπρέλλα για τη μαμά της, που την έχασε πάλι	4.—
25 Για να εξασκευώσω την ανώνυμη κατοργηλία που πήρα χθές εις βάρος της Στέλλας, στο πρακτορείον «Φάρος» για να την παρακολουθήσει	40.—
Δ ε κ έ μ β ρ ι ο ς	Φρ.
3 Ταχυδρομικά στο μεσιτικό γραφείο υπαλλήλων για να μου έρθει έναν ταμία (ή δίνε Σ. Ντανιέλ απελευθέρω χθές)	0.50
5 Για το μεταξωτό φόρεμα της γυναίκας μου	240.—
Μιά αληθινή αγκρέτα για το καπέλλο της γυναίκας μου όπως την λαχταρούσε από την ημέρα που παντρευθήκαμε	200.—
Δύο κοστούμια για τον αγαπημένο μου Ριρή	180.—
Ένα βελούδο αλόγο και άλλα παιχνίδια του Ριρή	68.—
Ένα ζευγάρι παντοφίλες για μένα	7.—
Μισθός της νέας μας υπηρετριάς	30.—
Ένα θεωρείο για την αύριανή απογευματινή	90.—
Μιά μεταξωτή ομπρέλλα με χρυσό χέρι για την υπέροχη	
πεθερούλα μου, που έχασε πάλι τη δική της	75.—
7 Ένα ζευγάρι λευκά γοβάκια για τη γλυκιά μου γυναίκα	75.—
18 Στή γυναίκα μου μπιρρεδάκι έξοδα του σπιτιού	500.—
20 Για ξύρισμα ως συνήθως	0.45
22 'Ανθοδέσμη για τα γενέθλια της γυναικούλας μου	15.—
25 Πρωτοχρονιάτικα δώρα για το παιδί μου, την καλή μου πεθερά και την αναπημένη γυναικούλα μου	490.—
Για την αντίγραφη	ΖΑΝ ΜΠΙΡΩ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Η ζέστη μας εμπόρισε αυτή την εβδομάδα κι' από τη ζέστη τίποτα δεν έχει νοστιμάδα. Φωτιές ανάβουν γύρω μας, το σμπαν πυρπολείται και καίγονται και φλεγούνται οι δόλοιοι συμπολίται. Φωτιά και λαύρα γίνανε αυτές τις μέρες όλα, με άλλα λόγια γίνανε τα πάντα... φλογόδοξα!

ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΚΟΣ

Έκ καρδιάς μου θλίβομαι, όταν δρώ τα θήλεα, που τήκονται άνηλεα. Κι' εσάκις γάρ με βλέπουν, είτε με συλλογίζονται, τα δύστηνα τα πλάσματα έντος κι' έκτος φλογίζονται.

ΖΑΜΦΩ

Τί λες εκεί; Τα θήλεα; Οί παλιοσυρλουλούδες, που θέλουν σάνει και καλά να γίνουν πεταλούδες, που ήθελαν φορέματα κοντά και κοντομάνικα κι' ας έχουν χέρια σαν κουτιά και πόδια στραβοκάνικα. Στή φόρα πιά τα βγάλανε οι ταρινές μαργιόλες κι' απ' το ντουρέκι που περνούν... φωτιές ανάβουν όλες.

ΣΟΥΣΟΥ

Η ζέστη λιώνει 'νοχλεί, αυτή την εποχή, καθότι, έφέτος δεν μπορώ να πάω στην εξοχή. Στών Αθηνών την ασφάλτο ο καύσωνας με ψήνει, διότι για την κούρσα μου δεν έχω πιά βενζίνη. Είχα βενζίνη μπόλικη, βυτία, τεγκέδες, αλλά στις πλύστρες τάδωσα να βγάξουν τους... λεκέδες!

ΠΑΓΩΝΑ

Εμείς άπάνω στο βουνό άραία τα περνάμε και με το κλίμα του χωριού τις ζέστες μας ξεχνάμε. Εδώ περνάμε φίνα και πιά και που θυμόμαστε μία στάλα την 'Αθήνα. Θυμόμαστε τη ζέστη σας, της αγοράς τη χάδρα και τις μέρες που γίνανε κι' αυτές φωτιά και λαύρα!

ΣΜΑΡΗΣ

Στιγμή δεν υποφέρεται των 'Αθηνών ή ζέστη, π' άφορητη κατέστη. Γι' αυτό να προσευχάσαστε και πάντοτε να εύχασσαστε, τούτέστιν κάθε μέρα, νάρθη ή δική μου εποχή, να ζούμε στον... άέρα!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Μπαϊλντισμένος είνα και ντάν άντέχω άλλο. Άρρωστικμένος τα ίνω και ίλαρά τα βγάλα. Ίδρώνω βράδυ και πρωί και νύχτα ίστέ μεσάνυχτα, παρ' όλο που παντζούρια μας άφίνομε όρθάνοιχτα. Ματζί της Σουρπούτσια μου ντέν τέλει να κοιμάμαι

Γι' αυτό γιαδρούμ φοβάμαι και συλλογιά με τρώει πώς ντέν τα γίνη αύξηση στ' άρμένικο το σόι!

ΧΟΝΤΡΗ

Κι' εγώ ζεσταίνομαι πολύ κι' ανάβω και κορώνω και λυώνω και σουρώνω, και μ' όλο που υποφέρω... θαρέως δεν τό φέρω.

Κι' αν ζω μέσα σε κάμινω, δε νοιάζομαι κομμάτι, γιατί' όσο και να λυώσω ποτέ δεν θα τελειώσω

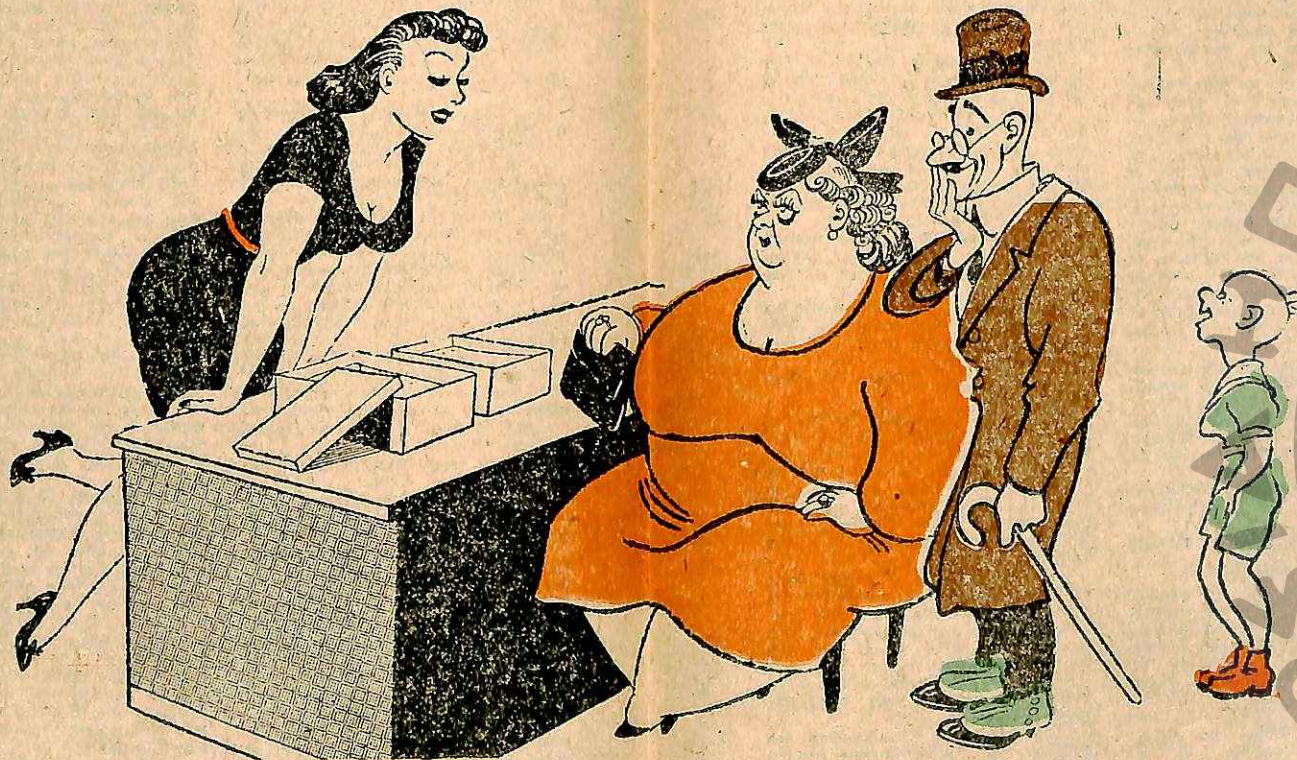
κι' απ' όλο αυτό το σώμα μου θα μείνη πάλι κάτω.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Φωτιά και λαύρα γίνανε τα πάντα τώρα, φίλοι, γι' αυτό τον λόγον ακριβώς καθένας μας όφείλει σ' αυτήν έδώ τη στήλη μας φαιδρά να γράφει, ώστε να βρίσκουμε, τουλάχιστον τον... πάγο οι άναγνώστα!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Η ΠΩΛΗΤΡΙΑ: — Δυστυχώς, κυρία μου, όλα τα έσωρούχα μας έτελείωσαν. Μπορώ, όμως, αν θέλετε, να σας δώσω κάτι που έχω φυλάξει για μένα. Είναι ακριβώς στο σώμα μου, και πιστεύω να κάνουν και σε σας... ΚΑΩΝΤ ΑΝΕ

Νά δίνης πολύ, πάρα πολύ, αλλά ποτέ όλα. Αυτό είναι για τη γυναίκα.

Τα δύο φύλα δίνουν μαθήματα έρωτος με μία ανταλλαγή συγκινητική. Ο νεανίας διδάσκεται από τη γυναίκα των τριάντα χρόνων και το κορίτσακι από τον άνδρα των σαράντα.

Ο έρωτας είναι το μόνο πολύτιμο πράγμα που δεν αγοράζεται με χρήματα. Ο,τι αποκτάται με το χρυσάφι είναι ή ήδονη.

Το ώραιότερο μέταλλο για να δέσσει το πετράδι του έρωτα είναι ή νεότης.

Η νέα ροδακινιά δίνει πολλά ροδακίνα. Η παλιά δίνει λίγο καρπό. Έτσι συμβαίνει στον έρωτα. Άγαπούν σε κάθε ηλικία και ό κα θένας άγαπά κατά τον οργανισμό του. Ο νέος όμως έχει το πολύ και ό γέρος το όλιγο.

Ο έρωτας πρέπει πάντα να είναι μία έκλογη, μία έξαρση από το έξοχο στο άνωτερο και από το άνωτερο στο άριστο. Πρέπει να είναι ή ένσάρκωσις μιάς έλπίδας άθάνατης, ενός άσέστου πόδου.

ΣΟΙΣΒΕ ΛΟΙ ΝΙΝΩΛΘ VI

Νά μη πετυχαίης τίποτε, να υποφέρης πολύ και να αγαπάς πόντα. Αυτό είναι ένα από τα καθημερινά θαύματα του έρωτος.

Νά έλέγης όλα με κλειστά μάτια, να μη έλέγης τίποτε με μάτια άνοιχτά. Άλλο καθημερινό θαύμα του έρωτος, είναι σαν να θέλεις να λύσης το πρόβλημα του τετραγωνικού κύκλου. Νάσαι άσχημος και να σ' αγαπούν. Η υπεράσπιση ανθρώπινη ήδονη. Το να διατηρήσεις τα μαλλιά, τις κορδέλλες και χίλια άλλα πράγματα του άγαπημένου προσώπου, είναι ίσως ειδωλολατρικό. Άλλά ή ειδωλολατρεία είναι μεγάλο μέρος κάθε θρησκείας.

Η γυναίκα έχει τόσο συνήθειες και λατρεύει τόσο τη θυσία, ώστε θέλει να πείσει τον άνδρα πως και στο θωμό του έρωτος θυσιάζεται για αυτόν.

Ο κόσμος του έρωτος έχει ένα Όλυμπο από ήρωες, μάρτυρες και άλλους που μπορούν να ξεπεράσουν τον παράδεισο και το πάνθεο όλων των Έθνών. Νά ζητάς την άφορητη στα έρωτικά καπρίτσια είναι από τα μεγαλύτερα δειλήματα της ανθρώπινης έλκευσης.

Πολλές παρθένες πεθαίνουν, αλλά κοιμιά δεν πεθαίνει χωρίς να έχει κληρή κάποτε το ρήμα «άγαπών».

Πολλοί συγγραφείς που δεν έπεσκέφθηκαν ποτέ τις χώρες της διακαυμένης ζωής περιέγραψαν τον έρωτα σ' εκείνα τα μέρη.

Ίσως γιατί ό έρωτας και ό τροπικός είναι δυο πράγματα θερμότητα. Όμως δεν πιστεύω ποτέ πως λένε μίαν άληθεια τόσο μεγάλη. Όχι μόνον και τα δύο είναι πολύ θερμά, αλλά και στα δυο βρίσκεται ή φαρμακομυρία και ό κροταλιάς. Είναι τα μπαχαρικά που έλλοιπον και έξεγείλουν, είναι το όπιο που κοιμίζει. Είναι ό τίγρης και τα κούδρια. Είναι ή φλογερή και σύντομη ζωή, αλλά και το μακροχρόνιο χασμούρι σμα ύστερα από τη σύντομη μέθη.

Όσο και να προχωρή ή επιστήμη, ό έρωτας θα μείνη πάντα τέχνη. Όσο ή διάνοια ύψώνεται, ό έρωτας θόγγη πάντα φτερά ίσχυρότερα από τα δικά της. Όσο και αν τα πλοή και ή δόξα μπορούν να κάμουν ένα άνθρωπο εύτυχισμένο, δε φθάνουν όμως ποτέ τις υπέροχες απολαύσεις της ζωής που δίνει πάντα ό έρωτας.

ΜΙΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Ο έρωας δεν είναι μόνον μία ήδονη, που δίνει ή την άταποδίνει και νεί, δεν είναι ένας στιγμιαίος δεσμός, αλλά μία συμφωνία μεταξύ δυο πλοήματων τα οποία άφού δοθούν το ένα εις το άλλο μπορούν να δημιουργήσουν μίαν οίκογένεια, και ίσως κατι παραπάνω ένα λαό.

Στον άνδρα ό έρωτας είναι μία νομιμοποίηση, αλλά πιο πολύ είναι ένα σύμπλεγμα δυο υπράξεων, μία συμφωνία νέων όρων όρων ζωής.

Και στους λιγότερο άνεπτυγμένους λαούς και εκεί που ή ήδονη είναι το συμφέρον και ή θυσία θεωρείται ως άνοση, και εκεί που ήδονη υπήρχαν ακαθόριστα φαντάσματα θρησκευτικού αίσθηματος και εκεί που άπαιτον ζωντανή τη γρηά μητέρα με ποταμούς σιμάτων και εκεί ό έρωτας δεσμεύεται με μία σιωπηλή ή άρισμένη συμφωνία. Και ό ανήθικος έρωας άκόμη είναι μία συμφωνία, που μπορεί να κρατήσει μιά ώρα, ένα λεπτό, αλλά πάντα είναι μία συμφωνία.

Όπασθήποτε ή πώλησις και ή αγορά της ήδονής δεν σχηματίζουν οίκογένεια και ό πιο διεφθαρμένος και ό πιο άεστός άνδρας αίσθανε ται άλλες ανάγκες παρά να απολαύσει μία γυναίκα.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ

Άγάπη δε θα πη να σφίγγονται δυο κοιλιά μαζί, θα πη να κατέχη ό ένας τον άλλον για καιρό, να ποθή για καιρόν ό ένας τον άλλον, να προστατευθούν μεταξύ τους, να άμύνονται και για να έξηγησούμε καλύτερα, να είναι και οι δυο υπεύθυνοι μπροστά στη φύσι, για το ά δυνατό πλάσμα που έδωσαν μαζί στον κόσμο.

Η ένγκυος γυναίκα είναι στους έννιάς μήνες πιο άδύνατη. Η γυναίκα που γεννά είναι πιο πληγωμένη. Η γυναίκα που θηλάζει δεν μπορει να φύγη, ούτε να υπερασπισθή. Και να που ό άνδρας, που άγάπη σε για μίαν ήμερα γίνεται για καιρό ό προστάτης της, ό φίλος της, χωρίς έννοείται να πάψη να είναι ό έρωσής της. Αυτή είναι ή άπλοη στερη συμφωνία του γαμήλιου δεσμού. Αυτό συμβαίνει στους πιο άεστες λαούς, όπου ό άνδρας κατά το διάστημα που ή γυναίκα έρίσκεται σε άδυναμια, τηγανίζει και κάνει άλλες γυναίκες δικές του και ταί: σε άδυναμια, τηγανίζει και κάνει άλλες γυναίκες δικές του άε τις προστατεύει κατά τον αυτό τρόπο όλες. Άλλά άφίνομε τους άετους λαούς με την πολυγαμία τους και στασιάζουμε στις εύρωπαικές χώρες, όπου ό έρωτας έχει μόνο την ήθική συμφωνία του γάμου, αν και έχη διαφόρους τύπους τη διαφορά, την άρετή, τη μοιχεία.

Μιλήσαμε ήδη για τη διαφορά. Είναι πόλησις της φύσεως. Συχνά απ' αυχί των κορμιών, χωρίς έρωτα, είναι άπάτη της φύσεως. Συχνά απ' τη γυνίκεται ένα καινούργιο πλάσμα, με την σφραγίδα της ατίμιας στο μέτωπο και ρίχνεται από την κοινωνία στη πιο σκοτεινή γωνία των κοινωνικών στρωμάτων εκεί που μένουν όσα θέλουμε να έξολείψουμε, να έξαρώμε, ή να άφήσωμε να πεθάνουν.

ΚΑΩΝΤ ΑΝΕ

ΜΙΚΗΛΑ ΖΕΒΑΚΟ
Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ
ΜΑΝΑΣ

23ον

— Όχι, μείνε, κόρη μου, έκαμε
ο Ρονσερόλ. Θέλω να σου μιλή-
σω...

Η Μαργαρίτα αντέληξε ότι η
στιγμή της υπεράσπισης πάλης, που
έζητούσε από μερικές ημέρες να
απομακρύνει, είχε φθάσει τώρα.
Γι' αυτό συνεινένησε όλες τις
δυνάμεις της και ανέμενε.

— Άκουσε, κόρη μου, είπε ο
διευθυντής της αστυνομίας. Είσαι
το μοναδικό μου αγαθό στάν κο-
σμο. Έγώ που δεν έχω ποτέ κανέ-
να, ούτε τη μητέρα σου... έ-
μαθα να σε αγαπώ από τη στι-
γμή της γέννησής σου. Και η α-
γάπη μου έμελλε να γίνει πε-
ρίωρο, όσο έπεριουσαν τα χρόνια.
Μόνο η φιλοδοξία μου συντηγόν-
τι για ένα διαστημα την αγάπη
μου... Άλλ' όπως η λαχόνη μου...

— Έτσι, έλεγε. Θα μείνω εδώ
και θα αντιμετωπίσω τον βασιλέα.
Έγινε ανάγκη, θα τον σκοτώσω. Άλ-
λά η ατμία δεν θα κληρώσει το
μέτωπο μου. Όσο για τον λαπτή
σου, σε πληροφορώ ότι έβρισκα
μαί επι τα ίχνη του και ότι θα τον
συλλάβω. Και τότε η αγάπη θα
σημαίει το τέλος του ειδυλλίου
σου!

Λέγοντας αυτά, ο Ρονσερόλ έ-
δωκε από το δώματι της κόρης
του, κλεινόντας με όρμη πίσω του
την πόρτα.
Η ΟΠΤΑΣΙΑ
Η Μαργαρίτα είχε απομείνει
μόνη.

Η τρομερή αποκάλυψη που έ-
χε ακούσει από το στόμα του πα-
τέρα της την είχε συγκλονίσει ως
τα βάθη της ψυχής της. Και έπει-
τα ήταν η απειλή εναντίον του
Ρονσερόλ ντε Μπωρεέρ. Τον αγα-
πούσε λοιπόν τον άνθρωπο αυτόν,
για να φοβόταν τόσο μήπως του
συμβεί κανένα κακό!

Αισθάνθηκε την ανάγκη να α-
ναμνησθή λίγον καθαρόν αέρα και
προχωρώντας προς το παράθυρο,
το άνοιξε διαπλάτα.

Άλλα άμείως αποσπώρησε. Είχε
αντικρύσει ένα θέαμα, που είχε κα-
θεί το αίμα να παγώσει στις φλέ-
βες της. Από το γειτονικό παράθυ-
ρο, που άνηκε σ' ένα δωμάτιο, ο
που έμενε μια από τις υπηρέτριες
της, ανέβαινε μια αγουένια σκαλα,
που η άκρη της είχε γαντζωθεί στο
δικό της παράθυρο. Και επάνω
στη σκαλα, δυο άνθρωποι έπρω-
χούσαν προς το μέρος της. Ο έ-
νας από τους δυο, φθάνοντας στο
όψος όπου έρρισκόταν η νέα, άπλω-
σε τα χέρια του.

Η Μαργαρίτα έκαμε τότε ένα
θήμα προς τα πίσω, αφήνοντας
μια μικρή κραυγή. Είχε αναγνωρί-
σει τον βασιλέα στον άνθρωπο αυ-
τόν...

Ο Έρρικος 2ος είχε πράγματι
βγεί από το Λούβρο κατά τις ένδε-
κα και μισή, συνοδευόμενος από
τον ευνουσιμένο του ακολουθού-
μενος από δώδεκα έμπιστους φρου-
ρούς.

Εκείνο το έρας, ο στρατάρχης
ντε Σαίιντ Άντρέ του είχε πει:
— Μεγαλειότητα, καταρρώσα να
έξοχαράσω μια από τις υπηρέτρι-
ες της ώραιας. Θα μάς πετάξει
μια γερή σκαλα από οχονί. Λύ-
το θα γίνη τα μεσάνυχτα ακρι-
βώς. Έάν θέλετε να διακινδυνεύ-
σετε...

Τό έπέτυχες αυτό! Εφώνασε
ο Έρρικος 2ος γεμάτος χαρά.
— Ναί, Μεγαλειότητα, αλλά μου
έστοίχισαν πολύ ακριβά. Η γυναί-
κα αυτή είνε υποχρεωμένη να φύ-
γη κατόπιν για να μην τιμωρηθή
από τον Ρονσερόλ και μου έζητησε
μια δολοκλήρη περιουσία για να
μάς βοηθήσει.

— Δουλόκληρη περιουσία για να
μάς βοηθήσει.
— Δουλόκληρη περιουσία για να
μάς βοηθήσει.

— Δουλόκληρη περιουσία για να
μάς βοηθήσει.

— Δουλόκληρη περιουσία για να
μάς βοηθήσει.

— Δουλόκληρη περιουσία για να
μάς βοηθήσει.

— Δουλόκληρη περιουσία για να
μάς βοηθήσει.

— Δουλόκληρη περιουσία για να
μάς βοηθήσει.

— Δουλόκληρη περιουσία για να
μάς βοηθήσει.

Στην πραγματικότητα, ο Σαίιντ
Άντρέ είχε εξοδεύσει μόνον τρια-
κόσια σκούα. Από τη μικρή αυ-
τή επιχείρηση, εκτός από την εύ-
νοια του βασιλέως, εκέρδιζε λοιπόν
χιλία έπτακόσια σκούα.

Λίγη ώρα αργότερα, ο βασιλέως
και ο ευνουσιμένος του έφηναν α-
πό το Λούβρο.

Ο Έρρικος 2ος ήταν περιχα-
ρής.

— Ο γιος σου, αγαπητέ μου, εί-
νε ένας θαυμαστός νέος και τον α-
γαπώ πολύ. Θα τον κάμω πολύ
πλουσιον και θα τον γερμάσω με τι-
μές, όταν παντρευθή τη Μαργαρί-
τα. Άλλά θα παραδεχθής ότι η
νέα αυτή αξίει πολύ καλύτερη τώ-
μη.

— Δυστυχισμένη Ρολάν! Έκα-
με ο Σαίιντ Άντρέ, με ύφος κοιμ-
κό και σοβαρό συγχρόως.

— Σκέψου, έσυνεχισε ο βασι-
λέως, ότι άπόψε είνε η τρίτη νό-
χτα που την περνάω έξω από ένα
φωτισμένο παράθυρο. Θα όμολογή-
σης ότι αυτό δεν ταιριάζει σ' έ-
να βασιλέα. Σαίιντ Άντρέ, η ιδέα
σου να εξοικονομήσης αυτή την
σκαλα είνε ύπεροχη. Διαβόλε!

Και έγω ήμουν έτοιμος να του ό-
πορευθώ το ήμισυ του βασιλείου
μου, για να μου παραχωρήση την
κόρη του. Είνε άλλο ζήτημα αν θα
έξεπλήρωναν κατόπιν την ύπόσχεσι
μου.

Ο βασιλέως άρχισε να γελάει.
— Εκείνη τη στιγμή, κάτι σαν θογ-
γήτό ακούσθηκε μέσα στη νύχτα.

— Τι συμβαίνει; έρωτησε άνησ-
χος ο βασιλέως.

— Τιποτε, απάντησε ο Σαίιντ
Άντρέ. Έάν συνέβαινε κάτι, οι
άνθρωποι μάς θα μάς είδποιού-
σαν.

— Έχεις δίκιο. Άς συνεχίσω
με το όρομ μάς.

Στο σημείον όπου η παλιά δόος
της Μπαρμπετ συνητάτο με την α-
δόν των Υφαντουργείων — ήταν ά-
κριβώς εκείνη που ακολουθούσε ο
Έρρικος 2ος — υπήρχε μια μι-
κρή πλατεία. Στο σπίτι που έρι-
σκόταν στη όθρεια γωνία αυτής
της πλατείας υπήρχε ένα μεγάλο
κοίλωμα στον τοίχο και μέσα σ'
αυτό ένα άγαλμα του Αγίου Παύ-
λου. Κάτω από το κοίλωμα ήταν
ένος βωμός. Και κάτω απ' αυτόν
μια μικρή πόρτα, στην όποιαν έ-
φθανες κατεβαίνοντας τρία σκαλα
πάτω.

Το σημείον αυτό ήταν ευθισμέ-
νο, ένα πυκνό σκοτάδι. Τούταν-
τιον, η απέναντι γωνία ήταν πλημ-
μυρισμένη στο φως της σελήνης.

Η μικρή πόρτα ήνοιγετο σ' ένα
είδος υπογείου ή αποθήκης, όπου
το σκοτάδι ήταν πιο πυκνό παρά
οποδήποτε άλλο.

Μέσα σ' αυτό το υπόγειο, έ-
στεκόταν ακίνητος ένας τρομακτι-
κό δέμας. Τόν αποτελούσαν δυο
δεκα άνθρωποι, σφιγμένοι ο ένας
πλάι στον άλλον με τη μάσκα στο
πρόσωπο και το έγχειρίδιό στο χέ-
ρι. Δεν θα μπορούσε να ακούσης
την άνομή τους. Θα τους ένο-
μιζες πολύ πολύ για δώδεκα αγάλ-
ματα, που ήταν στοιβαγμένα εκεί
μέσα. Άλλά μέσα στο σκοτάδι ό-
πληρχε κάτι που έλαμπε. Ήταν
τά μάτια των δώδεκα αυτών α-
γαλμάτων, που ήταν κορφωμένα σ'
ένα ώριμο σημείον της όδοσ
των Υφαντουργείων.

Εμπρός από τον δώλο στεκό-
ταν ένας άνθρωπος, με το κεφάλι
σκυμμένο προς τα έμπρός.

Ήταν ο Λαγκάρντ. Και τα δώ-
δεκα αγάλματα ήσαν οι δώδεκα
άνδρες του αποσπάσματος του θα-
νάτου.

Από πόση έρα έρρισκόνταν σ'
αυτή τη θέσι; Από δυο ή τρεις
ώρες ίσως.

Κανείς δεν έμιλούσε. Κανείς
δεν έκίνητο.

Ο Λαγκάρντ άκουγε.
Σαφνικά, έσηκωσε το κεφάλι
του και έμίλησε χωρίς να στρέψι
το κεφάλι του. Ένας άνθρωπος
σέ άπόστασι τριών ελμάτων δεν θα
άκουγε τα λόγια του. Άλλά το
άπόσπασμα του θανάτου το άκού-
σε...

Ο Λαγκάρντ έλεγε:
— Νάτους. Όταν θα σηκά-
σω το χέρι δεν πρέπει να α-
κουσθή ούτε φωνή. Θα έξοκλιά
σω τον πρώτο από σάς που θα
προκαλέση θόρυβο. Σημαδεύετε
στο λαμό. Με ένα μόνο κτύπη-
μα.

Απόλυτη σιωπή έκόλυσε αό-

τά τα λόγια. Κανείς δεν έκίνη-
θηκε.

Σαφνικά, ένεφανίσθησαν οι έξη
άνδρες της βασιλικής έμπροσθοφυ-
λακής, βαδίζοντες αδόρυχοι, με το
χέρι στη λαβή του έλφους των,
έτοιμοι για πόν ένδεχομένον.

Οι έξη άνδρες διέσχισαν σιωπη-
λά το τρίσποτο και έμπήκαν
στην όδον Αγίου Άντωνίου.

Τότε ο άρχηγός του αποσπάσμα-
τος του θανάτου ύψωσε το χέρι.

Σ' ένα δευτερόλεπτο, οι άνδρες
του έπίδρσαν έξω από το σκοτει-
νό άντρον των.

Ήταν μια έξορμησις δαιμόνων.
Δεν έχρειάσθησαν παρά μερικά
δευτερόλεπτα άκούμη. Όταν έπέρα-
σε η θέλλα οι σωματοφύλακες
του βασιλέως είχαν έσπλωθή
του νεκρού. Τα πτώματα των με-
τέφθηκαν από τους άνδρας του
Λαγκάρντ στο βάθος του άν-
τρου.

Επέρασαν μερικά λεπτά. Και
τότε, στο άκρον του δρόμου, ένε-
φανίσθησαν δυο άνθρωποι βαδίζον-
τες άμείρμινοι.

Ήταν ο βασιλέως και ο στρα-
τάρχης ντε Σαίιντ Άντρέ.

Ο Λαγκάρντ δεν έκίνηθηκε και
πάλιν.

Επειτα, σέ άρκετη άπόστασι, έ-
νεφανίσθησαν οι έξη άνδρες της
όπισθοφυλακής.

— Προσοχή! έμείνουμε ο άρχι-
γός του αποσπάσματος του θανά-
του.

Οι σωματοφύλακες διέσχισαν
και αυτοί το τρίσποτο και έμπή-
καν στην όδον Αγίου Άντωνίου.

Ο Λαγκάρντ ύψωσε το χέρι.

Ο Ισοδεκα άνδρες ώρμησαν
και πάλιν. Κανείς θόρυβος, καμ-
μία κραυγή. Όλα έτελειώσαν, ό-
πως και την πρώτη φορά.

Η προμερή σφαγή είχε συμ-
πληρωθή. Μέσα στο σκοτεινό άν-
τρον υπήρχαν τώρα δώδεκα πτώ-
ματα, στοιβαγμένα το ένα επάνω
στο άλλο.

Ο Λαγκάρντ έτράβηξε την πόρ-
τα και έσοκώπισε τον Ισοδεκα που
έτρεχε από το μέτωπό του.

— Αυτό δεν είνε τίποτε, έψιθύ-
ρισε. Μάς μένει τώρα το δυσκό-
λο έργο!

Επειτα, στρεφόμενος προς τους
άνδρας του, έπαι:

— Εμπρός τώρα!

Η ΣΧΟΙΝΕΙΑ ΣΚΑΛΑ

Ο βασιλέως και ο Σαίιντ Άν-
τρέ έφθαναν στο μέγαρο Ρονσερόλ
και έπροχώρσαν προς την πλευ-
ρά, όπου υπήρχε το φωτισμένο πα-
ράθυρο.

Την ίδια στιγμή, άνοίχθηκε ένα
γεγονοτικό παράθυρο και άφησαν
να πέσι μια σκαλα απ' αυτό.

— Το καταλαβαίνεις αυτό,
Σαίιντ Άντρέ; Έλεγε ο βασι-
λέως. Η συνήθεια που νοιάζο-
μαι είνε σάν να έβρισκαμε στην πρ-
ώ, τη μου έρωτική περιπέτεια.

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η δυστυχία των
— ώραιων άνδρων

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΠΟΦΕΥΓΟΥΝ
ΤΟΥΣ ΩΡΑΙΟΥΣ

Η όμορφια είνε μια δύναμις στον άνθρω-
πο. Μια δύναμις τόσο ισχυρή, ώστε ο λαός
μας την έθεοποίησε. Η λάμψη, η νεράιδα, το
στοιχείο που παραμυθιάζει τις άφρονες νύ-
χτες μέσ' απ' τα θαυμάσια δάση με την
μορφή ώραιας κόρης που παρασύρει τους νέ-
ους στον έλεθρο, δεν είνε παρά αυτή η όμορ-
φια θεοποιημένη.

Και πραγματικά, η όμορφια σέ μια γυναί-
κα είνε ένα πολύτιμο βείο θάρο, μια μεγάλη
δύναμις που κατορθώνει πολλά...

Άλλά, η όμορφια στον άνδρα, είνε έξ Ισου
και σ' αυτόν ένα ισχυρό στοιχείο που άνοίγει
τις πόρτες κλειστών παραδείσων.

Ο όμορφος άνδρας — παραδέχεται ο με-
γάλος ψυχολόγος του έρωτος Σταντάλ — δεν
είνε ούτε άνδρας ούτε γυναίκα!

Και ο Σταντάλ ύποστηρίζει: Οι ώραίοι άν-
δρες είνε δυστυχείς, γιατί η όμορφία τους ά-
φαιρεί την άνδρική...

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΠΟΦΕΥΓΟΥΝ ΤΟΥΣ
ΩΡΑΙΟΥΣ...

Έχουν δίκιο άραγε οι δυο αυτοί συγγρα-
φείς που έμεινσαν, όσον όλιγοι, τα προβλή-
ματα της ασθένειας; Μάλλον καί, φαίνεται.

Άλλωστε, η πείρα της ζωής μάς το διδά-
σκει: Η όμορφια στον άνδρα είνε περισσότε-
ρον έλκωτικό παρά προτέρημα. Οι γυναίκες
ποτέ δεν έπρόσεξαν στο έρωτικό κεφάλαιο αν
ο άνδρας που έσυμπήρσαν είνε ώραίος. Γιατί
οι γυναίκες αγαπούν χωρίς να ρωτούν τον έ-
αυτό τους γιατί. Η γυναίκα στο πρώτο έυ-
τημά της θέλει άγάπη, ζητεί άγάπη και την
δέχεται απ' όποιον την πρωτοφέρει.

Άγαπή γιατί θέλει ν' αγαπήσει και ν' αγα-
πηθή. Και δεν ζητά από τον άνδρα παρά να
νοιάση την θέρη της άναμνησής του, το εύχα-
ριστα άνατριχιαστικό χάδι του άξέριστου προ-
σώπου του, να στηριχθή στο γέρο μπράτσο
του και να άδμηγή απ' αυτόν, όπου αυτός
βελήγη ή την άδμηγή...

Μπορεί νάνε άσχημος ο άνδρας που άγα-
πησε, άσχημότερος, σημαδεμένος άκούμη... Γι'
αυτήν είνε ο άνδρας που αγαπή. Και έξέρει να
τον στολίζει με το λαμπρό φως που πηγαίνει απ'
την έρωτευμένη ψυχή της.

Όταν ο άνδρας είνε ώραίος, οι γυναίκες
τόν φοβούνται... Φοβούνται συνήθως την ευν-
ουικότητα του, την φιλαρέσκεια που άναμφιέ-
λος θα έχη, φοβούνται την πιθανή μαλακότη-
τά του, την έλλειψη της τρυφερής
«καληνότητος» και του επιδωλόντος, με τα ό-
ποια είνε συνήθως προικισμένοι οι περισσότε-
ροι, οι «κοινοί» άνδρες, και με τα όποια ξε-
τρελλάζουν το άσθενές φύλον.

ΚΑΚΕΚΤΥΠΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ...

Η όμορφια του άνδρος, κατά τους κανόνες
της ασθένειας, δεν πρέπει να είνε πολυμερής;
άλλα να περιορίζεται σε ώριμους σημεία;
Ένας άνδρας με καταράτα μαλλιά, λευκό
κανονικό πρόσωπο, λεπτά φρύδια, μικρά αύ-
τια, μεγάλα έκφραστικά μάτια, άπαλή φω-
νή, δεν είνε παρά ένα κακέκτυπο γυναικό-
ένας «κάπιλος», όπως συνήθιζον να τον δυο-
μάζουν οι γυναίκες έρωτικά.

Η άνδρική όμορφια, η πραγματική, περιο-
ρίζεται στα μάτια ή στο πρόσωπο, στα φρύ-
δια ή στο γεροδεμένο κορμί. Άνδρική όμορφια
είνε η λεβεντιά και η παλληκαριούση, η α-
υτοπεποίθισις και το επιδωλόν...

Ο όμορφος άνδρας του δημοτικού ύτρου
διδυ, για τον όποιον πεθαίνουν οι γυναίκες,
δεν είνε ούτε θηλαγωγής ούτε κοκόλης... Εί-
νε ένας λεβέντης στην καρδιά, που παίζει το
σπαθί στα δάχτυλα και που η παλληκαριού-
ση του κάνει τα μάτια του να λάμπουν...

Γι' αυτό και είνε έτοιμη να πεθάνη γι' αυ-
τόν η καλή του:

— Αυτά τα μάτια, Δίμο μ', τ' έμορφα, τ'
(φρύδια τα γραμμένα
αυτά με κάνουν κι' άρρώστο, με κάνουν και
(πεθαίνω.
Για θγάλε, Δίμο μ', το σπαθί μου σ' ένα χρυσό
μάσε, Δίμο μ', το γαίμα μου σ' ένα φανέλ
(μαντήλι, κλπ.)

— ΤΙ ΑΣΧΗΜΟΙ ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΟΙ ΩΡΑΙΟΙ!

Όλοι οι μεγάλοι καρδιοκατακτητά ήσαν
μέλλον άσχημοι. Έκτος από τον Μπρούμπελ,
που η όμορφία του — άνδρική άθνη — ή-
ταν παροιμιώδης, ο Δον Ζουάν, ο Καζανόβα,
ο Ρισέλι, ήσαν άσχημοί...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Παγώνα μ' — μεταγυμνών τον δρωτό μ',
που μεταφέρ'ς πληθύνον πυρομαχικών εντός μ'.
Μολ γράφ'ς 5τι στενωγορείση στο χωριό...
κι' ότι δεν έχετε ταβέρναν ούτε μαγειριό...
Έμεις ένταθα, δόξα τώ Θεώ, μασσάμε.
(Καθό πρωτεύουσάν οι τον φύσαμε.)

Έχομεν πληθος ταβερνών με μουσικάς,
μερακλαντών κιθάρας και ιταλγκαδικάς.
Πήρα προχτές μίαν φιλαν μ' ασθηματικήν
εις ταβερνείον και ηφ'όρνηθη μουσικήν.

Υπαίθριος ταβέρνα στην Άθήνα
σημαίν' απόλαυσιν Μπετόθεν, τούτον δ'ω το
(μήνη.
Τρώς μουσικώς κη μουσικώς έπίσης έρωτοτρον
(πεις
κη μουσικώς μιλάς εις τα γκαρόνια σ' ό.π
(πής.

Σ οι άπτιγράφω τί ήκουσα μέσ' στην ταβέρνα,
διά να λάδ'ς ιδέαν απ' τα κέντρα τα μουτέρνα:

— «Τα χρυσάνθεμα που μουκόφες
μαραβήκανε απόψε...»
— Μάστορη! Μέσ' στη σαλάτα μου
και κρεμμύδι λίγο κόψε.
— Το χεράκι σου όμως γάθθηκε
και πιά δεν το περιμένω...»
— Μητρο! Το κρασί ζεστάθηκε!
— Μήτε λίγο παγωμένο!
— «Μια δουλίτσα μαυρομάτα
μούπε...

« —Κώστα! Μία ντομάτα!
— Είσαι μικρούλα μου λουλούδι σωστό!
— Βρέ Γιάννη! Μπρόσσκο, πίνεται ποτές ζε-
(στό:!
— «Μια Μεξικάνη...»
— Φέρε και παραγεμιστό κολοκυθάκι ή μελε
(τζανα.

«Ονειρού όμορφία».
— Φέρε και μια πιλαφιά.
— Καρτερό...
— Καρτερό... κείνο το λαδερό...
Φέρε το κακοχρονιάχης!
Τα μυαλά σου που τάχει!

— Έχει δυο χείλια γαρφαλλου χρώμα
και δυο — Αυγά μάτια! Δεν ήρθαν άκόμα!
— Απ' όπου περσέει άκούς μ' ένα στόμα:
Βρέ γκαρόνι! Ούτ' ή φέτα δεν ήρθε άκόμα!
— Τρίαντα μου, Άχι!...

— Το πεπόνι εσώθηκε
Χαίτω, πιάσ' το παιδί.Πάρ'το έξω. Λερώθηκε.
— Ήταν όνειρο! Δεν ήταν αλήθεια!
— Άλλη μια κολοκύθα.
— Η μερίδα ποζ είνε; Δεν άπόρχει δ'ω τάξεις;
— Έγώ καί! Όλοι σαν φασόν!
— Μωρε γκαρόνι!
Τώρα παρόπινο, που δε γυρίζεις μια φορά
(να με κυττάξεις!

Αυτά είνε τα γλέντια μας τα τωρινά μαθής,
Σέ φίλε
— Ο Γιάννης (σουρωμένος από τα προχτές).

Διά το πιστόν:
ΛΑΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

★ Ο κοινός δόραξ λυωμένος μέσα στο νε-
ρό, έμποδίζει τις φανέλες να στενεύουν και
τους ξανθώνει την καινούργια όψη τους.

★ Το έλδι και η άμυγδα άνακουφίζουν πο-
λύ από την φαγούρα που προκαλεί το τσίμ-
πημα των κουκουλιών. Πιο άποτελεσματική ό-
πμη είνε η φορμάλη. Μία σταγόν απ' αυτήν
στασιτά άμέσως την φαγούρα.

★ Το τσίμπημα της σφήκα είνε πολύ λιγώ-
σοφόρο από της μέλισσας. Το καλύτερο
φαρμάκο είνε μια σταγόν άμυγδαλίας.

★ Για να καθαρίσετε μια δερματική πολυ-
θροία την τριέπει μ' ένα όδρο κορδέλι, χτυ-
πάτε έπειτα πολύ ένα άσπραδι σύγυ και α-
λειφετε με αυτό το βέρμα, χρησιμοποιώντας
ένα πανάκι. Κατόπιν σκουπίζετε με μια φανέ-
λα ή μ' ένα μάλλινο πανί.

★ Οι κηλίδες που έχουν άφρίσει οι μύ-
γες επάνω σέ φράσματα άνοιχτόχωρια, σέ με-
ταξωτά, σέ ήπινα άντικείμενα κλπ., μπορούν
να φύγουν μ' ένα άπλο άσπασίωμα. Άν έπι-
να μένουν, τις θρέχετε με σόνιενκμα ή αίθερα,
και τις σκουπίζετε μ' ένα κομμάτι φανέλλα,
έως ότου χαθούν τελείως.

— Άν άφρίσκει, αίθρη, ένα πουλί να
πέση από άεροπλάνο από ύψους 6.000 μέ-
τρων, το πουλί θα φθάση ως το ύψος των
4000 μέτρων σαν πέτρα.

— Στο ύψος όμως αυτό θα μωρήση ν'
άνοίξη τα φτερά του και να πετάξη κατά
βούλησιν.

Μυθολογία

ΣΒΑΝΧΙΑΝΤ, ή χρυσόμαλλη βασιλοπούλα

— Μάννα φοβάμαι, φοβάμαι το θάνατο! Εφώνωζε η Σβανχίαντ και έκανε να τραβηχθεί από τα χέρια της Γκούντρουν.

Μά η γυναίκα του Σίγκφριντ και του Άττιλα, δεν την άφησε. Με μάτια που έλαμπαν σαν τρελά, εφώνωζε:

— Δεν μ'ας μένει τίποτε άλλο παρά ο θάνατος...

Και τραβώντας τη μικρούλα, έπεσε στη θάλασσα.

Πίσω της έκιναν ακόμα τα έρπια του παλατιού του Άττιλα, που τα είχε κάψει πριν λίγη ώρα αυτή, για να εκδικηθεί τον άνδρα της που της έσκότωσε τα αδελφία της. Μέσα στο έρπια αυτά ήταν και τα μικρά πτώματα των δυο άγονιών της, παιδιών του Άττιλα, που τα είχε σκοτώσει για να εκδικηθεί τον άνδρα της. Τι άλλο έμενε παρά ο θάνατος. Δεν ήθελε όμως η Σβανχίαντ να πεταχτεί στη γη πενιάρικη, όπως την πολυαγαπημένη της κορούλα, που την είχε από τον Σίγκφριντ, τον πρώτο της άνδρα.

Η θάλασσα όμως δεν θέλησε να της δεχθεί. Ίσως να λυπήθηκε την όμορφη της μικρής βασιλοπούλας. Καθώς τις έφερε το κύμα στην απέναντι όχθη, τα μαλλιά της Σβανχίαντ έλαμπαν σαν το χρυσάφι, και ο βασιλιάς του τόπου Γιόνακρ, εξύγισσε και τις έπρόσεξε. Μετά την κόρη, έκταξε τη μητέρα. Μαγεύθηκε και από την παράξενη, άγρια όμορφη της Γκούντρουν. Και σε λίγο η Γκούντρουν έπαυσε σε τρίτο γάμο, τον βασιλιά Γιόνακρ.

Η Σβανχίαντ έμεγάλωσε στο παλάτι του Γιόνακρ, σαν ζωτικό λουλούδι μέσα σε σέρα. Όλοι εκεί μέσα την έλατρευαν. Ήταν λυγρή, άσπρη σαν το κρίνο, και τα χρυσά μαλλιά της έφεταν πίσω στην πλάτη της σαν πολυτιμή χλαμύδα.

Η Γκούντρουν απέκτησε με τον Γιόνακρ τρία αγόρια, τον Σόρλι, τον Χάμντιρ και τον Έρπ. Κάνας όμως από τα παιδιά της δεν αγαπούσε σαν την Σβανχίαντ. Ίσως γιατί κανένα από τους τρεις άνδρες της δεν αγάπησε ποτέ όπως τον ήρωα Σίγκφριντ.

Επέρασαν χρόνια εύτυχισμένα. Η Γκούντρουν έδεχασε τους μεγάλους της καμμούς. Τον άδικο καμμό του Σίγκφριντ, του μικρού γιου της Σίγκμουντ, τον αδελφόν της, των δυο μικρών παιδιών του Άττιλα. Όλες αυτές οι συμφορές σαν να κοιμήθηκαν μέσα της. Και έγινε η Σβανχίαντ εικόσιτο χρώμα.

Τότε, σε μία γιορτή, την είδε ο πλούσιος βασιλιάς Γέρμουνρεκ. Την έρωτεύθηκε τρελά. Και σε λίγο έστειλε τον γιό του, που είχε από την πρώτη του γυναίκα, να τη της Γκούντρουν.

— Βασιλιάσά μου ο πατέρας μου θέλει την κόρη σου Σβανχίαντ, να την κάνη την πιο εύτυχη βασίλισσα του κόσμου.

Η Γκούντρουν έδωσε. Της φαινόταν φοβερό να αποχωρισθεί την πολυαγαπημένη της μικρή. Μά πάλι, ως ποτέ θα την κρατούσε κοντά της.

Και έτσι με καρδιά βαρειά, αποκρίθηκε:

— Μεγάλη μου τιμή και χαρά.

Η Σβανχίαντ θα γίνη γυναίκα

18

του μεγάλου βασιλιά Γέρμουνρεκ.

— Τότε, βασιλιάσά μου, θα σ'ας οδηγήσω εγώ τις δυο στη χώρα του πατέρα μου, αποκριθήκε ο Ράντνερ (έτσι λεγόταν το νεαρό βασιλοπούλο), χαρούμενο που είχε φέρει τόσο γρήγορα αποτέλεσμα στην έντολη που του είχε αναθέσει ο πατέρας του.

— Να σου παρουσιάσω την κόρη μου, είπε η Γκούντρουν.

Όταν σε λίγο έφάνηκε η Σβανχίαντ, ο Ράντνερ την έκάλυψε σαν ζαλισμένος. Τα μάτια του εθάμπασαν από την όμορφη της, και τα νεύρα της. Δεν φανταζόταν ποτέ πως ο πατέρας του, πενήντα χρόνων, θα ζητούσε ένα τέτοιο δροσερό λουλουδάκι για γυναίκα. Η Σβανχίαντ κατέβασε τα μάτια και κοκκίνισε ως τ' αυτιά.

Σ' όλο το ταξίδι, ο Ράντνερ έκταξε τη βασιλοπούλα και έκραυγαστάναζε. Η Σβανχίαντ δεν φαινόταν να τον κυττάζει ποτέ. Κρυφαστάναζε όμως και αυτή, και η Βίκι, η ακόλουθός της, το παρατηρούσε και χαμωγούσε.

Όταν έφθασαν στην πατρίδα του Γέρμουνρεκ, ο βασιλιάς υποδέχθηκε τη βασιλοπούλα με μεγάλες τιμές, και σε λίγο έγιναν παντρεμένοι. Κανένας δεν έπρόσεξε πως τα μάτια της νέας ήταν σαν δακρυζόμενα την ώρα της τελετής, και κανένας δεν παρατήρησε πως ο Ράντνερ ήταν χλωμός και τα χείλη του έτρεμαν.

Μόνο η Βίκι τα είδε όλα. Κι όταν σε λίγες μέρες έφυγε ο Γέρμουνρεκ για κάποιο μεγάλο μνηνί, πήγε κρυφά στην Σβανχίαντ και της είπε:

— Σε νοιώθω... Ξέρω πως λυώνεις από έρωτα για τον Ράντνερ. Αυτό θα ήταν το σωστό, να αφήσεις τον πατέρα σου να πάρη τον γιό. Δεν ταίριαζουν τα νεύρα σου με τα γερατιά του Γέρμουνρεκ.

Η Σβανχίαντ έπεσε κλαίγοντας στην άγκαλιά της ακόλουθού της, και ψιθύρισε με αναφύλαξη:

— Ω, αν μπορούσα!... Άν ηταν δυνατόν...

— Έννοια σου, θα τα καταφέρω εγώ, είπε η Βίκι και έφυγε, αφήνοντας την Σβανχίαντ να λυγίσει από άγαστη, φόβο και ελπίδα.

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Η τιμωρία της νοθείας

Δεν περνά ήμερα που να μη διαβάσωμε στις εφημερίδες σειράν όνομάτων άδυνειότατων νοθευτών τροφίμων, που δικαίως καταδικάζονται σε άσχημότερες ποινές από το ασιχρδοκίετον. Το φαινόμενο όμως της νοθείας δεν είναι φρούτο της σημερινής εποχής, αλλά πραγματική κοινωνική πληγή που παρεπηρείτο ο όλες τις εποχές. Με μία διαφορά όμως: ότι άλλοτε η νοθεία έτιμωρείτο πολύ άσχημότερα και μάλιστα με τις πιο άπάνθρωπες ποινές.

Ένα διάταγμα αίτησης, του Λουδοβίκου 11ου της Γαλλίας, του ετους 1841, όρίζει τα εξής:

«Κάθε άνθρωπος που θα πωλήση γάλα νερωμένο, θα τον συλλάμψουν οι κλητήρες μας, θα του χώνουν μέσα στο λαιμό ένα χωνί και μέσα απ' αυτό θα χώνουν στο στομάχι του όλη τη νερωμένη ποσότητα γαλακτος, μεχρις ότου ένας γλαστής ή ένας... κουρεύς δηλώση ότι δεν άντεχει πιά και ότι κινδυνεύει να πεθάνη.

«Επίσης κάθε άνθρωπος που θα πωλήση αγνά κλωθία ή χαλασμένα, θα δένεται στον τοίχο. Συγχρόνως τα χαλασμένα αγνά θα δίδονται σε μικρά παιδιά ά της συνοικίας, για να του τ'α πετούν στο πρόσωπο και να κάνουν τον κόσμο να γελά.

«Εκείνος που θα τολήση να πουλήση βούτυρο το όποιο θα περιέχη άγριογονόγυλας, χαλκήεις ή άλλες ξένες ουσίες, θα δένεται ημίγυμνος στον τροχό. Έπειτα θα τον άδειφουν με το βούτυρο αυτό και θα τον άφηνουν έκτεθειμένο στον ήλιο, έως ότου να λυώση το βούτυρο. Συγχρόνως θα τον λαο να τον όβριση με ότε κομμητικά έπιθετα προτιμή. Εάν ο ήλιος δεν καίη άρκρτα, τότε θα τον πηγαίνουν έμπρός στο τζάκι της μεγάλης αίθουσής της φυλακής και θ' άνάδουν όσο το δυνατόν με γαλύτερη φωτιά.»

Πως επείτα η Βίκι και έφηκε τον Ράντνερ. Το νεαρό βασιλοπούλο της ώμολόγησε πως άγαπάει την Σβανχίαντ τρελά. Και σ' αυτό τον υποσχέθηκε βοήθεια η Βίκι.

Αμέσως μετά πήρε το πιο γρήγορο άλογο του παλατιού και έτρεξε να έρη τον Γέρμουνρεκ, μακριά από δασος, όπου κινηόυσε.

— Προδοσία! του έφώνωζε χλωμού. Ο γιός σου και η γυναίκα σου σκέπτονται να σε άτιμάσουν.

Ο βασιλιάς άκουσε κίτρινος άπό θυμό την καταγγελία της και της γυναίκας.

— Έπειτα, έφώνωζε με φωνή σκληρή:

— Να σταματήση το γυνήγι... Έσύ, λοχαγέ, να τρέξεις να συλλάβης τον γιό μου Ράντνερ και να τον κρεμάσης. Άμέσως!

Την έκτάσαν οι ακόλουθοί του με τρόμο. Κάτι έτόλμισε να πη ο λοχαγός, μά ο βασιλιάς ούρλιαξε:

— Δεν άκουσες τί είπα; Να π'ες να τον κρεμάσεις! Θα περιμένο έδω να μου φέρης την είδηση ότι δεν έ.

— Έφυγε ο λοχαγός και σε κάμψη άρα έγύρισε πίσω χλωμός.

— Η διαταγή σου έκτελέσθηκε, ψιθύρισε.

— Και τί είπε ο προδότης ο γιός μου; ρώτησε ο βασιλιάς άγρια.

— Τίποτα, άποκρίθηκε ο λοχαγός. Μόνο μου είπε να σου δώσω αυτό.

Και ο λοχαγός έδωσε στον βασιλιά ένα νεράκι ζωντανό, αλλά έντελώς μορμένο.

Το έμαθους μοναχός του, πριν πεθάνη, ψιθύρισε ο άξιωματικός.

— Ήταν άνταρτικιστικό το θέαμα του μορμένου πουλιού. Ο βασιλιάς το κυτάζε κάμψη άρα, και μετά είπε, με φωνή πνιγμένη:

— Καταλαβαίνω πολύ καλά τί θέλει να πη μ' αυτό ο γιός μου. Πως τώρα, με τον θάνατο του άφου δεν έχω άλλο παιδί, θα μείνω και έχω γυνός και έρμος σαν το μορμένο αυτό όρνεο.

Κανένας δεν άποκρίθηκε και ο βασιλιάς έδιάδωσε σ' όλην τα μάτια την άποδοκιμασία για την πράξη του. Αυτό τον έθύμωσε πιο πολύ.

— Εμπρός! Να γυρίσωμε στο παλάτι, έπρόσταζε άγρια.

Προχώρουν με καλπασιμό προς το παλάτι. Όταν έξυγισαν σ' ένα δασάκι, είδαν τις γυναίκες της Σβανχίαντ άνοητες για το δράμα που είχε συμβή μέσα στην πόλι, να παίζουν. Ο Γέρμουνρεκ σταμάτησε.

— Που είναι η γυναίκα μου; ρώτησε.

— Έκει, στο ποτάμι, του άποκρίθηκαν Λούζει τα μαλλιά της.

Εγύρισε το όλογό του προς το ποτάμι ο βασιλιάς. Και πραγματικά σε λίγο καί άστραψε σαν χρυσάφι στον ήλιο. Ήταν τα μαλλιά της Σβανχίαντ, που τάλλουσε

στο καθάριο νερό. Καθόταν στο γρασιδί και φαινόταν έτσι με τα μαλλιά λυτά, σαν νεράιδα. Παρέκει, η μητέρα της την έκαμάρωνε.

Ο βασιλιάς σταμάτησε μία στιγμή. Και έξαφνα γύρισε πίσω στους ακόλουθούς και έπρόσταζε:

— Θα περάσετε όλοι με τα άλογά σας από πάνω της. Αυτό το τέλος άξίζει στην άπιστη...

— Εσάστισαν οι πολεμιστά. Μά ο ίδιος ο Γέρμουνρεκ έδωσε το παράδειγμα. Έσπρουνάσε το άλογό του και έπέρασε πρώτος επάνω από την νεμένη γυναίκα.

Δεν έτόλμησαν να μνη ύπακούσουν οι άλλοι. Και έτσι, έκοσι άλογα έπέρασαν επάνω από τη χρυσόμαλλη βασιλοπούλα. Όταν τέλειωσε αυτή η άγρια θανατική έκτελεση, η Γκούντρουν, που έτρεξε σαν τρελή, είδε το νερό του ποταμού ματωμένο, και στο γρασιδί τα μαλλιά της Σβανχίαντ, τα δαλάνισα, βουτηγμένα στο αίμα...

Το κατά λευκό της κορμί, που ήταν δροσερό σαν το λουλούδι της άνοιξης, ήταν κομματιασμένο στο χώμα.

Σαν να την έκονηούσαν δαίμονες, έφυγε η Γκούντρουν από τη χώρα του Γέρμουνρεκ. Έφθασε στο παλάτι της, με μάτια που έλαμπαν σαν φωτιές. Τα χείλη της έτρεμαν καθώς έφώνωζε:

— Σόρλι, Χάμντιρ, Έρπ!... Έλάτε! Ζωστήτε τα άρματα!

Τα τρία αγόρια της έτρεψαν κοντά της. Ήταν σ' όλην παιδιά άκόμα και μόλις είχαν άρχισει να φορούν τα άρματα.

— Η Σβανχίαντ, η αδελφή σας, τους έφώνωζε τρελή από πόνο η Γκούντρουν δεν ύπαρχει πιά. Την είδα αμτατοκλιμένη. Το νεανικό της κορμί το είδα κομματιασμένο κάτω από τις άπλες των άλόγων του Γέρμουνρεκ.

— Μά απ' όλα λυτήθηκα τα χρυσά μαλλιά της. Έκδικηθήτε!... Έκδικηθήτε!

— Τι θέλεις να κάνωμε έμείς; της είπαν με φόβο τα παιδιά. Έμεις είμαστε μικρά παιδιά άκόμη.

— Άν πάτε και θ' σκοτώσετε τους φονιάδες της Σβανχίαντ!

Κυτάχθηκαν τα άδελφία σόβαρά και ο Χάμντιρ άποκρίθηκε:

— Μάννα, θα γίνη το θέλημά σου. Μά το ξέρεις καλά πως δεν θα μ'ας έρωσθή.

Τους είδε η Γκούντρουν άδάκρυτη να φύγουν τους τρεις γιούς της.

Και σε λίγες ήμέρες έμαθε τον τραγικό τους θάνατο. Τα τρία δυστυχισμένα παιδιά δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε άλλο, παρά να δώσουν το αίμα τους για τον θάνατο της αδελφής του. Μόλις έφθασαν στην αλή του Γέρμουνρεκ, τους συνέλαβαν και τους έσκότωσαν με λιθοβολισμό.

Έτσι, για τα χρυσά μαλλιά της Σβανχίαντ πήγαν χαμένα και τα τρία της άδελφία. Για έναν πόθο της νεαρής βασιλοπούλας, σκοτώθηκαν τόσο πολλοί.

Και έτσι έκληρισε και η γενιά των Νιμπελούγκεν, που είχαν την κατάρα του δαχτυλιδιού, γιατί το είχαν πάρει με τον άδικο φόνο του Σίγκφριντ.

Κι έδω τελειώνει η ιστορία του περιήμου αυτού δαχτυλιδιού και των Νιμπελούγκεν.

ΓΙΟΧΑΝΝΑ ΛΕΖΕΡ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Οι πλούσιοι βρίσκουν συγγενείς και στις πιο μακρινές χώρες, οι φτωχοί δεν βρίσκουν ούτε μεσα στο ίδιο το σπίτι τους.

Οι φυλακές είναι κλεισμένες μέρα και νύχτα, και όμως είναι πάντα γεμάτες. Οι έγκληματες είναι πάντα άνοιχτες, και όμως έλαχι στους δροσκούς έχει μέσα.

Καλούμενος δεν είναι το που φαίνεται κανείς καλύτερος από τους χειρότερους του.

Ο άνθρωπος μπορεί να όπο φέρη τις χαρές, τις θλίψεις και τους πόνους άνα ένα σημείο. Πέρα απ' αυτό παύει να αισθάνεται με την πρώτη ένταση.

Συχνά συμβαίνει στον άνθρωπο να αναζητά την εύτυχία του κάτω από τον ίδιο τόπο που ψάχνει να έρη τα γυαλιά, τα όποια έχει επάνω στη μύτη του.

ΤΟ ΜΠΑΝΙΕΡΟ

Καταθυμωμένη η Ζαμφώ με την κουινιάδα της πηλ, την Τερψιθέα.

Όρθια στο κατώφλι της πόρτας, τάλεγε στην Μαρουδή την Μπατίσκα:

— Η άκριβία της, Μαρουδή, δέ έρσιόκεται πη γή, στην οίκουμενη.

— Μά τι σούκανε πάλι;

— Άκου, να σ'α πω με τη σειρά. Λέγε γρήγορα, καμμένη, γιατί θά πάω να μπουλώσω, τοιάτες από το μανάβη και φοδύμαι να μνη του σωθύνε.

— Το λοιπόν, η Τερψιθέα είχε ένα κομμάτι μεταξωτό καναρί, και τώδεα μία μέρα που άνοιξε το φορτσέρι της, για να ρίξη καφταλίνη. Τ'α είπα τότες: Καμμένη Τερψιθέα, αυτό το χαρεδάκι δέ μου τ'δινεις, να κάνω μια ρομππίτσα στη μεγάλη μου κόρη; Θα το ήρρη Ισά... Ισά. Έσύ τι θά το κάνης. Δέ σου φτανει να κάνης ούτε ένα ρουσιακί.

— Έ! Δέ σ'αδώσω.

— Χαράς το! Μπαρτέ τον καμμόρα!

— Γυρίζει και μου λέει, Μαρουδή μου, με μία πικά η φαρισκοστούρη. Έγώ δέ ήπια να άκομας, για να με κληρονομήσουνε τ' άνηψια μου. Άμα θά πεθάνω, πάρτε τα όλλα, μά όσο ζώ, δάστα γέρο δάστα!

— Ήθελό λοναί!

— Ά σου άλλάδε λόγω, να με έβης στραβή! Καλά, κερά μου, στη λέα τότες, δέ σε 'πανε καμμούρα για να πικαρσώ.

— Ήθελα να τη χαρμάσω, για να εινε μελοχρονή και το κίτρινο της π'αει. Ξέρεις λοιπόν τι μου άπάντησε η σφήκα; Κι' έγώ μελοχρονή είμαι.

— Καλέ, μη μου το λές!

— Μαί, ναι, μελοχρονή είναι η καραμπίγια τιμένη, η μπαγιάτικια πέγγα, το ζυλοκάρου νο, η ψωφία γάτα.

— Κι' έσύ μη συχίζεσαι, Ζαμφώ, πιά! Λόριο να πεθάνω, όσλα θά τ'α πάρε.

— Δέ έβλεω το θάνατο κανενός. Μαρουδή μου. Ξένο κήπο π'αίτεις, ν' άνδρής ο δικός σου. Μά θά στη το π'αίρωσώ αυτό που μου άκουε.

— Και δέ μου λές, τι τόκανε το μεταξωτό; Θα σ'α πω και θά σ'ακούς στα γέλια. Τά, ρρακε και τώκανε μπανιέρο. Άφρη έχει ένα, ήρραψε λέει αυτό για να νάνε μοντέρνο. Άκούς π'αματά;

— Μά τώρα για μπάνια είναι πιά η ηλικία της;

— Έτοιμάζεται να πάη και σήμερα με τη Φωτεινή την Ιστανούδα. Ότι είναι η βρωμούσα, είν' κι' εκείνη η άκλουθούσα!

— Εκείνη τη στιγμή έφάνηκε η Τερψιθέα μ' ένα δέμα στο χέρι.

— Καλημέρα, Μαρουδή μου, τί κάνεις; Εύχαριστώ, Τερψιθέα μου. Καλέ πορ' π'ας τόσο μπανιέρο;

— Σ'α μπάνια με τη Φωτεινή. Καλέ, από τ'α ζέστες έφέτος ήγμισα θρωτίδα.

— Τότες να π'ας, θα σου κάνη καλό η θάλασσα. Άμε στο καλό και μία βουτιά για μ'ας.

— Η Τερψιθέα έφυγε κι' η Ζαμφώ έσπασε τα δυο της χέρια και την έμοιούσανε από π'αω:

— Ναι! Άλτες νόχης, να σου φέγγουνε, βρωμοχωντορή!

— Η Μαρουδή, που άγαπούσε το κουτομπολιό είπε:

— Την είδες, καλέ; Τη Ζωή τη θ'άνθρωπος. Τι καρδιάς έχουνε μερικές μερικές, καρφί δεν τ'ας κάβεται. Αυτή, καλέ, το Μισίρι να κάδεται, στραγαλάκια θά πουλά! Θέ μου, συ, χάρσε μου!

— Η Ζαμφώ δέ μιλούσε, μά ήτανε μαρουτί μονόχως.

— Σε μία στιγμή, έφώνωζε:

— Άχου!

— Τ'είνε;

— Ήξεχασε πως έχωμε δρόματα τ' Άγού. Σου, κι' ήρρη στα μπάνια.

— Άρτα πιά δεν τα παρατηρούνε έδω, είπε Μαρουδή.

— Έμεις, θρωσάι; Ποτές δεν ήπηνάινωμε στα μπάνια όυτε ήλουζώμασε τ'α πρώτες μερες τ' Άγούστος, π'αίτε δ'α δρόματα. Γιατί γεμίζει το πετόι τ'αρούς και τα ρούχα ακί ζουνται.

— Έξόν πιά, αν ήτανε άνάγκη ήπαίριναμε ματίς μας ένα καρφί και το ρίχναμε στη θάλασσα πριν να πέσωμε.

— Καλά λές!

— Σαν έγύρισε η Τερψιθέα, το θρόδο, η Ζαμφώ της είπε:

— Καλέ ήξεχασε πως σήμερα είναι δρόματα και δεν ήπηνε να π'ας στα μπάνια; — Άχου! Μ'αδούσε απ' το 'σού!

— Έσύ πιά ξεχνάς, Χριστιανή μου! Σε ά

Τό λασκινί τοῦ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΗΘΕΛΑ ΝΑΜΟΥΝ...

“Ηθελα νάμουναι, παιδιά, τι νάμουναι δέν έζρω, αυτούς τους μέρες τους κακοδες για να μην ύποφερω.

“Ηθελα νάμουναι πρόδοτο να ζώ σε βοσκοτόπι, να τρώω χόρτα δροσερά και να την κάνω τόπι.

“Ηθελα νάμουναι ο Άδάμ, να μη φορκω ρούχα, να μην ύπαρχουν και παιδιά να μου φωνάζουν... γιούχα.

“Ας ήμουν κι' ένας μαθητής (της) στο τωρινά τα χρόνια, για οικονομία νάβασα κοντά τα...πατιελόνια. Και νάμουν μάλιστα απ' (αυτούς) ούδέποτε διαδάζουνε, ώστε γραμμή οι καθηγητές (ταί) ...κουλούρες να μου (θάζουνε).

“Ηθελα νάμουν γάιδαρος (ρος), άγαπητοί μου φίλοι, για να μου λέν: τον (Μάτο) ζήσε να φάς...τραφούλι! ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

λό σου. Δεν ήπηνε μ'αφανε κανένα καρφί, να ρίξης στο νερό π'αόδο πέσης;

— Δεν το ψήφισα!

— Αυτές τ'αυ κουτομπάδες να μην τ'αυ κάνης κι' ό τι φέρν' η ώρα δεν τ'α φέρν' ο χρόνος. Δύσκολο είναι να γεμίσω το κορμί σου τ'αυ πες και τα ρούχα σου!

— Εκείνο το θρόδο, η Τερψιθέα π'αίτησε με άγισμό και έξέγαλε καλά τα μπανιέρια της με γλυκό νερό, και τ' άπλωσε στ αυλιόδακι να στεγνώσουνε.

— Η Ζαμφώ, χωρίς να χύση καρμό, πήρε ένα ευραφάκι και έκανε το μπανιέρο γεμάτο τ'αυ τ'αυ χαρτακιές.

— Σαν ήλγε να το πάρη η κουινιάδα της, το έρρη σωστό δίχτυ. “Έβλεπε τις φωνές: “Άχου! Σουράφι! Πάει το μπανιέρο!”

— Η Ζαμφώ έτρεξε άνδρική ταχά.

— Τι είναι καλέ;

— Νά, δέ χάλαε!

— Ήθελ! Δέ σ'αλέγα εγώ; Άμέ, δρόματα ήθελες να π'ας στα μπάνια! Τι να γίνη, άπομο νη. Καλά στο μάτι σου, παρτα στο κεφάλι σου!

ΤΑ ΒΑΒΑΝΑ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΚΟΥΚΟΥΝΑΡΙΑ

“Ο Καραμπέτ με τη Σουρπούτσα έπιστρέφανε άργα - άργα από το Άρτινέκη.

— Στο πεζόδρομο του Άγιου Λούκα, η Σουρπούτσα παρετήρησε δυο ανθρώπους που είχαν μέσα σε σακκία κάτι:

— Καραμπέτ, τ'αφίμος ένετα!

— Τι πουλάς, μουστέρη; ρώτησε ο Καραμπέτ.

— Κακουνάρες, άφεντικό, διαλεγμένες και ξερές.

— Ο Καραμπέτ έγούρλωσε τα μάτια και έκταξε τη Σουρπούτσα.

— Άμάν, Καραμπέτ, κουκουνάρια καλός είναι. Θυμάσαι στο Σμύρνη τ'αφίμα; κουκουνάρια πολύ παχύ ένετα!

— Ο Καραμπέτ νομίζοντας πως οι κουκουνάρες που τ'αλούσε ο χωριάτης ήταν από κείνες που δγαίνει το κουκουνάρι, όπως ήξερε στην πατρίδα του, ρώτησε:

— Πάσο ντίνεις τα μιά;

— Μιά; Τι λές άφεντικό. Με την όκα τις πουλάει.

— Η Σουρπούτσα έτοιμήσε στο μπράτσο τον σούκο.

— Καραμπέτ, είπε σ'α, πολλές να π'αυ, μπισκοτίνια να ένετα!

— Πόσο ντίνεις το όκα;

— Έξη δρομάς για σ'ένα, άφεντικό, μη μου κόμης δεκάρα, να χαρής την κερά, — Έξη ντραμές!!!

“Ο Καραμπέτ και η Σουρπούτσα άλλη λοκ'ατάθηκαν π'αρη.

— Έξη, άραχέμε η όκα; Τζόμπα!

— Μεάλος είναι, μπέ;

33ον

Σ ΚΕΛΕΤΟΣ

Μία κατακλιση άμαξα όμως, που διασχί-
ζει μέρα μεσημέρι τους δρόμους του Παρι-
σιού, προκαλεί πάντοτε την προσοχή όχι μόνον
των περιόρων, αλλά και αυτών των άστυ
νομικών ακόμη.

Και πράγματι. Την στιγμή που η άμαξα ε-
στρεψε τη γωνία της οδού Λαρόζ, για να
μπή στο στενό του Άγιου Βικεντίου, έρε-
θηκε αντιμετώπιση μ' ένα αστυνομικό όχημα, ου-
ποδουμένο από δυο αστυνομικούς.

Ο αστυνομικός εκείνος ήταν ο ύπασι-
νος Ζερρουά, ο οποίος, εϋθός ως έριξε τα
έλεμμάτα του επάνω στην κατακλιση άμα-
ξα και ίδιος επάνω στο πρόσωπο του άμα-
ξά, στο οποίο διέκρινε χαρακτηριστικά κά-
κου, που, ύπαυε, έμελλε να γίνει με μια έπι-
τακτική χειρονομία, διέταξε τον άμαξά να
σταθή, πράγμα που ο άσιαιος Λιντερ, έρε-
θηκε στην ανάγκη να κάνει.

Επλησίασε μετά ο Ζερρουά και προσπά-
θησε να παρατήρησι στο έσωτερικό της άμα-
ξας από την πόρτα, χωρίς να το κατορθώσει
όμως, γιατί τα έσωτερικά παρατεταγμένα εί-
χαν κατεδαφισθ. Μετά στράφηκε προς τον ά-
μαξά και ρώτησε:

— Άπο ποδ έρχεσαι;
— Ο Λιντερ σκεφθηκε ότι έπρεπε να κάνει
δυο πράγματα. Πρώτον να φωνάξη τόσο δυνα-
τά ώστε ν' ακούη τις απαντήσεις του και ο
Φουλταν που έρισκταν μέσα στ' άμαξά για
να οδηγήσθ στο τι πρέπει να κάνει και δεύ-
τερο να κερδίσι καιρό για να μπορείσθ στο
μεταξύ ο Φουλταν να σκεφθί να βρή τον πρό-
πο με τον οποίον θα απέφυγαν τον κίνδυνο.

— Άντι ν' απαντήσθ λοιπόν στην ερώτησι του
ύπασι-
νου, έλεγε:

— Μίλα πιο δυνατά, κύρ άστυνόμ. Ά-
κούω κομμάτι θορυλά.

— Έγώ σ' έρω, γιατί η πόρτα της άμα-
ξας είναι κλειστή. Μετά στράφηκε προς τον ά-
μαξά και ρώτησε:

— Άπο ποδ έρχεσαι;
— Ά, από ποδ έρχομαι; Έρχομαι από δυο
ώρες δρόμο μακριά. Άπο τα περιχώρα. Ά-
πό το σπίτι του κ. Μπαλντ.

— Μπαλντ... Μπαλντ... Ποιος είναι αυτός;
— Τι είπες, κύριε άστυνόμ; Άνάθεμα την
κουφαρά μου... Πάλι δεν άκουσα καλά.

— Ο Ζερρουά άρχισε τώρα να ύπαυε, ότι
μπρός του είχε πράγματι ένα κατεργά-
ρη και αντί να έπιμειν στην πρώτη του ε-
ρώτησι, τον έρωτησε απότομα:

— Έχεις επιβάτες μέσα στην άμαξα;
— Στην ερώτησι όμως εκείνη δεν έπρόφθα-
σε να απαντήσθ ο Λιντερ, γιατί η πόρτα της άμα-
ξας μισόνοιξε και ο Φουλταν, που προεβόλε
το κεφάλι του έλεγε:

— Άλλά, πρόσ Θεοδ! Γιατί μ'άς έσταματή-
σατε, κύριε; Νομίζετε λοιπόν ότι οι κακοή-
γοι περιφέρονται, μέρα μεσημέρι, μέσα στους
Παρισιανούς δρόμους; Έρωτάς ποιος είναι ο κ.
Μπαλντ; Περιεργώ! Τόν κ. Μπαλντ, τόν έπι-
σκοπικό επίτροπο, τόν γνωρίζουν όλοι. Και αν
δεν τόν γνωρίζετε έσως, τότε σημαίνει ότι
είσατε νέος στην ύπαιθρο. Ποιος είναι ο επιβά-
της της άμαξας; Έν πρώτοις έγω! Ο άδελφός
Άντουαν, ιδιαιτέρως γραμματέας του καρδινά-
λιου.

— Αλδισιμώτατε, έλεγε με κάποια ταραχή ο
Ζερρουά. Με συγχωρείτε, για ό,τι έγινε ο
μωός δεν φταίω έγω.

— Άλλά ποιος;
— Ο ήλιος άμαξάς, που έπρεπε από την
πρώτη στιγμή να μόν δώση να κατάλασθ.

— Ο άμαξάς! Ά, να, είναι λίγο θαρραλός.
Άναγκασθηκε όμως να τόν πάρω, γιατί,
έλεπετε, κύριε άστυνόμ, είναι ο μοναδικός ά-
μαξάς των περιχωρών.

— Ο Ζερρουά, τόν ύπασιος όλες οι ύπασιες
22

είχαν διαλυθ. τώρα, έχαμογέλασε και έλεγε:
— Έλπίζω ότι η αιδεσιμότης σας δεν θα μνη-
σικαρή μαζί μου, διότι, χωρίς να τόν θέλω, έ-
γινε άφορη να άρροπορήσθ λιγάκι.
— Ά, όχι θέλας.
— Έχαμογέλασε τώρα και ο Φουλταν και πρό-
σθεσε:

— Σ' ένα άδελφ, κύριε άστυνόμ, δεν έπι-
τρέπεται ποτέ να είναι μνησικαρός. Όπως
ποτέ, τώρα θα έμεθα πιστεύω έλεύθεροι να έ-
ξακολουθήσθ το δρόμο μας.

— Βεβαίως.
Και ο ίδιος ο Ζερρουά έστράφη προς τόν
άμαξά και τόν διέταξε να έξακολουθήσθ τόν
δρόμο του. Ο Λιντερ έμείωσε άμέσως τα άλο-
γα του και άπομακρόνηκε θιαστικά, ενώ με-
σα στην άμαξα ο Φουλταν έλεγε στην πριγ-
κήτισσα, που είχε καρφώσει επάνω του έλεμ-
μάτα όλο μωός:

— Ήσυχασε, Έλγα.
— Η πριγκίπισσα τινώθηκε με μανία, μάταια
προσπαθώντας να απαλλαγ. από τα δεσμά και
το φιάσκο, που την έμπούσε να μιλήσθ.

— Ο Φουλταν όμως την άναγκασε να μείν. και
πάλι άκίνητη και της έλεγε:

— Πονείς;
— Ή Έλγα δεν μπορούσε να άπαντήσθ. Έ-
ξηκόντισε όμως νέες άσπράδες μίους και όρ-
γής από τα μάτια της.

— Άγαπήτη μου Έλγα, έξηκόντισε ό-
στος ο Φουλταν με ύφος προστάτου, σε πέν-
τε λεπτά της ώρας θα έχη τελειώσει και η
περιπέτειά σου αυτή. Και μετά δέκα λεπτά της
ώρας θα έρισκας στο μέρος όπου δεν θα κα-
τορθούσαν να σ' άνακαλύψουν όλες οι άστυνο-
μίες τού κόμμου.

Στό μεταξύ η άμαξα, χωρίς κανένα έμφο-
διο πιά, έξακολουθούσε τόν δρόμο της, φέρον-
τας τούς άιχαλωτούς τού άκόκκινου άαχτυλι-
δίου προς τόν μέρος όπου έρισκταν η προς
τάς Παρισιανές ύπνομους κάδοος.

Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ ΚΙΓΙΩ

— Παρακαλώ, ήθελα να έδωλα τόν κ. Κι-
γιώ, τόν συμβολαιογράφο. Μπορείτε να με ά-
ναγγέλετε;

— Την ερώτησι αυτή άπέτεινε κομψός, νεαρός
και εύγενής κύριος προς ένα ύπαλληλο τού
συμβολαιογράφου Κιγιώ και έπεριμενε ήυχους
στην απάντησι που και τού έδόθη άμέσως.

— Αυτή τη στιγμή άδούνατο. Είναι, έλεπε
τε, η ύπόθεσις Βαλερύ, που τόν άπασχολεί ά-
πό χέρος τού πρώτου.

— Μα κι έγω για την ίδια άκριβώς ύπόθεσι
έρχομαι.

— Τότε διαφέρει τόν πράγμα, κύριε. Μοδ δι-
δέτε, παρακαλώ, τού έπισκεπτήριό σας; Θα δώ-
σω άμέσως στον κ. Κιγιώ.

— Ο έπισκεπτής έδωσε από ένα κομψό χαρ-
τοφύλλο τού έπισκεπτήριού του, επάνω στο ό-
ποιο, κάτω από ένα στέμμα διαβάζταν τόν ό-
νομα:

— «Κόμης Μάξ ντε Λαντάν».

— Δώσατέ το στον κ. Κιγιώ, έλεπε στον
ύπαλληλο, και θα με δεχθ. άμέσως.

— Ο ύπαλληλος έφυγε και μετά δυο λεπτά έ-
πέστρεψε χαμογελώντας.

— Κύριε κόμη, έλεγε, ο κ. Κιγιώ σας περι-
μένει. Όρίστε να σας οδηγήσω στο γραφείο
του.

Λίγες στιγμές άργότερα ο κ. ντε Λαντάν
έμπαινε σ' ένα πολυτελέστατο γραφείο, όπου
τόν έπείριμεν ο συμβολαιογράφος κ. Κιγιώ, έ-
νας έξηκόντις περίπου, με άσπρη γενειάδα, ο ό-
ποιος, στο άντικρυσιό του έπισκέπτου του, έ-
σηκώθη από την θέσι του, έχαιρέτησε με κλί-
σι τού έσφαλ. και ρώτησε:

— Έχω την τιμή να μιλά προς τόν κύριο
κόμητα...

— Μάξ ντε Λαντάν.

— Μεγάλη μου τιμή, κ. κόμη. Εύχαριστήσθ
παρακαλώ, να καθήσθ.

— Ο κόμης έκάθισε άκριβώς άπέναντι από
τόν συμβολαιογράφο, έχαμογέλασε και έλεγε:

— Αισθάνομαι και έγω έξαιρετική εύχαρί-
στησι, κ. Κιγιώ, που έκαμα την γνωριμία
σας. Μήπως όμως ύπάρχει φόβος να μ'άς ά-
κούσθ κανείς;

— Άπολύτως κανείς.

— Άγαπητέ, κ. Κιγιώ, πρέπει να έξέρετε,
ότι αυτή την ερώτησι την κάμω προς τόν δικό
σας συμφέρον. Έκείνο ποδ σας πω δεν πρέ-
πει να τόν άκούσθ κανείς. Άπολύτως κανείς.

— Ο κ. Κιγιώ έδοκίμασε στυγμιαώς την συ-
κλήσι κάποιος έλαφρός ταραχής, την οποίαν
όμως κατορθώσε να άποκρύψ. από τα μάτια
τού έπισκέπτου του. Συμφωρυώθηκε ωστόσο κι
άπληγος:

— Κύριε κόμη, σ' αυτό έδώ τόν μέρος οι
πελάτες μου μόν κόμουν τις πιο έμπιστευτικές
άνακοινώσεις. Και τόσο καιρό δεν έχω καμ-
μία άφορη να πιστεύω, ότι έκτος από μένα
άκούει και άλλος όσα λέγονται έδώ. Μπορείτε
λοιπόν να μιλήσετε έλεύθερος.

— Ααμπρ.

Ξαπλωθηκε άνετώτερα επάνω στο κάθισμά
του ο κόμης ντε Λαντάν και έλεγε:

— Όλο τόν Παρίσι!
— Ο κόμης ντε Λαντάν έχαμογέλασε με πεί-
ριεργή έκφρασι και άπληγος:

— Άλλά φίλατέ μου, έγω δεν έζητούσα
τόν συμβολαιογράφο Κιγιώ.

— Ποιον λοιπόν έζητούσατε; ρώτησε ταρα-
γμένος ο συμβολαιογράφος.

— Έζητούσα έναν κατεργάρη, μά πολύ έ-
πιτήδειο κατεργάρη, που, αφού έβρασε θάυμα-
σια στην Άμερική, ήλθε και έγκατε... έθ. έδώ.

— Κύριε κόμη! φώναξε ο συμβολαιογράφος.
Δεν πιστεύω να ήλασε έδώ για να μου μιλή-
σθ για τις άναζητήσεις αυτές.

— Ο Λαντάν έχαμογέλασε πάλι και έλεγε:

— Άπτασθε, άγαπητέ κύριε, Γι' αυτό ά-
κριβώς ήλας έδώ. Έχετε την ύπομνησι να μ' ά-
κούσετε;

— Ναι, σας άκούω.

— Ο κόμης Λαντάν έδωσε, από την τσέπη
του μία χρυσή σιαροσθήκη, την άνοιξε, την
πρότεινε και ρώτησε:

— Καπνίζετε, κ. Κιγιώ;

— Όχι.

— Μπας; Έπαύσατε τόν κάπνισμα;

— Δεν έκαπνισα ποτέ μου, κ. κόμη.

— Πισθόν. Έγώ ωστόσο έξακολουθώ να κα-
πνίζω.

— Άναψε ένα άρωματισμένο τσιγάρο, έκάπνισε
λίγο και μετά έλεγε:

— Πρό τριών ετών, λοιπόν, κύριε Κιγιώ, ή-
μουν στην Άμερική. Και κατά τόν διασπημα
της εκεί διαμονής μου ξέρετε τι τρομερό συ-
νέβη;

— Όχι.

— Θα σας τόν πω. Ή Τράπεζα της Φλωρί-
δος, μία ιδιωτική Τράπεζα, διευθυνόταν... έ-
ρετε από ποιόν, κ. Κιγιώ;

— Όχι.

— Διευθυνόταν από ένα αξιόλογο άνθρωπο,
τόν Έντουαρν Φορτνερ, που είχε ως πρώτο γραμ-
μάτιό του ένα Βέλγο. Ένα καθάρια κυριο-
λεκτικό, που ώνομαζόταν Λεοπόλδος Σαλπι-
νύ... Σαλπινύ, μάλιστα.

Στό άκουσιό του όνοματος αυτού ο συμ-
βολαιογράφος Κιγιώ έγινε με μιάς κατάχλω-
μος. Και με φωνή άτόλημη και τρεμάμενη ρώ-
τησε:

— Λοιπόν;

— Μία νύχτα λοιπόν αυτός ο Λεοπόλδος Σαλ-
πινύ είχε μεταβ. στο σπίτι τού διευθυντού της
Τράπεζας για να συνεργασθ. επάνω σε μιά
συσσώρη ύποθεσι.

— Μετά; ρώτησε με άγωνία ο Κιγιώ.

— Κάμε λίγη ύπομνησι, άγαπητέ μου κ. Κι-
γιώ, και θα τόν μάθ. όλα.

Και πράγματι, μετά μίσης ώρας άφ'ηλσι,
κατάχλωμος ο Κιγιώ έμείωσε από τόν κόμη
ντε Λαντάν, ότι τη νύχτα εκείνη ο γραμματέας
Λεοπόλδος Σαλπινύ έδολοφώθηκε μ' ένα στυλ
τόν τραπεζίτη, άφηρεσε από τόν χρηματικό
όωτιό του φόροσθ διακαιετες χιλιάδες όόλλω-
ρια και μετά πολλές περιπέτειες έφθασε στο
Παρίσι, όπου με τα δολάρια τού δολοφονήθη-
τος τραπεζίτη άγόρασε την θέσι ενός συμβο-
λαιογράφου...

— Την θέσι ενός... ρώτησε καταταραγμέ-
νος ο Κιγιώ.

— Ένας συμβολαιογράφος, και σήμερα όνο
μάζεται Κιγιώ! κατέλγ. με οτακτικό χαμόγε-
λο ο κόμης Λαντάν.

— Άνάθεμα σ'εί έρυχθήκε μανιασμένος τώ-
ρα ο συμβολαιογράφος. Γι' αυτό λοιπόν ήθελε
έδώ;

Και έκαμε να όρμησθ κατά τού έπισκέπτου
του, χωρίς όμως και να προφθάσθ να κάμ. τί
ποτε.

— Ο κόμης Λαντάν, που είχε μαντεύσει τούς
σκοπούς του είχε λάβει και αλτός τα μέτρα
του και με ταχύτητα κεραυνού έσυρε τόν περ-
ιστρόφ. του και τόν έπρότεινε κατά τού συμβο-
λαιογράφου λέγοντας:

— Άγαπητέ μου φίλε, έγω δεν έμεινα σάν τόν
τραπεζίτη της Νεας Υόρκης. Έμένα δεν με
σκοτώνουν. Έγώ είμαι από εκείνους που σκο-
τώνουν. Και θα σου πιάξω τα μυαλά χωρίς
κανένα διαταγμό, αν δοκιμάσθ να έπαναλά-
βης τόν άηδ. σου αυτό πειραμά.

Έκάθισε και πάλι στη θέσι του και κρα-
τώντας πάντοτε τόν όπλο στο χέρι:

— Κύριε Σαλπινύ, έλεγε, θέλεις να μιλή-
σθ με έσώτερα τώρα;

— Ο συμβολαιογράφος έμεινε για λίγο σκε-
πτικός και μετά:

— Ποιος σ'απαιτεί λοιπόν είσαι σ; ρώτησε.

— Αυτό δεν σ' ενδιαφέρει.

— Πως έμαδες όλα αυτά;

— Ούτε αυτό σ' ενδιαφέρει.

— Άνάθεμα! Και τί ήλθες να κάμ.ς έδώ;

— Να ζητήσθ την συνεργασία σου σε μιά
θρησμοδουλεία.

— Διάβολε! Είσαι ελληνικής όέλω.

— Θα ήταν άνοησία να μ'άς μιλήσω έλλι-
κρινώς. Έλα, Σαλπινύ, άφους εκείνη εκεί τη
θέσι και έλα κάθ. κοντά μου.

Με κατεβασμένο τόν κεφάλι ο Κιγιώ συμμο-
φώθηκε προς την ύπόθεσι τού παρόδου έ-
πισκέπτου του, ο οποίος τού έλεγε:

— Και τώρα, άγαπητέ μου, άς συνομιλήσω
με σάν δυο καλοί φίλοι. Θέλω όμως στην συνο-
μιλία μας αυτή να έπικρατήσθ ειλικρίνεια.
Όχι ψέματα, Σαλπινύ. Τα ψέματα θα έλά-
φουν πρό παντός έσθ.

— Σοδ ύποψομαι ότι τη φορά αυτή θα φα-
ν. ειλικρίνεια.

— Ααμπρ. Άκουσε λοιπόν. Άν δεν άπαι-
23

τώμαι, άσכולέσαι με την ύπόθεσι Βαλερύ.
Σε ποιά σημείο έρισκείται η ύπόθεσις αυτή;
— Σ' άξιοθήρητη. Ο κύριος Νωνόριος Βα-
λερύ χέρε τόν πρώτ. έσπουσε να μόν κάμ. την
δηλώσι ότι συνέπεια τών τελευταίων του άτυ-
χημάτων, άδυνατεί να πληρώσθ τή χρέη του.

— Τό ξέρω.

— Με παρηκάλεσε έπίσης, έπειδή είναι πελά-
της μου να φροντίσω νάρθ. σε κάποια συνεν-
νόησι με τούς δανειστές του.

— Τι είδους συνεννόησι;

— Ο κύριος Βαλερύ νομίζει ότι αν τού δοθ.η
κάποια προθεσμία ίσως κατορθώσθ άργότερα
να φαν. συνέπεια στις ύποχρεώσεις του. Πρό
θεσμία τούλάχιστον έξιμήνιος.

— Και έκάματε αυτές τις συνεννοήσεις;

— Όχι. Ο κ. Βαλερύ είναι όφειλέτης ποσού
τριών εκατομμυρίων δια συναλλαγματών. Δυο
ήσαν οι κάτοχοι τών συναλλαγματικών αυτών.
Άπείσθην σ' αυτός, άλλα με έπιληροφόρησαν
ότι τις συναλλαγματικές αυτές άγόρασε κάποιος
ας άγνωστος επί τού παρόντος, διότι οι συναλ-
λαγματικές μετεβέβαισθσαν δια λευκής όπισθο.

— Γραφώσας. Προεπείσθ να άνακαλώσθ τόν
άγνώστον αυτόν, άλλα δεν τόν κατορθώσα. Και
σήμερα είναι η ημέρα της πληρωμής της πρώτης
συναλλαγματικής.

— Δυσκόλως λοιπόν τα πράγματα για τόν κ.
Βαλερύ.

— Πολύ δύσκολα. Ής συμβολαιογράφος του
γνωρίζοντα καλά την κατάσταση τού, μπορώ
ν' άποφανώ με βεβαιότητα, ότι ο κ. Βαλερύ
είναι άναπαυρόμωτος κατεστραμμένος.

— Αυτό μ' εύχαρίστη πολύ, κ. Κιγιώ.

— Έχετε λοιπόν λόγους να θέλετε την κα-
ταστροφή τού κ. Βαλερύ;

— Άκριβώς. Και γι' αυτό άγόρασα και κατέ-
χω τις συναλλαγματικές τών τριών εκατομμυ-
ρίων. Τις έχω μαζί μου. Νά τες...

Και άφου έπέδειξε τις συναλλαγματικές στον
συμβολαιογράφο, έξακολουθ.:

— Είμαι δ' άποφασισμένος να μόν κάμω καμ
μιά παραχώρησι άπολύτως και να έπιστώσω
μάλιστα την καταστροφή, αν ο κ. Βαλερύ δεν
βελήσθ να με συντρέξ. στα σχέδιά μου.

— Ποιά σχέδια;

— Έχω ανάγκη ενός ανθρώπου που να χαί-
ρη διενόους ήμης, δηλαδή έντιμο έμπορεύμε-
νο στον όποιο να γινή η μεταβίβασις ενός άμα
μειτωρχείου, τού όποίου η αξία είναι μωδ
δης. Ο κ. Βαλερύ δεν έχει να κάμ. τίποτα
άλλο παρά να βάλ. την ύπογραφη του κάτω
από δυο έγγραφα.

— Ποιά;

— Πρώτο, κάτω από τόν έγγραφο της μετα-
βίβασις σ' αυτόν τού άδαιμεινωρχείου.

— Και δεύτερο;

— Κάτω από τόν έγγραφο δια τού όποίου,
ως έσοκτήτης πιά, θα μεταβιβάσθ τόν άδαιμει-
νωρχείο στο πρόσωπο, που έγω να τού ύποβ. έ-
ρω.

— Και άφου ύπογράψ. τα δυο έγγραφα;

— Τότε θα τού κάμω μύριες παραχωρήσεις.
Θα παρατηρ. της αξιώσεως να πληρωθ. άμέ-
σως τα τρία έκατομμύρια μου. Θα τού δώσω
προέσθια πληρωμής επί ένα έτος και θα περιο-
ρίσω τόν χρέος σε πεντακοσίας χιλιάδες φράν-
κας.

— Οι προτάσεις σας δεν είναι καθόλου ά-
σχημες.

— Έχω όμως να προτείνω και κάτι άλλο.
Άν βελήσθ να μόν δώση ως άμνην την βεβαι-
νίδα Βαλερύ, έγω θα τού έπιστρέψω άμέσως τις
συναλλαγματικές τού έξωφλημένες.

— Διάβολε!

— Και έπι πλέον θα τόν πιστώσω με ποσό
δυο εκατομμυρίων άκόμ. για να τακτοποιή-
σθ τις έμπορικές του ύποθέσεις.

— Μα αυτά όλα, κύριε κόμη, είναι κάτι πε-
ρισσότερο από εκείνα που όνειρεύεται ο κ.
Βαλερύ.

— Λοιπόν, Κιγιώ, έσύ θα άνακάθ. να πεί-
σθ τόν Βαλερύ να δεχθ. τις προτάσεις μου άυ-
τες. Κάμε τ' άδύνατα δυνατά, ταλαίπωρε. Άν
καταστραφ. ο Βαλερύ και θα καταστραφ. έ-
σθ, αν δεν δεχθ. τότε μαζί του θα κατα-
στραφ. και σ; γιατί θα σε καταγγέλω στις
άρχες...

— Κύριε κόμη...

— Τίποτε, Κιγιώ. Είσαι ο συμβολαιογράφος
τού. Δηλαδή ο σύμβουλος του. Θα σε άκούσθ
αν τού παραστήσθ δσο μπορείς πιο μάβ. τα
πράγματα.

Πως, που και πότε
πρωτοεμφανισθηκαν

ΜΕΝΟ ΟΚΙΤΟ
και δυο λογιο

ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

Οι πρώτες βετικές πλη-
ροφ. από την αρχαία
τήτα περί χρησιμοποίη-
σε τού σαπουνιού άνευρί-
σκονται από Γαλλν. κα-
τά τόν Β' μ. Χ. αιώνα.

Ο Γαλλν. παρέχει την
πληροφ. ότι τα σαπύ-
να παρασκευάζονταν από λίπος, από έ-
κ. πλύματα τέφρας και άσέσου και ότι έ-
νεργούν θεραπεία και καθαριστική
επί τού σώματος και τών ένδοντων.

Ο θρύλος ωστόσο άποδίδ. την έφευρσι τού
σαπουνιού σε μιά άπλη πύσθρα από τη
Σαβόνα — όπου η έθιομηχάνια τού σαπυ-
νιού ήκμασε κατά τόν ΙΕ' αιώνα — κα-
ποια Έρσουλιά Σαλόμ. Μία μέρα η Σα-
λόμ. έρισκ.σταν σ' ένα πλοίο που είχε φορ-
τώσει λάδι. Οι ναυτες της είχαν δώσει τα
ρούχα της να τα πλύν. γιατί ήταν λεκιά
σμένα από λάδι. Ή πύσθρα έπείρε μέσα
στο νερό της σκάφ. λίγη ποσότητα και
ύστερα από λίγη ώρα που ήγνε να πλύν.
τα ρούχα, είδε πως στην έπιφάνεια τού νε-
ρού είχε σχηματισθ. ένας ποτ. τράχης.
Μετά τα ρούχα από τόν νερό και είδε πως ε-
ίχαν έξασφαλήσθ όλοι οι λεκέδες τού λα-
διού. Κατ' αυτόν τόν τρόπο έδημιουργήσθ
το σαπούνι, που άργότερα διεβόθη τόσο στη
έθιομηχάνια.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Πολλοί, και κατά
διαφορούς τρόπους,
άσכולήσαν με την
έπινοήσι αυτοκινήτου.

Ο πρώτος όμως που
επενέσθ και κατε-
σκεύασε πραγματικά
αυτοκίνητο τραγοφόρο

Η ΖΗΛΕΙΑ

του φίλου.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΦΑΡΙΣΟΥΛΑ

Θά ελεγα ψέματα, αν ισχυριζόμουν ότι μ' αγαπούσε η αποστολή την οποία μου ανέθεσε ο φίλος μου Λωράν: να επιβλέπω την μνηστή του. Γιατί το επαγγελματί μετεκτιβό δεν ήταν το ιδανικό μου... Ο φίλος μου όμως έμενε αμετακίνητος.

— Πρόκειται για όλα μου τα ιδεώδη, για την ελπίδα μου, για την τιμή μου! μου είπε με ύψος μελαγχολικό. «Η άρραβώναστικα μου έπληξε στις Κάννες για να μείνει ένα μήνα... Έναν ολόκληρο μήνα μακριά από την επιβλεψη και τον έλεγχο μου! Σ' εκείνη τις αμείβωδες που θα με τυραννούν, σε όλα μου τη ζωή...»

Πώς μπορούσα πια ν' αρνηθώ, όταν ο Λωράν, για να με συγκινήσει, επεκάλεσε τις αναμνήσεις της κοινής μαθητικής μας ζωής και τις μικροεκούλευσεις που μου είχε προσφέρει τότε...

Εξέχθηκα επί τέλους να φύγω το ίδιο βράδυ για τις Κάννες. Ο Λωράν μ' άγκάλιασε με συγκίνηση και ευγνωμοσύνη. Για ν' αναγνωρίσω την μνηστή του, την οποία δεν είχα ξαναδεί, μου έδωσε την φωτογραφία της. Μα ήταν η Λιλή αυτή! Την είχα γνωρίσει κι' εγώ σε διαφορά σαλονία και είχα χορεύει μαζί της. Ήσταν κορίτσι πραγματικά!

Ο Λωράν φάνηκε ευχαριστημένος που την ήξερα. Μου συνέστησε όμως να μην της κόμω ποτέ λόγο γι' αυτόν και για την φίλια μας. Διαφορετικά — μου εξήγησε — δεν θα είχε πια έγκληση η αποστολή μου.

Δύο ώρες αργότερα, ο Λωράν μ' άποχαιρε τούσα με το μαγδάρι του. Και εγώ του άπαντοσα κατά τον ίδιο τρόπο από το παράθυρο του βαγονιού που τραίνο που είχε ξεκινήσει.

Βρισκόμουν από τριών ημερών στις Κάννες, αλλά δεν κατώρθωσα ακόμα να συναντήσω την Λιλή. Ματαίωσε εγυρίσει κάθε βράδυ όλα τα νυκτερινά κέντρα και τα ντασιγκ. Τό πρωί, ε-πέστρεψε στο σπίτι μου, κοροϊφισμένος και άπρακτος για να βρω στον ύπνο κάποια παρηγορία για την άτυχία μου.

Επί τέλους, τα εξημερώματα της τέταρτης η μέρας, η τύχη μ' εύνοησε. Είχα παρατείνει τις έρευνές μου ως τις 6 το πρωί, έως ότου δηλαδή έκλεισε και το τελευταίο κέντρο της νύχτας. Καθώς προχωρούσα προς το σπίτι μου, μελαγχολικός και νωταγμένος, συλλογίζομενος ότι ο Λωράν θα καθόταν κυριολεκτικώς στ' άγκαθια, είδα ξαφνικά εμπρός μου τη Λιλή να μου χαμογελάει και να μου απλώνει το χέρι.

Για να γυρίσει τέτοια ώρα από κρεββάτι της, έσημαινε ότι δεν άφαινε να της ξεφύγει καμιά διασκεδάσις! Αυτό της είπα, με ύψος άνω. Σ' το μυαλό μου όμως εστριφογυρίζον ακόμη χειρότερες ύψεις: Δεν την είχα βρει σε κανένα κέντρο. Πού βρισκόταν λοιπόν ως τις 6 το πρωί; Είχε δικαιο ο Λωράν που άδυσποτούσε... «Η νέα όμως μ' έδωσε από την πλέονη μου. Δεν ήξερα λοιπόν — μου είπε — ότι είχε πάει στις Κάννες για λόγους ύγειας; Έξουσε ζωή ησυχία κανονική. Έκοιμήθη στο βράδυ ναρς, ύπνουσε το πρωί στις 6 και έκανε έναν περίπατο δύο ώρων.

Εσάυτιςα τόσο άπ' την εξήγησι αυτή, που άντι να της προτείνω να την συνοδεύω στον περίπατο της, έτραυλίσσα μερικές άσχηματες λέξεις και την άπαίερεττα. Πώς ντεπόμουνα τώρα για τις ύπνοεις μου!

Βέβαιος ότι η επιβλεψις μου ήταν πιά περιττή, εξαγαγύρια για να καθυγώχσω τον Λωράν.

Βλέποντάς με ο φίλος μου εξέπληγν. Και η έκπληξις του έγινε θυμός άπερίγραπτος και άπελησία, όταν τού εξήγησα τους λόγους της άπιστοφής μου.

— Μα δεν καταλαβαίνεις, μου έφώναζε, ότι δεν έπρεπε να πιστέψης στ' αφαινομένα; Άπε ναντίας, όσο πιο άβάα σου φαίνονταν εκ πρώτης όψης, τόσο άφειλες ν' άνοίξεις περισσότερο τ' άμτια σου!

— Μα... ο περίπατος από τις 6 έως τις 8 είνε άπόδειξις...

— Την είδες εσύ να κάνη αστόν τον περίπατο; με δέικνε ο Λωράν. Όχι! Πώς μπορούεις λοιπόν να είσαι βέβαιος ότι δεν σ' έγέλασε, ή ότι δεν είχε συντροφιά στον περίπατό της;

Είχε δίκιο. Δεν έπρεπε να φανώ τόσο εβπυστος...

«Έπειτα από λίγες ώρες, εξαάφευγα για τις Κάννες. Και, την έπομηνι μέρα, άρχισα πάλι τ' άσθηκον μου.

Για να είμαι εν τάξει με την συνείδησί μου, εξααεποκέρθηκα όλα τα κέντρα, χωρίς να συναντήσω πουθενά την Λιλή. Στις 6 το πρωί, όταν εγύρισα στ' ενοδοχείο μου, την έβρισκε δα. Την φορά όμως αυτή, την συνάδεια στον περίπατο της και άναένεσσα επί δύο ώρες τ' άμτια σου!

— Μα... ο περίπατος από τις 6 έως τις 8 είνε άπόδειξις...

— Την είδες εσύ να κάνη αστόν τον περίπατο; με δέικνε ο Λωράν. Όχι! Πώς μπορούεις λοιπόν να είσαι βέβαιος ότι δεν σ' έγέλασε, ή ότι δεν είχε συντροφιά στον περίπατό της;

Είχε δίκιο. Δεν έπρεπε να φανώ τόσο εβπυστος...

«Έπειτα από λίγες ώρες, εξαάφευγα για τις Κάννες. Και, την έπομηνι μέρα, άρχισα πάλι τ' άσθηκον μου.

Βροσπερό πρωινό άέρα. Έκούρασθηκα πολύ, έβασα. Με παρηγορούσε όμως η σκέψις ότι έβουαζέμουν προς χάριν της φίλιας, για να έβρη την ησυχία του ο δύστυχος Λωράν...

«Έμεινα άλλη μι' άμέρα στις Κάννες και έξηγησα από παντού πληροφωρίεις γ' ά την ζωή που έπαινούσε η Λιλή. Όταν έπαιούθηκα άπολύτως ότι δεν έπρεπε να φοβάται καθόλου ο Λωράν, εξααήρησα το τραίνο της έπιστοφής.

Ποτέ δεν έπαιούθηκα τέτοια ύποδοξη! Άν μπορούσε ο φίλος μου θά μ' έπνιγε, θά μ' έσκατωνε...

— Μα δεν καταλαβαίνεις λοιπόν, έπρόσθεσε άφου με έλυνσε με βριαίεις, δεν καταλαβαίνεις ότι σ' έστέλνα στις Κάννες για να έρλοκεύσαι διαρκώς κοντά στη Λιλή, για να την έπιτηρήεις και συγχρόνως να την προφύλαττης από κάθε κακή γυναικίαι;

Η έπιμνηνι τού φίλου μου μου φαίνονταν παράξενη. Σ' την άρχη άρνήθηκα να ύποκύμω και πάλι. Επί τέλους όμως μ' έλύγισαν οί παθητικές παρακλήσεις του.

Μόνο όταν ξαναερέθηκα στις Κάννες, έκατάλαβα όλη την τραγικότητα της θέσεώς μου. Τα λόγια τού φίλου μου άντηγούσαν άκόμη στ' άμτια μου σαν καταδική! Έπρεπε να είμαι διαρκώς κοντά στην Λιλή! Μ' άλλα λόγια, ή φειλα πριν απ' όλα, να κάνω καθημερινώς μαζί της τον πρώην περίπατο από τις 6 έως τις 8!

Το άσθημα της φίλιας, ζωηρό μέσα στην καρδιά μου, δεν μου έπέτρεπε να προσδώω την έμπιστοσύνη τού Λωράν. Για ένα φίλο μου ήμουν πάντοτε έτοιμος να πέσω στη φωτιά, να χρεωθώ ως τα μαλλιά της κεφαλής μου, να φθάσω έως τις πιο ήρωικές πράξεις άστυπαρνήσεως...

Τό να σήκώνωμαι όμως επί δύο μήνες στις 6 το πρωί, ήταν πάρα πολύ! Άστόσο, έκαμα και την ύσσια αυτή.

Δεν άργησα να αισθανθώ τ' άποτέλεσμά της. Έπειτα από τρεις μήνες είχα χάσει όλη τη χαρά της ζωής και την έμπιστοσύνη τού μέλλον. Τα πιο μαύρα συναισθήματα με άναστατώνων από τ' άμια τ' άμια τ' άμια. Οί νύχτες μου έπερνούσαν ταραγμένες από προμερά ύνειρα. Και ύπνούσα με διαθέσεις έγκληματικές...

Την πέμπτη μέρα, κατέληξα επί τέλους στην άπόφασι να εκδικθώ τον Λωράν. Η φίλια μου είχε σχεδόν μεταβληθί σε μίσος! Έφόσον δεν μπορούσα να τον σκότωω, η εκδίκησις μου θά ήταν άλλη, σκληρή και ραφιναρισμένη: Θά τού έπαίρνα τη Λιλή!

Η ήλιθια ζήλεια τού και ο άνόητος φόβος τού μήπως χάσει τη μνηστή του, είχαν γίνει ατία των άσάνων μου. Θά τού έδωσα λοιπόν τ' άμια μου τ' άμια μου τ' άμια μου.

Έξακολούθησα να σήκώνωμαι στις 6 κάθε πρωί. Τώρα όμως που με έσπρωχνε κάποιος σκοπός, τ' άμια ήταν διαφορετικό. Δεν έχασα άλλως να τον κοίταω, η εκδίκησις μου θά ήταν άλλη, σκληρή και ραφιναρισμένη: Θά τού έπαίρνα τη Λιλή!

Περιττόν να πω, ότι από τ' άμια τού, δεν εξααυπνήθηκα πια στις 6...

«Έμειναι μερικές έξοδομάδες άκόμη στις Κάννες. Ο έρωας μου έγινε άκόμη μεγαλύτερος.

Δύο μήνες αργότερα, ήμουν άπολύτως εύθυμος, άφ' ενός διότι είχα έκλυθι με τ' ο δευδότερο πλάσμα τού κόσμου και άφ' έτέρου διότι είχα εκδικηθί!

Εγώ και η Λιλή έγκατασταθήκαμε μετά τον γάμο μας στ' Παρίσι. Άπό τ' όν Λωράν δεν είχα πάρει καμιά είδησι έπειτα από την τελευταία μας συνουσία.

Σήμερα — τόσο χρόνια μετά την ιστορία που σ' άσ διηγήθηκα — βρήκα στο ταχυδρομείο μου τ' άμια γραμμάκι.

«Άγαπητέ μου Μωρίς, Κάποιν μακρών άναστήσεων, κατώρθωσα να κόμω την διεύθυνσιν σου. Καί σπεύδω να σου γράμω, για να σου έκφράσω όλη μου την ευγνωμοσύνη. Ο γάμος σου ύπληξε η πρώτη έπιτυχμένη δουλειά τού πρακτορείου συνουκεύσεων τού όποιον είχα ιδρύσει όταν συναντηθήκαμε για τελευταία φορά. Ένας τέτοιος θρίαμβος άπέτέλεσε, φυσικά, θάμ μίσια εκθέσις για την έπιτήρησί σου, τόσο ώστε μπορώ τώρα να παύω να εργάζομαι και να έζωω με τ' έσοδήματά μου.

Πολλούς χαίρεται όμως στην σύζυγό σου, και τ' όν έχω την ευχαρίστηση να την γνωρίζω, διότι στην ύποθεσι τού γάμου σου, είχα διαπραγματευθί με τούς γονείς της, χωρίς να ξέρη τίποτε η νέα.

«Ο παλιός σου φίλος

«Λωράν.»

Ι. ΒΟΛΟΝΤΕΡΙΟ

Η ΙΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

«Θες να ρίξεις πέτρα, τ' ό στερνά της με τ' όσ.

«Μητριάς φακιάλι έπεσε, έννηα προγόνα σκότωσε.

«Σ' έξνο φαί μη ρίχνης αλάτι.

«Όποιος σκοντάφτει στον ίσιο δρόμο, δα λωλον τ' όσ τ' όσ.

ΑΝΟ

ΕΙΝ ΕΚΕΙΝ

★ ΒΕΡΟΛΙΝΟ: — Κοντά στ' ό Κάμπλιντς, μι' άκυρία έκανε π' ό ήμερών τον περίπατό της: δίπλα στην όχη του ποταμού Ρήνου, όπότε ξαφνικά είδε ένα παιδάκι να παρσούρεται από τ' ό ρεύμα του ποταμού και να κινδυνεύη να πνιγί. Η κυρία είδοποίησε άμέσως δύο παρατυχόντας στρατιώτες, που, άφου έπέταξαν άπ' επάνω τους βιαστικά με ρος της στολής τους, έρρίχθησαν στον παταμό άπ' όπου, με πολλούς κόπους, ο ένας άπ' αυτούς μπήρες, τέλος, ν' άνασφύρη τον μικρό, άναίσθητο πιά, «Όταν όμως ο σωτήρ άπέθεσε τον μικρό στην όχη διεπιστώσε ξαφνικά με έύλογη καταπληξί και τρόμο, ότι έπρόκειτο περί τού μικρού του μοναχογυιού. Τ' παιδάκι, διαφεύγοντας την προσοχή της μητέρας του, είχε κατευνθίθι προς τον ποταμό και είχε πέσει στον νερό εξ άπροσεξίας. Εύτυχώς, χωρίς στις ίατρικές δυνάμεις που τ' ό παρεσχέθησαν, τ' ό μικρό θύμα άνέκτησε τις άσθήσεις του.

★ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ: — Μι' άκαμικωτραγική συζυγική σκηνη έρθηκε κιτ' αχτάς τ' όν δικαστικό έπιλόγο κιτ' ένα δικαστήριο της πόλεως μας: Ο ύδεταις ιδιωτικός ύπαλ ληλος Γκολομαν Ντομπόσι διεπληκτίζετο συνεχώς με την σύζυγό του, άκριβώς δέ κα τ' όν διαπείρα, μι' άς τέτοιες σκηνης, ή κυρία Ντομπόσι άρχισε να φωνάζη τόσο δύνατα, ώστε έπαισε από τ' ό τόμα της στ' ό πάτωμα ή τεχνική... όδοντοτοχία που έφορούσε. Ο σύζυγος άρπαξε τότε άμέσως την όδοντοτοχία, την έσπασε στην τσέπη του και έφυγε από τ' ό σπίτι χωρίς να δώσει συνέχεια στον καυγά. «Όταν τ' ό βράδυ, έγύρισε στο σπίτι, είχε πωλήσει την, μασούλα τ' ός συζύγου του και τ' ό π' όν τ' όν πωλήσεως είχε άγοράσει για τ' όν έαυτό του δύο λαϊμόδετες, ένα καπέλο και ένα ζευγάρι κομψά για τ' ό μαρκίτες του. «Όπως έλεχθη, ο έπιλόγος της ιστορίας αυτής διεδραμτίσθη στ' ό δικαστήριο της πόλεως μας τ' ό όποιο κατεδίκασε τον έγώστη σύζυγο σε ένομο μόνον φυλάκιση.

★ ΤΟΥΡΙΝΟ: — Οί έφημερίδες της πόλεως μας περιγράφον, με εύθυμα σχόλια, την ύπόθεσι μι' άς πρωτοτυπής εκδίκησης ένος συμπολίτη μας έναντίον ένος γείτονος του, που είχε την κακή συνήθεια να δέχθη τ' ό μεγάλω του ραδιοφώνου στ' άνωτά τ' ό σημείο της έντασεως του. Ο... ραδιό πληκτός λοιπόν συμπολίτης μας, όταν οί παρκαλίες και οί διαμνημύεις του έμειναν άκαρπες, έφρόντισε να έρη ένα τριζόνι άπ' όν έξοχη, τ' ό όποιο έκλεισε μέσα σ' ένα μικρό κουτάκι και κατέθεσε να τ' ό κρεμάση κατ' ό τ' ό παράθυρο του τυραννίου του. Κατ' ό τις θερμείς νύχτες, μόλις έπαισε ή έκκωφαντική συναλία τού ραδιοφώνου, άρχισε τ' ό εκνευριστικό «ρεαίτα!» τού τριζόνιου, που δεν άφηνε κυριολεκτικώς, τ' όν ιδιοκτητή τού ραδιοφώνου να κοιμηθί και θόλω. Κατόπιν πολλών έρευνών και με την έπέμψα της άστυνόμεας, άπεκαλύφθη ή ύλη άλήθεια και έτσι εξηφανίσθη τ' ό ένοχη τικτ' τριζόνι, ύπεχρεωθί όμως και ο ραδιό φίλος να μετρίσθη την έντασι τού μεγάλω φώνου του.

★ ΒΙΕΝΝΗ: — Μι' άκυρία, καθώς έκύτ ταζε έξω από τ' ό παράθυρό της, είδε κανόν να θγαίνη από ένα παιδάκι άμαξάκι, που βρισκόταν στον γειτονικό κήπο. Η γυναικί έσπευσε να είδοποίησε τους γείτονες και έτσι διεσώθη τ' ό παιδάκι, που βρισκόταν μέσα στ' άμάξι, ενώ τα σκεπάσματα του έκαίγονταν. Άπό την γενομένη εξέτασι, διεπιστώθη ότι κάποιος ένοικος τού άνω πατώματος είχε πετάξει άπ' όρησκα τ' ό τσιγάρο του από τ' ό παράθυρο, που είχε πέσει με σ' αυτό άμαξάκι τού μωρού.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

«Όλες οί γυναίκες που έχουν μεγάλ' ά παιδιά, παντρεύθηκαν 13 χρονών. Αυτό είνε γενικός κανών!

«Έξερτε ποιά ήταν ή πρώτη λέξις της Εύας όταν άνοίξε τ' άμια της; Κυτάχθηκε, καμπαρώνοντας στη λήνη που ήταν μπροστά της και έλεε άμέσως στον Άδάμ: «Μά, φίλε μου, δεν έχω τίποτε να φορέσω!» Μά πώς έγεννήθηκε ή μόδα πέντε λεπτά μετά τ' ό γυναικί!

«Οί γυναίκες περνούν καλύτερα από τ' ός άνδρες. Και αυτό γιατί πολύ περισσότερο πα πράγματι είνε άπηγορευμένα σ' αυτές, παρά σ' εκείνους.

«Ο θεός είνε τ' ό πρώτο και τ' ό τελευταίο καταφύγιον της γυναίκης.

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΕΣ

Μι' άναγνώστριά μου μου γράφει για να με συμβουλευθί για τ' ό έξοχη ζήτημα:

«Έχει μι' άνδρα που δεν είνε άσχημη, αλλά έχει τ' ό μείον νύχτημα να έχη μι' άσπραξή και καμυλωτή μωτή, αυτό την λυπει φοβέρ, διότι σκέπτεται μήπως αυτό τ' ό έλάττωμα την κάμη να μην άναστηθί. Φοβάται πως όλοι οί άνδρες θα παγώνουν όταν τ' ό άπαιδίσθαινα και θα έλπει να της π' όν γνύμη μου. Αλλά ωςτ' ό συμβουλευθί καταπληξίως τ' όν άδελφούλα της και να την έμψοθί να έχη άπογοητέσει που μπορουν να την κάμουν δυστυχισμένη.

Μά, άθλιβαν, καλή μου άναγνώστη-φίλη, μπορέτε να φανταστείτε πως μι' άνδρα που έχη τόσο έλθεδριαν έπίδρασι; Φανταστείτε τόσο έπίπλο, λαίους τ' ός άνδρες, ώστε να κ' όνουν μι' ά κοπέλα από τόσο έπιφαινεκά πράγματα;

Λέτε ότι ή άδελφούλα σας έχει ψυχικά και πνευματικά χαρίσματα άξιόλογα, λέτε έπισης ότι στις γενικές γραμμές δεν είνε έύλογο άσχημη — ή περιγραφή τού πορτραίτου της άλλως τε την παραιοτάει έναν τύπο τ' όν διαφερόντα — και με όλα αυτά φοβάσθε πως μπορεί να μην άναστηθί! Μην άνησυχήτε, καλή μου φίλη, και θά άναστηθί ή άδελφούλα σας και θά παντρευθί και θά ευνύχηθι, έλπίζω. «Ότε άφήστε την ν' άκολουθήσθι τον κανονικό δρόμο που άνοίγεται μπροστά σ' ό κάθε κοπέλα και σαν μεγαλύτερη που είνε παρακολούθητε την μ' όν και συμβουλευέτε την όταν ν' όμίζετε πως μπορέτε να την βοηθήσετε σ' ό σπίτι. Τα άλλα θα έλθουν μόνα τους.

ΓΙΑ ΝΑ ΑΡΕΣΕΤΕ

Μιλήσαμε σ' ό προγενέστερο σημείωμά μας για την γοητεία των γυναικών και για την έπίδρασι που έχει ή γοητεία αυτή στους άνδρες. Σήμερα θά σ' ός μιλήσω με για μι' άνδρα που έχω μερικές γυναίκες στ' όν καταστρέφουν τη γοητεία που έχω. Ένα τίποτε συντέλει ένιοτε σ' αυτό. Π.χ. είδα μι' άνδρα να καταστρέφει έντελώς τη γοητεία που είχε, πως νομίζετε; Διότι ενώ είχε γκρίζα ώραιότατα μαλλιά που έκαναν να φαίνεται άκόμη ώραιότερα ή άνδρα έπιδερμής της, τ' ό έδαφος μάσας και αυτό συνετέλεσε στ' όν βοήθ' μι' ά σκληρότησι στ' ό έμια της και μι' άγρια έκφρασις στην φυσιογνωμία της. Μι' άλλη θεωρινίς είχε δύο στραβά δοντάκια που δεν άσχημίζαν διόλου τ' ό στόμα της, αλλά συντελούσαν μάλλον στ' όν της προσδοχίας ή διάδωσας χαρί. Τ' άντικατέστησε με δύο ίσια ψεύτικα δόντια, που την έκαναν να χόση δια μι' άσχημη της την γοητεία άνευοτρεπεί. Μι' άλλη έχεντίσθη με δ' όλα, τ' ό μαλλιά π' ός π' ός και αυτό έδινε κα φωτεινή λάμψι στ' όν ώραιό της μέτωπο, την έκανε να ξεχωρίσθι μέσα στις άλλες γυναίκες. Όταν έξαφνα θέλησε να άκολευθί τη μόδα: έσποτίσθη με μπουκλίτσες, έκαμε χαρίσκα στ' ό π' ός και έχασε και αυτή όλη την γοητεία.

«Άλλες γυναίκες κάνουν βίαιες για ν' άβυσταίνουν, ύποβάλλονται σ' ό στερήσεις, μαρτυρούν, και τ' ό άποτέλεσμα είνε να χάσουν την γοητεία που είχαν και να θάλουν αυτές οί ίδιες την όμορφιά τους, κάποτε δέ και την ύγια τους.

Νά, λοιπόν, γιατί πρέπει να μην επιδιώκω ποτέ να μιμηθώ με τους άλλους, αλλά να έχω με την προσωπικότητά μας και να έμφανίζομεθα όπως μας έπιασε ο θεός.

ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

«Εφάσε ή στιγμή ν' άναγνωρίσουν οί άνδρες πόσο άπαράκλητη είνε ή γυναίκα μέσα στ' ό σπίτι. Τις προάλλες άκουσα έναν φίλο κύριο να δηλώνη με μιάν ελπίδα...

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΕΣ

Μι' άναγνώστριά μου μου γράφει για να με συμβουλευθί για τ' ό έξοχη ζήτημα:

«Έχει μι' άνδρα που δεν είνε άσχημη, αλλά έχει τ' ό μείον νύχτημα να έχη μι' άσπραξή και καμυλωτή μωτή, αυτό την λυπει φοβέρ, διότι σκέπτεται μήπως αυτό τ' ό έλάττωμα την κάμη να μην άναστηθί. Φοβάται πως όλοι οί άνδρες θα παγώνουν όταν τ' ό άπαιδίσθαινα και θα έλπει να της π' όν γνύμη μου. Αλλά ωςτ' ό συμβουλευθί καταπληξίως τ' όν άδελφούλα της και να την έμψοθί να έχη άπογοητέσει που μπορουν να την κάμουν δυστυχισμένη.

Μά, άθλιβαν, καλή μου άναγνώστη-φίλη, μπορέτε να φανταστείτε πως μι' άνδρα που έχη τόσο έλθεδριαν έπίδρασι; Φανταστείτε τόσο έπίπλο, λαίους τ' ός άνδρες, ώστε να κ' όνουν μι' ά κοπέλα από τόσο έπιφαινεκά πράγματα;

Λέτε ότι ή άδελφούλα σας έχει ψυχικά και πνευματικά χαρίσματα άξιόλογα, λέτε έπισης ότι στις γενικές γραμμές δεν είνε έύλογο άσχημη — ή περιγραφή τού πορτραίτου της άλλως τε την παραιοτάει έναν τύπο τ' όν διαφερόντα — και με όλα αυτά φοβάσθε πως μπορεί να μην άναστηθί! Μην άνησυχήτε, καλή μου φίλη, και θά άναστηθί ή άδελφούλα σας και θά παντρευθί και θά ευνύχηθι, έλπίζω. «Ότε άφήστε την ν' άκολουθήσθι τον κανονικό δρόμο που άνοίγεται μπροστά σ' ό κάθε κοπέλα και σαν μεγαλύτερη που είνε παρακολούθητε την μ' όν και συμβουλευέτε την όταν ν' όμίζετε πως μπορέτε να την βοηθήσετε σ' ό σπίτι. Τα άλλα θα έλθουν μόνα τους.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

Είχαμε άλλοτε πως γίνετα ή κομπόσα με ξερή σταφίδα χωρίς ζάχαρι. Σήμερα θά σ' ός μιλήσω με για μι' άνδρα που έχω μερικές γυναίκες στ' όν καταστρέφουν τη γοητεία που έχω. Ένα τίποτε συντέλει ένιοτε σ' αυτό. Π.χ. είδα μι' άνδρα να καταστρέφει έντελώς τη γοητεία που είχε, πως νομίζετε; Διότι ενώ είχε γκρίζα ώραιότατα μαλλιά που έκαναν να φαίνεται άκόμη ώραιότερα ή άνδρα έπιδερμής της, τ' ό έδαφος μάσας και αυτό συνετέλεσε στ' όν βοήθ' μι' ά σκληρότησι στ' ό έμια της και μι' άγρια έκφρασις στην φυσιογνωμία της

H. H. PRADELOVE.

